ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ἙΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ἜΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ἙΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Άδειας 3645
ΚΩΔΙΚΟΣ 3053

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012 Α΄ Χαιρετισμοί, Ἡσυχίου Μάρτυρος, Θεοδότου Κυρηνείας, Ὁσίου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ | ΕΤΟΣ ΝΒ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 1917

Οἱ Ἱεράρχαι μέ γνήσιον Ὀρθόδοξον φρόνημα ὀφείλουν νά ἀντιδράσουν δυναμικῶς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΤΙΕΒΡΑΪΚΩΝ ΕΓΚΩΜΙΩΝ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΗΝ ΘΕΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ «ΔΙΗΡΗΜΕΝΗΝ» ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΕΝΤΟΣ τῶν ἀμέσως ἑπομένων ἡμερῶν συνέρχεται εἰς τακτικήν Σύνοδον ἡ Ἱεραρχία. Πιστεύομεν ὅτι ἐκτός ἀπό τά σημαντικά ἤ ἀσήμαντα θέματα τῆς ἡμερησίας Διατάξεως ὀφείλει νά ἀσχοληθῆ καί μέ ἄλλα. Κατ' ἀρχάς νά ἐπαναπροσδιορίση τόν ρόλον της. Ἡ πλειοψηφία τῶν Ἱεραρχῶν πιστεύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά ἔχη Ἐθναρχικόν ρόλον. Εἰς ὅλας τάς δυσκόλους στιγμάς τοῦ Γένους καί τοῦ Ἔθνους αὐτόν τόν ρόλον εἶχε. Ὀφείλει νά τόν ἐπανεύρη καί νά σώζη θρησκευτικῶς, ἐκκλησιαστικῶς, ἐθνικῶς, πολιτιστικῶς, κοινωνικῶς. Παραλλήλως θά πρέπη νά συντελέση παντοιοτρόπως εἰς τήν ἀλλαγήν τοῦ ὑπάρχοντος πολιτικοῦ προσωπικοῦ καί νά βοηθήση εἰς τήν ἐκλογήν ἑνός νέου, τό ὁποῖον θά ὑπερασπίζεται τήν ταυτότητα καί τήν ψυχήν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὀφείλει δέ νά ἀποστείλη μήνυμα πρός ὁλόκληρον τόν πολιτικόν σύστημα ὅτι εἰς τό ἑξῆς δέν θά ἀνεχθῆ ὕβρεις καί συκοφαντίας ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία προσέφερε πολλά εἰς τό Γένος καί σήμερον στηρίζει τούς Νεοέλληνας. Δέν ἀξιώνομεν τήν δημιουργίαν ἑνός θεοκρατικοῦ Κράτους. Ἀξιώνομεν σεβασμόν πρός τήν Ἐκκλησίαν, τούς ἐκπροσώπους της, τούς ἀγῶνας της καί τά θρησκευτικά της σύμβολα.

Ἐκτός ὅμως αὐτῶν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει νά ἀσχοληθῆ μέ τά «δογματικά», «μεταπατερικά» καί ἄλλα πολύ σοβαρά ζητήματα, τά ὁποῖα συγκλονίζουν τήν Ἐκκλησίαν καί τόν πιστόν λαόν. Γνωρίζομεν ὅτι τό σύνολον τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν ἀσχολοῦνται μέ τήν ἀλλοίωσιν τῆς Παραδόσεως ὑπό ὡρισμένων Μητροπολιτῶν. Γνωρίζομεν ὅτι προβληματίζονται ἐντόνως μέ τήν μεταπατερικήν θεολογίαν, τάς μεταφράσεις τῶν Λειτουργικῶν κειμένων, τόν ἐναγκαλισμόν Σεβ. Μητροπολιτῶν μετά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τόν ἐναγκαλισμόν ἄλλων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁμολογεῖ τήν χρεωκοπίαν τῶν θεολογικῶν Διαλόγων καί τοῦ λαϊκοῦ–κοινωνικοῦ Οἰκουμενισμοῦ

ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ: ΟΛΑΙ ΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΙΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Δέν ὑπάρχει κοινόν ἔγγραφον μετά τῶν Παπικῶν διά τήν θέσιν τοῦ Πάπα εἰς τήν κοινωνίαν

Ἀποκαλυπτικός ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Βατικανοῦ διά τήν ἑνότητα τῶν «Ἐκκλησιῶν», Ἑλβετός Καρδινάλιος Κούρτ Κόχ: Ἡ μεικτή ἐπιτροπή Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν ἔφθασεν εἰς ἕν πολύ δύσκολον σημεῖον. Ἡ πρόοδος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐξαρτᾶται πλέον ἀπό τήν Πανορθόδοξον Σύνοδον.

Ἡ Παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἑτοιμάζεται διά τοῦ Παπισμοῦ νά ἐξευτελίση τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί νά τήν καταστήση τό ἅρμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μέ τό ὁποῖον θά ἁλώση τήν Ὀρθοδοξίαν καί θά προωθήση μέ ἄνεσιν τάς αἱρέσεις του. Αὐτό προκύπτει ἀπό δηλώσεις, τάς ὁποίας ἔκανε ὁ ὑπεύθυνος διά τήν Ἑνότητα τῶν «Ἐκκλησιῶν» τοῦ Βατικανοῦ, Καρδινάλιος Κούρτ Κόχ. Οὗτος διαπιστώνων τά ἐφιαλτικά διά τό Βατικανόν καί τούς Οἰκουμενιστάς Ἀρχιερεῖς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀδιέξοδα, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ πρόοδος εἰς τόν Οἰκουμενισμόν θά ἐξαρτηθῆ ἀπό τήν προσεχῆ Πανορθόδοξον Σύνοδον. Ἡ δήλωσις αὐτή ἐξηγεῖ διατί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἔσπευσεν τό παρελθόν Φθινόπωρον νά ἐπιταχύνη τάς διαδικασίας διά τήν σύγκλησιν τῆς Μεγάλης καί Ἁγίας Πανορθοδόξου Συνόδου, προκαλῶν σύσκεψιν Προκαθημένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀπό τήν ὁποίαν ἀπέκλεισεν ὅλους τούς Σλαύους Προκαθημένους, δημιουργῶν μεγα ρῆγμα εἰς τούς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δέν εἶναι τυχαῖον ὅτι ὅλοι οἱ Σλαῦοι Προκαθήμενοι συσπειρώνονται πέριξ τοῦ Ρώσου Πατριάρχου. Οὔτε εἶναι τυχαῖον ὅτι ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Μητροπολίτης κ. Ἰλαρίων θέτει ὅρους καί προϋποθέσεις διά τήν Μεγάλην καί Ἁγίαν Πανορθόδοξον Σύνοδον, αἱ ὁποῖαι συνδέονται καί μέ τό «πρωτεῖον» τῆς Σλαυϊκῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς Ἑλληνοφώνου, ἡ ὁποία μειονεκτεῖ ἀριθμητικῶς. Αἱ διάφοροι κινήσεις τοῦ Φαναρίου περί τήν σύγκλησιν τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου φαίνεται ὅτι δέν εἶναι τυχαῖαι. Συνδέονται εὐθέως μέ τήν ψευδοένωσιν τῶν «Ἐκκλησιῶν». Οἱ θεολογικοί Διάλογοι ἀπέτυχον παταγωδῶς ἐξ αἰτίας τῆς ἀδιαλλαξίας τῶν Παπικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀμετακίνητοι εἰς τάς αἱρέσεις καί εἰς τάς κακοδοξίας των, ἀλλά καί ἀπό τήν ἀποστασίαν τῶν Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὡς ἀπεκάλυψεν εἰς πρόσφατον συνέντευξίν του ὁ φιλοπαπικός Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος.

Δέν ἀπέτυχον ὅμως μόνον οἱ θεολογικοί Διάλογοι. Ἀπέτυχε καί ἐχρεωκόπησε καί ὁ κοινωνικός–λαϊκός Οἰκουμενισμός, ὁ ὁποῖος ἐφευρέθη διά νά προσεγγίση τά προβλήματα τῆς κοινωνίας, ἀλλά ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ἕνα πυροτέχνημα δημοσίων σχέσεων, τό ὁποῖον ἔσβυσεν ἡ οἰκονομική κρίσις εἰς τήν Ἑλλάδα. Τό Κράτος τοῦ Βατικανοῦ δέν ἠδυνήθη νά προσφέρη βοήθειαν εἰς τόν Ἑλληνικόν λαόν καί εἰς τήν Ἑλλάδα. Μέ αὐτόν τόν τρόπον κατέρρευσεν ἡ κοινωνική καί λαϊκή «ἰδεολογία» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀφήνουσα ἐκθέτους τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην καί τούς ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔσπευδον εἰς ἡμερίδας τῶν Παπικῶν, διά νά χαιρετήσουν τό γεγονός καί νά «διαδηλώσουν» ὑπέρ τοῦ λαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μετά καί αὐτήν τήν χρεωκοπίαν τό Βατικανόν ἐπέλεξε μίαν νέαν μέθοδον διά νά προωθήση τά σχέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑ Η ΑΥΤΟΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΗΓΕΣΙΑΣ

*Τοῦ **π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ,** Ὁμοτ. Καθ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

(1ον)

Α) Ἡ συνέχεια τῆς πατερικῆς παραδόσεως κατά τήν Τουρκοκρατία

Ἡ Θεολογία καί ποιμαντική πράξη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέχρι τήν ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τούς Ὀθωμανούς εἶχε ὡς κύριο στόχο της τήν διαφύλαξη τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς τῆς «ἅπαξ τοῖς ἁγίοις παραδοθείσης πίστεως» (Ἰούδ. 3,) συνεχίζοντας τήν ὁμολογία καί παράδοση τῶν ἀρχαίων ἁγίων Πατέρων. Αὐτό ὅμως ἀπαιτοῦσε καί τήν λόγῳ καί ἔργῳ ἀπόκρουση τῶν αἱρέσεων, γιά τήν προστασία τοῦ Ποιμνίου καί τήν διασφάλιση τῆς δυνατότητας σωτηρίας, δηλαδή θεώσεως. Ἡ εὐθύνη, συνεπῶς, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, πού σέ κάθε ἐποχή ἐπωμίζεται τό ἔργο αὐτό, εἶναι τεράστια. Διότι ἀπό τήν στάση της ἀπέναντι στήν αἱρετική πλάνη ἐξαρτᾶται ἡ συνέχεια ἢ ἀσυνέχεια τῆς θεολογικῆς μας παραδόσεως καί συνεπῶς καί ἡ διαχρονική καί συγχρονική ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας.

Μέ βάση τά ἐπίσημα δογματικοσυμβολικά κείμενα τῆς Ἐκκλησίας μας θά διερευνηθεῖ αὐτή ἡ πορεία καί κατά τήν μεταβυζαντινή περίοδο, γιά τήν διακρίβωση τῆς σχέσης τῆς σημερινῆς Ὀρθόδοξης Ἡγεσίας μέ ἐκείνην τῆς βυζαντινῆς καί μεταβυζαντινῆς περιόδου. Τά κείμενα αὐτά, Ὁμολογίες Πίστεως καί Ὁμολογιακές Ἐγκύκλιοι, ἐνσαρκώνουν τήν πανορθόδοξη συνείδηση, μέσα στό κλίμα καί μέ τήν θεολογική γλώσσα τῆς ἐποχῆς τους, καί φανερώνουν τήν πιστότητά τους στήν ἀποστολική καί πατερική πίστη καί πράξη.

Οἱ ἐκκλησιαστικοί ταγοί τῆς διερευνώμενης περιόδου ἀκολουθοῦν τήν στάση τῶν πατριαρχῶν Μ. Φωτίου (†891)[1] καί Μιχαήλ Κηρουλαρίου (†1058)[2], πού πρῶτοι ἐπεσήμαναν τήν παραχάραξη τῆς ἀληθινῆς πίστεως στήν ἀποσχισμένη ἀπό τήν ὀρθόδοξη Ἀνατολή φραγκική Δύση. Ἡ προσθήκη στό ἱερό Σύμβολο (Filioque) καί τό παπικό πρωτεῖο, ὡς προϋπόθεση ὅλων τῶν διαφορῶν, θά εἶναι ἔκτοτε οἱ βασικές ἑτεροδιδασκαλίες καί ἀντικανονικότητες, πού θά ἀποτελοῦν μόνιμα τά κύρια σημεῖα τῆς ἀντιδυτικῆς κριτικῆς.

1. Στό μεταίχμιο τῆς νέας περιόδου βρίσκεται ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ»

*Ὑπὸ τοῦ **Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου***

Παραθέτομεν τὴν κατωτέρω σημαντικὴν ὁμιλίαν, τὴν ὁποίαν ἐξεφώνησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος εἰς τὴν κοπὴν τῆς Πρωτοχρονιάτικης Βασιλόπιττας διὰ τοὺς Ναυπακτίους τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσαν ἡ Ὁμοσπονδία Συλλόγων Ναυπακτίας καὶ ἡ ἑταιρεία Ναυπακτιακῶν Μελετῶν. Ἡ ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ πλησίον

Κάθε κοινωνία στηρίζεται σὲ μερικὲς ἀρχές, γιατί διαφορετικὰ δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἰσορροπία καὶ κοινωνικὴ συνοχή. Μιὰ βασικὴ ἀρχή, ποὺ ἐπικρατοῦσε πάντοτε στὴν παράδοσή μας ἦταν ὅτι ἡ κοινωνία, γιὰ νὰ ἰσορροπῇ πρέπει νὰ στηρίζεται σὲ δύο βασικὰ θεμέλια, ποὺ εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἐντολή, ποὺ ὑπῆρχε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τὴν ἐπανέλαβε ὁ Χριστός: "ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου... ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν" (Ματθ. κβ΄, 37–39). Πρόκειται γιὰ τὴν κατακόρυφη καὶ τὴν ὁριζόντια διάσταση κάθε ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνίας.

Ἡ κατακόρυφη διάσταση εἶναι ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό. Ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ὁ Θεὸς ἦταν ἡ βάση τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι γνωστὴ ἡ φράση: "ἀπὸ Θεοῦ ἄρχεσθαι". Πράγματι δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐκδήλωση, ποὺ δὲν συνδεόταν μὲ τὴν ἐπίκληση τῶν θεῶν.

Ἀκόμη καὶ οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἄρχιζαν μὲ τὴν θυσία στοὺς θεούς. Παράλληλη ἔκφραση εἶναι τὸ «ἀφ' Ἑστίας ἄρχου». Ἡ Ἑστία ἦταν μυθολογικὴ θεότητα, ἡ ὁποία ζήτησε νὰ λάβη τὸ προνόμιο ἀπὸ τὸν Δία νὰ ἀποδίδωνται σὲ αὐτὴν οἱ ἀπαρχὲς τῶν θυσιῶν.

Ἐπίσης, σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ διασωθέντα ἀποσπάσματα «ἐλεγείων» τοῦ καταγομένου ἀπὸ τὴν Χίο Ἕλληνος ποιητοῦ Ἴωνος (5ος αἰ. π.Χ.) συναντᾶμε τὸν στίχο: «ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι πίνωμεν».

Ἐπίσης, ὁ Ξενοφῶν ἔχει γράψει τὴν ἄποψη τοῦ Σωκράτη, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία "πειρᾶσθαι σὺν τοῖς θεοῖς ἄρχεσθαι παντὸς ἔργου". Δηλαδή, θὰ πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε τὴν ἀρχὴ κάθε ἔργου μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὁριζόντια διάσταση εἶναι ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν συνάνθρωπό του, αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε πλησίον. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη πλησίον λεγόταν αὐτός, ποὺ εἶναι κοντὰ στὸν ἄνθρωπο, δηλαδὴ τὸ πρόσωπο ποὺ βλέπουμε, ποὺ αἰσθανόμαστε, ποὺ μποροῦμε νὰ ἀγγίξουμε.

Ἡ λέξη πλησίον δηλώνει αὐτόν, ποὺ πλησιάζουμε ἢ μᾶς πλησιάζει, ὁπότε τὸ ρῆμα συνδέεται καὶ μὲ τὸ οὐσιαστικό: πλησιάζω, πλησίον.

Γιὰ τὸν Ἑβραῖο πλησίον ἦταν ὁ ὁμοεθνής του, ὁ ὁποῖος πίστευε στὸν ἴδιο Θεό. Γιὰ τὸν Χριστιανισμὸ τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει, διότι πλησίον εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος, ποὺ ζῇ στὸ πιὸ ἀπομονωμένο μέρος τῆς γῆς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ θρησκεία, ἐθνικότητα, φῦλο, ἐπάγγελμα κ.λπ.

Θὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσω στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴν παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη. Κάποιος πλησίασε τὸν Χριστὸ ζητώντας νὰ μάθη τί πρέπει νὰ κάνη, γιὰ νὰ σωθῆ. Στὴν ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπήση τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον ἐκεῖνος ἐρώτησε: "καὶ τίς ἐστί μου πλησίον;" (Λουκ. ι΄, 29).

Δηλαδή, ζητοῦσε νὰ μάθη ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον, στὸν ὁποῖο πρέπει νὰ δείξη ἀγάπη. Ἀπαντώντας ὁ Χριστὸς σὲ αὐτὴν τὴν ἐρώτηση εἶπε τὴν περίφημη παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία πέρασε ὁ Ἱερεὺς καὶ ὁ Λευίτης δίπλα ἀπὸ τὸν τραυματισμένο ἄνθρωπο, χωρὶς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΟΣ

*Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου **Διονυσίου Τάτση***

ΕΙΝΑΙ συχνὸ τὸ φαινόμενο ἄνθρωποι, ποὺ δὲν ἔχουν ἱκανότητες νὰ ἐπιθυμοῦν κάποιο ἀξίωμα. Γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ διεκδικητὲς τῶν διαφόρων ἀξιωμάτων, τόσο στὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκηση καὶ τὴν πολιτικὴ ὅσο καὶ στὴ δημόσια διοίκηση καὶ στὴν Ἐκκλησία. Εἶναι πρόθυμοι νὰ ἀναλάβουν τὰ ἀξιώματα καὶ ἂς μὴ γνωρίζουν τὰ στοιχειώδη. Νομίζουν ὅτι μόλις θὰ ἀναλάβουν τὰ καθήκοντα, θὰ γίνουν ἱκανοὶ καὶ θὰ ἐπιδοθοῦν στὸ ἔργο τους προκειμένου νὰ φανοῦν χρήσιμοι στὴν κοινωνία.

Μέχρι νὰ πετύχουν τὸ σκοπό τους μετέρχονται κάθε μέσο, προβαίνουν σὲ ἄδικες πράξεις καὶ τὸ ψέμα εἶναι μόνιμο στὸ στόμα τους. Ὑπόσχονται, δημιουργοῦν ἐντυπώσεις καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀποσπάσουν τὴν ἐμπιστοσύνη αὐτῶν, ποὺ θὰ ἔχουν ὑπὸ τὴν ἐξουσία τους. Γρήγορα ὅμως ἔρχεται ἡ διάψευση καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ τοὺς εἶχαν βοηθήσει νὰ πάρουν τὴν ὅποια ἐξουσία στὰ χέρια τους, ἀπογοητεύονται. Ὅλοι διαπιστώνουν τὸ διεστραμμένο χαρακτήρα τους καὶ τὸν αὐταρχικὸ τρόπο συμπεριφορᾶς. Καὶ διαπιστώνουν, ἐκ τῶν ὑστέρων φυσικά, ὅτι ἡ μοναδικὴ ἔγνοια τῶν ἐκλεκτῶν τους ἦταν νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὶς περιστάσεις καὶ νὰ πετύχουν τοὺς ἰδιοτελεῖς σκοπούς τους καὶ ὄχι τὸ καλὸ τῆς κοινωνίας, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι θὰ ὑπηρετοῦσαν.

Οἱ ἀκατάλληλοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀποφασίζουν σύμφωνα μὲ τὶς προσωπικές τους ἐπιθυμίες, χωρὶς τὸ φῶς τῶν ἠθικῶν ἐντολῶν καὶ χωρὶς εὐγενικὲς φιλοδοξίες νὰ πετύχουν κάτι σπουδαῖο καὶ ἀνώτερο, νὰ συνδέσουν τὸ ὄνομά τους μὲ κάτι κοινωφελὲς καὶ ὡραῖο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει πολλὲς φορὲς καὶ στὶς τάξεις τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχουν κληρικοὶ χωρὶς αὐτογνωσία, ἱκανότητες καὶ ὁράματα καὶ ὅμως θέλουν νὰ ἀναλάβουν θέσεις εὐθύνης, νὰ προΐστανται καὶ νὰ δίνουν ἐντολές. Διεκδικοῦν τὴ θέση τοῦ προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ναοῦ, τοῦ πρωτοσυγκέλλου ἢ γραμματέα στὰ γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως καί, ἂν εἶναι Ἀρχιμανδρίτες, θέλουν τὴν ἀπασχόλησή τους σὲ κάποιο συνοδικὸ γραφεῖο ἢ τὴ συμμετοχή τους σὲ κάποια συνοδικὴ ἐπιτροπή, προκειμένου νὰ γίνουν γνωστοὶ καὶ αὔριο νὰ πετύχουν τὴν ἄνοδό τους στὸ τρίτο βαθμὸ τῆς ἱερωσύνης!

Ὅλα αὐτὰ προφανῶς εἶναι ἀπαράδεκτα καὶ κάποτε πρέπει νὰ σταματήσουν. Οἱ ἐμπαθεῖς —καὶ γι' αὐτὸ ἀκατάλληλοι ἄνθρωποι— δὲν πρέπει νὰ ἔχουν πολλὲς ἁρμοδιότητες, γιατὶ εἶναι ἀδίστακτοι καὶ μποροῦν νὰ κάνουν μεγάλη ζημιά. Σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνίας δὲν πρέπει νὰ ἔχουν πρόσβαση. Αὐτὸ ὅμως προϋποθέτει ὥριμο λαό, ποὺ θὰ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς ὑποψήφιους ἄρχοντές του νὰ εἶναι εἰλικρινεῖς, νὰ ἔχουν ἠθικὲς ἀρχὲς καὶ νὰ μὴ συμβιβάζονται μὲ συμφέροντα καὶ παράνομες καταστάσεις.

Ἕνας Ἐπίσκοπος, ἀναφερόμενος στὸ θέμα τῆς εὐθύνης ἐκείνων ποὺ κατέχουν κάποιο ἀξίωμα, σημειώνει: «Μεγάλο βάρος εἶναι τὸ ἀξίωμα. Ἀσήκωτη εὐθύνη ἡ ἐξουσία. Μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἔβαλαν σκοπὸ στὴ ζωή τους σώνει καλὰ νὰ ἄρχουν καὶ νὰ κατακυριεύουν τῶν ἄλλων δὲν τὸ καταλαβαίνουν. Τὸ καταλαβαίνουν ὅμως καὶ τὸ νιώθουν καλὰ ἐκεῖνοι, ποὺ «ἐκλήθησαν» στὴν ἀρχή, ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τρέχουν πίσω ἀπὸ τὸ ἀξίωμα καὶ δὲν σπεύδουν νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσία. Ὅταν κληθοῦν, ξέρουν καλὰ πὼς δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀρνηθοῦν· τὴν κλήσι τους τὴν βλέπουν καὶ τὴν ἀκοῦν ὡς φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ δὲν ἔρχονται, γιὰ νὰ διακονηθοῦν, μὰ γιὰ νὰ διακονήσουν, ὅπως ἀκριβῶς εἶπεν ὁ Χριστός. Αὐτοὶ στ' ἀλήθεια δὲν ἀνεβαίνουν, μὰ μπαίνουν κάτω ἀπὸ τὸ ἀξίωμα, κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς εὐθύνης».

Στὴν ἐποχή μας εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ βρεθοῦν ἄξιοι ἄνθρωποι, ποὺ θὰ θελήσουν νὰ δεχτοῦν τὰ διάφορα ἀξιώματα ὡς διακονία τοῦ λαοῦ. Καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ἔχουν περιφρονηθεῖ οἱ ἠθικὲς ἀξίες καὶ ἔχει χαθεῖ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Συνέντευξις-«φωτιά» ἐναντίον τοῦ Ἀθηνῶν καί τῶν Σεβ. Δημητριάδος καί Ἀρκαλοχωρίου.** Σελ. 8
- **Τὰ πέντε ἀδύναμα σημεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπείας τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου.** Σελ. 8
- **Ὁ Πάπας καὶ τὸ Βατικανὸν κοροϊδεύουν ἐμφανῶς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν.** Σελ. 8
- **Δυσφημίζοντες διεθνῶς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.** *Τοῦ **Πρωτ. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου.*** Σελ. 3
- **Εἰς κατάστασιν πανικοῦ «τὰ παπαγαλάκια» τῶν μεταπατερικῶν θεολόγων μετὰ τὰς ἀποκαλύψεις εἰς τὴν ἡμερίδα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς.** *Τοῦ **κ. Ἰωάννου Ν. Μαρκᾶ.*** Σελ. 4
- **Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ Μαρτύριον.** *Τοῦ **μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Μανώλη.*** Σελ. 5
- **Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπαντᾶ εἰς δυσφημιστικὸν δημοσίευμα γαλλικοῦ περιοδικοῦ.** Σελ. 5
- **Ὁ πνευματικὸς ἐπαναβαπτισμός μας εἰς τὴν ἁγιαστικὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας.** *Τοῦ **Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Ἀναστασίου, Προηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου.*** Σελ. 6

Σύννομος ἡ προαιρετική καταγραφή τοῦ θρησκεύματος ὑπό τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων

Σύννομος εἶναι ἡ καταγραφή τοῦ θρησκεύματος εἰς τά Δελτία Ἀπογραφῆς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Χώρας, συμφώνως πρός ἀπάντησιν, τήν ὁποίαν ἔδωσεν ὁ ὑπουργός ἀναπληρωτής Ἐθνικῆς Ἀμύνης εἰς τόν βουλευτήν τοῦ ΣΥΡΙΖΑ κ. Θεόδωρον Δρίτσαν. Ὁ ὑπουργός παραθέτει καί τήν θέσιν τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτῆρος, συμφώνως πρός τήν ὁποίαν: «ἡ προαιρετική ἀναγραφή τοῦ θρησκεύματος στά ὑποβαλλόμενα ἀπό τούς στρατευσίμους Δελτία Ἀπογραφῆς εἶναι σύννομη καί δέν ἀντιβαίνει στίς διατάξεις περί προστασίας προσωπικῶν δεδομένων». Ὑπογραμμίζεται πώς ὁ ΣΥΡΙΖΑ ὡς γνήσιος ἐκκλησιομάχος ἀγωνίζεται διά τήν μή καταγραφήν τοῦ θρησκεύματος εἰς ἐπίσημα ἔγγραφα. Προφανῶς διά νά μή μειονεκτοῦν τά στελέχη του ὡς ἀνήκοντα εἰς ἕν ἄθεον κίνημα καί εἰς τάς δυνάμεις τῶν ἐκκλησιομάχων.

Η ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Τήν Α΄ Κυριακήν τῶν Νηστειῶν, τῆς Ὀρθοδοξίας, ἑορτάζομεν τήν ἀνάμνησιν τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καί ἱερῶν εἰκόνων (843 μ.Χ), γενομένης παρά τῶν ἀειμνήστων αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως Μιχαήλ καί τῆς μητρός αὐτοῦ Θεοδώρας ἐπί τῆς πατριαρχείας τοῦ Ἁγίου καί Ὁμολογητοῦ Μεθοδίου. Τοιχογραφία Λιτῆς Ἱ. Μονῆς Φιλανθρωπηνῶν Ἰωαννίνων, 1560.

Ἀνωτέρα ἀπό κάθε ἐγκώμιον

Η ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

*Τοῦ **κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη,** Θεολόγου*

Καί βέβαια! Δίχως ἀμφιβολία. Ἡ πολύτεκνη οἰκογένεια εἶναι ἀνώτερη ἀπό κάθε ἐγκώμιο καί ἀπό κάθε ἀνθρώπινο ἔπαινο. Οὔτε βραβεῖα Νόμπελ οὔτε λαμπροφώτιστες καί λαμπροθώρητες κοσμικές διακρίσεις μποροῦν νά συγκριθοῦν μέ τό μεγαλεῖο τῆς πολύτεκνης καί πολυφίλητης οἰκογένειας.

Δέν ἔχω τοῦ Αἰσχύλου καί τοῦ Πινδάρου τή θριαμβική φωνή ἤ τοῦ Σολωμοῦ καί τοῦ Παλαμᾶ τή δύναμη τοῦ στίχου, γιά νά ὑμνήσω ἐπάξια τοῦ ἥρωα πατέρα τήν προσφορά, καί τῆς ἡρωΐδας μάνας τό ἀσύγκριτο ψυχικό μεγαλεῖο.

Ὁ πατέρας καί ἡ μάνα. Οἱ δυό πυλῶνες τοῦ σπιτιοῦ. Οἱ δυό φύλακες τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας. Οἱ δυό φρουροί τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀσύλου. Οἱ δυό παιδαγωγοί τῆς ἀνθρωπότητας. Οἱ δυό στυλοβάτες τοῦ πολιτισμοῦ.

Οἱ δυό φωτιές τῆς ἀγάπης καί τῆς πιό αὐθεντικῆς προσφορᾶς. Καί οἱ δυό τους, σύμβολα σταυρικῆς θυσίας καί αὐταπάρνησης, προπάντων ἡ μάνα, μέ τό ἀξεπέραστο μεγαλεῖο τῆς καρδιᾶς.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος, ὁ γλυκύτατος καί σοφός κήρυκας καί συγγραφέας, μιλώντας γιά τήν 5η ἐντολή, «τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου», ἀπευθύνεται στό νεαρό παιδί καί τοῦ λέγει: «Αὐτοί —(ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα)— θά σέ ἀγαποῦν καί ὅταν ὅλοι θά σέ μισήσουν. Καί ὅταν ἀκόμη ὅλοι θά πέφτουν πάνω σου νά σέ λιθοβολήσουν, ἡ μητέρα σου θά πέσει πάνω σου σάν σέ ἀμάραντους καί βασιλικούς... Ὁ πατέρας σου σέ ἀγαπᾶ, μολονότι γνωρίζει ὅλα σου τά ἐλαττώματα... Καί στή σκληρότητά σου ἀκόμα, ἔχουν τήν ἔγνοια σου».

Καί προσθέτει: «Ἕνας κακός γιός χύμηξε πάνω στόν πατέρα του καί τοῦ ἔμπηξε τό μαχαίρι στό στῆθος. Ὁ πατέρας ξεψυχώντας εἶπε στό παιδί του: – Γρήγορα, πλῦνε τό μαχαίρι ἀπό τά αἵματα, γιά νά μή σέ πιάσουν καί σέ δικάσουν...».

Ὁ Ἀνδρέας Παναγίδης ἦταν ἕνας ἀπ' τούς ἐννιά ἥρωες τῆς ἀγχόνης κατά τόν ἀπελευθερωτικό ἀγώνα τῆς Κύπρου 1955–59. Δυό μέρες πρίν τόν ἀπαγχονισμό του (21.9.1956), ἔγραψε μιά πολύ συγκινητική ἐπιστολή στά τρία μικρά παιδιά του —(Ὁ ἴδιος ἦταν μόλις 24 χρόνων):

«Ἀξιολάτρευτά μου παιδιά, πολυαγαπημένη μου γυναίκα, χαίρετε,

Αὐτή τή στιγμή, πού σᾶς γράφω, εἶναι Τρίτη, 10 ἡ ὥρα τό βράδυ. Ἀκριβῶς πρίν τρία λεπτά μᾶς εἰδοποίησαν ὅτι χαράματα τῆς Παρασκευῆς, 21.9.1956 θά ἐκτελεστοῦμε... Λατρευτά μου παιδιά... Κάποτε ἡ μάνα σας καί οἱ θεῖοι σας θά σᾶς ἀναπτύξουν, γιατί ἐκτελέστηκα. Σᾶς εὔχομαι, ἀγαπημένα μου παιδιά, νά γίνετε καλοί χριστιανοί καί Ἕλληνες. Ἀκολουθεῖστε πάντα τό δρόμο τῆς ἀρετῆς. Νά εἶστε πάντα βέβαιοι ὅτι σᾶς ἀγάπησα τόσο θερμά καί μέ μία ἀπέραντη ἀγάπη... Ἀλλά σᾶς ἀφήνω μέ ἕνα μεγάλο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ἘΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΦΩΤΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Ὁ Μέγας Φώτιος ἀντελήφθη ἐγκαίρως τὸν κίνδυνον ἐκ τοῦ Παπισμοῦ, ἐνῶ σήμερον Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Πατριάρχαι ἀναιροῦν τὸν ἀγῶνα του καὶ διακηρύσσουν ὅτι τὸ Φιλιόκβε δὲν εἶναι αἵρεσις

*Τοῦ Ἱεροδιακόνου **π. Ἀγγέλου Ἀγγελακοπούλου,** ὑποψηφίου Διδάκτωρος Κοινωνικῆς Θεολογίας ΑΠΘ*

(2ον.—Τελευταῖον)

Ὁ Πάπας Βενέδικτος μὲ ἰδικόν του «πιστεύω»

Τονίσαμε, ἀγαπητοί μου, ὅτι τὸ πρῶτο αἴτιο τοῦ σχίσματος ἦταν ἡ αἵρεση τοῦ Filioque. Τὸ Filioque, δηλ. ἡ δογματικὴ διδασκαλία τοῦ παπισμοῦ ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, εἶναι φοβερὴ αἵρεση. Καὶ εἶναι φοβερὴ αἵρεση, ἐπειδὴ εἶναι α) ἀντίθετο πρὸς τὰ ἀψευδέστατα λόγια τοῦ Ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶπε ὅτι *«τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται»*[2], ἔχουμε δηλ. κατάφορη ἀθέτηση τοῦ Ἰδίου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, β) εἶναι ἀντίθετο πρὸς τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως Νικαίας – Κων/λεως, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο *«(πιστεύω) καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον»*, ἔχουμε δηλ. ἀθέτηση καὶ τῶν δύο Οἰκ. Συνόδων τῆς Α΄ καὶ τῆς Β΄, γ) εἶναι ἀντίθετο πρὸς τὸν ζ΄ ἱερὸ Κανόνα τῆς Γ΄ Οἰκ. Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει ὁποιαδήποτε πρόσθεση ἢ ἀφαίρεση στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ἔχουμε δηλ. ἀθέτηση καὶ τῆς Γ΄ Οἰκ. Συνόδου. δ) καταστρέφει τὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ συγχέει τὰ ἀκοινώνητα ὑποστατικὰ ἰδιώματα τῶν τριῶν προσώπων, ε) ὑποβιβάζει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα στὸ ἐπίπεδο τοῦ κτίσματος, καὶ στ) εἰσάγει δυαρχία στὴν Ἁγία Τριάδα, ἐφόσον καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι πηγὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄρα ἔχουμε δύο πηγές, δύο ἀρχές, τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ Τὸν Υἱό. Βέβαια, πίσω ἀπὸ τὸ Filioque δὲν κρύβεται τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ὀφρὺς τοῦ πάπα, ἡ ἀλαζονεία του, τὸ ἀλάθητο καὶ τὸ πρωτεῖο του νὰ νομοθετεῖ αὐτὸς μόνο πάνω ἀπὸ τὰ παραδεδομένα ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Παρακολουθώντας τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ Filioque, βλέπουμε ὅτι ὁ πάπας χρησιμοποιεῖ μιὰ πολὺ πονηρὴ τακτική, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, ὅταν βρίσκεται στὸ Βατικανὸ ἀπαγγέλλει τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως μὲ τὸ Filioque, ἐνῶ ὅταν βρίσκεται σὲ Ὀρθόδοξες χῶρες τὸ ἀπαγγέλλει χωρὶς τὸ Filioque. Παράλληλα καὶ οἱ Οὐνίτες στὴ «λειτουργία» τους τὸ ἀπαγγέλλουν χωρὶς τὸ Filioque. Βεβαίως αὐτὸ εἶναι διπροσωπεία καὶ παγίδα γιὰ τοὺς ἀνυποψίαστους, ἐπειδή, ἂν εἶχε πραγματικὴ μετάνοια, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξαλείψει τὴν αἵρεση τοῦ Filioque ἀπὸ τὴν δογματικὴ διδασκαλία τοῦ παπισμοῦ. Αὐτό, ὅμως, ὅπως καταλαβαίνουμε, εἶναι ἀδύνατον.

Τὸ πλέον χειρότερο εἶναι ὅτι ὁ νῦν πάπας Βενέδικτος, ὅπως ἀποκάλυψε ὁ λόγιος Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱερόθεος, ἔχει δημιουργήσει ἕνα δικό του «σύμβολο πίστεως», στὸ ὁποῖο ἐπικρατεῖ ὁ δογματικὸς μινιμαλισμὸς καὶ μαξιμαλισμός, δηλ. ἔχουν ἀφαιρεθεῖ πολλὰ καὶ ἔχουν προστεθεῖ ἄλλα, καὶ τὸ ὁποῖο πλασάρει ὡς τὸ «σύμβολο πίστεως» τοῦ παπισμοῦ.

Οἱ «Ὀρθόδοξοι» οἰκουμενισταί

Καὶ γιὰ νὰ ἔλθουμε στὰ δικά μας, στὰ τοῦ οἴκου μας, οἱ «Ὀρθόδοξοι» οἰκουμενιστὲς Πατριάρχες, Ἀρχιεπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ θεολόγοι, συνεπεῖς πρὸς τὶς ἐπιταγὲς τῆς «νέας ἐποχῆς» καὶ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γιὰ ἐπίσπευση τῆς ἑνώσεως τῶν δῆθεν λεγομένων «Ἐκκλησιῶν», δὲν θεωροῦν τὸ Filioque ὡς αἵρεση, ἀλλὰ ὡς ἕνα τοπικὸ ἔθιμο τῶν παπικῶν, ποὺ δὲν ἐμποδίζει τὸν «θεολογικὸ διάλογο» μεταξὺ τῶν «Ἐκκλησιῶν».

Ἐκτός, βέβαια, ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ Filioque, ἡ παναίρεση τοῦ παπισμοῦ μετρᾶ ἀναρίθμητες ἄλλες αἱρέσεις. Ἀναφέρουμε τὶς πιὸ βασικές. α) τὸ ἐκκοσμικευμένο κράτος τοῦ Βατικανοῦ· ὁ παπισμὸς καὶ ὁ πάπας εἶναι κράτος καὶ ὄχι Ἐκκλησία, β) ἡ κτιστὴ θεία Χάρις, γ) τὰ ἄζυμα ἢ ἡ ὄστια, δ) τὸ καθαρτήριο πῦρ, ε) τὸ πρωτεῖο ἐξουσίας, στ) τὸ ἀλάθητο, ζ) τὸ βάπτισμα δι' ἐπιχύσεως ἢ μὲ ραντισμό, η) ἡ διαστρέβλωση τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Κοινωνίας, θ) ἡ ἐπίκληση, ι) ἡ ὑπο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ ΤΩΝ ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΩΝ

ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ πνευματικῆς καταιγίδας προσλαμβάνει πλέον τό ἀντικανονικό, ἀντιπατερικό καί ἀνορθόδοξο φαινόμενο τῶν συμπροσευχῶν, ἁπανταχοῦ τῆς γῆς. Ὁ Ἀντίχριστος προετοιμάζει τόν ἐρχομό του καί συγκεντρώνει τίς δυνάμεις του. Σχεδόν οἱ πάντες ἔχουν ὑποκύψει εἰς τά κελεύσματά του, πού ἔχουν ὡς στόχο νά προσβάλουν, νά διώξουν καί εἰ δυνατόν, νά ἀφανίσουν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ὄχι ἁπλῶς ἡ μόνη ἐλπίδα σωτηρίας γιά τούς ἀνθρώπους, ἀλλά καί ἡ μόνη δύναμη, πού δέν πρόκειται νά νικηθῆ καί νά προσκυνήση τόν Ἑωσφόρο, ἀφοῦ «**πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς**» (Ματθ. 16,18).

Ὁ φθονερός καί ἀρχέκακος ὄφις, ὁ δόλιος καί πανοῦργος, ἀφοῦ ἀπέτυχε διά τῶν αἰώνων εἴτε μέ τούς ἐσωτερικούς διωγμούς εἴτε μέ τήν ἐσωτερική διάβρωση τῶν αἱρέσεων καί τῆς πλάνης νά διαλύση τήν Ἐκκλησία, χρησιμοποιεῖ τώρα, ἴσως τό ἔσχατο ὅπλο, τήν ἀγάπη, τό κατ' ἐξοχήν γνώρισμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καί φορώντας τήν μάσκα, τό προσωπεῖο τοῦ ἀγαπῶντος μᾶς καλεῖ νά ἐγκαταλείψουμε τίς διαιρέσεις καί τά σχίσματα ὅλοι οἱ Χριστιανοί, αἱρετικοί καί ὀρθόδοξοι, καί νά ἀγαπηθοῦμε, νά ἑνωθοῦμε, νά συμπροσευχώμαστε. Θαυμᾶστε τό μέγεθος τῆς διαστροφῆς καί τῆς ὑποκρισίας!

Δέν εἶχον ἀγάπην ὁ Χριστός, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες;

ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ἔτσι ὡς ἀνώτερος ἠθικώτερος, ἁγιώτερος, καλύτερος τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι μέ αὐστηρότητα ὡμίλησαν ἐναντίον ὅσων διαστρέφουν τήν Ἀλήθεια, διότι ἀγάπη χωρίς ἀλήθεια, εἶναι ψευτοαγάπη, ἐπειδή ἀποκρύπτει ἀπ' τούς ἀνθρώπους τόν δρόμο καί τά μέσα τῆς σωτηρίας τους, τούς στερεῖ τήν αἰώνια ζωή, πού ἀσφαλῶς δέν τό κάνει, ὅποιος ἀγαπᾶ. Ὅποιος ἀγαπᾶ ἀληθινά καί ὄχι ψεύτικα λέγει στούς συνανθρώπους του ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ μόνη ὁδός σωτηρίας ὡς καί ἡ Ἐκκλησία, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, πού συνεχίζει τό σωτηριῶδες ἔργο του. Ὅλες οἱ ἄλλες θρησκεῖες καί ὅλες οἱ ἄλλες αἱρέσεις ὁδηγοῦν τούς ἀνθρώπους στό σκοτάδι τῆς ἀπωλείας. Ἀρκεῖ ἀπό τό πλῆθος τῶν Εὐαγγελικῶν καί Πατερικῶν μαρτυριῶν νά παραθέσουμε ὅσα ἁπλοϊκά, ἀλλά πολύ δυνατά καί ἀληθινά λέγει ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός στίς Διδαχές του, πού θυμίζουν τήν ἁπλοϊκότητα τοῦ Εὐαγγελίου: «**Ἐγώ ἐδιάβασα καί περί ἱερέων καί περί ἀσεβῶν, αἱρετικῶν καί ἀθέων· τά βάθη τῆς σοφίας ἠρεύνησα· ὅλαι αἱ πίστεις εἶναι ψεύτικες· τοῦτο ἐκατάλαβα ἀληθινόν, ὅτι μόνη ἡ πίστι τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν εἶνε καλή καί ἁγία, τό νά πιστεύωμεν καί νά βαπτιζώμεθα εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τοῦτο σᾶς λέγω τώρα εἰς τό τέλος· νά εὐφραίνεσθε ὅπου εἶσθε Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί καί νά κλαίετε διά τούς ἀσεβεῖς καί αἱρετικούς, ὁπού περιπατοῦν εἰς τό σκότος**». Δέν εἶχε λοιπόν ἀγάπη ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, πού χαρακτηρίζει ὡς ἀξιολύπητους ὅλους τούς ἄλλους, τῶν θρησκειῶν καί τῶν αἱρέσεων, πού περιπατοῦν εἰς τό σκότος; Δέν εἶχε δίκαιο, ὅταν μᾶς ἐδίδασκε ἐκείνη τήν προφητική του σύσταση «**Τόν πάπα νά καταρᾶσθε, διότι αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία**».

Τώρα τό σκότος τῶν αἱρέσεων εἶναι φῶς. Ἀκόμη καί πατριάρχαι συμπροσεύχονται μέ αἱρετικούς καί ἀλλοθρήσκους.

ΔΥΣΤΥΧΩΣ τώρα, μολονότι ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς τιμᾶται ὡς ἅγιος, ὅπως καί πολλοί ἄλλοι Ἅγιοι, πού ἀγωνίσθηκαν ἐναντίον τῶν αἱρετικῶν, ἡ διδασκαλία τους περί τοῦ ὅτι οἱ ἄλλες θρησκεῖες καί οἱ αἱρέσεις, ὁδηγοῦν στό σκότος καί στήν ἀπώλεια δέν ἰσχύουν. Φῶς καί ἐλπίδα σωτηρίας ὑπάρχουν σέ ὅλες τίς θρησκεῖες καί ὅλες τίς αἱρέσεις· ὁ Θεός θά τούς σώση ὅλους, γι' αὐτό καί τίποτε δέν μᾶς ἐμποδίζει νά προσευχώμαστε ὅλοι μαζί. Οἱ ἱεροί κανόνες, πού ἀπαγορεύουν τίς συμπροσευχές εἶναι ξεπερασμένοι, ζοῦμε τώρα σέ ἄλλη ἐποχή, τήν μεταπατερική, κατά τήν βλάσφημη θεωρία τῆς Ἀκαδημίας αἱρετικῶν σπουδῶν τοῦ Βόλου. Αὐτή τήν ἄποψη διετύπωσε σέ νεανική του μελέτη γιά τούς ἱερούς κανόνες ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καί τήν ἐφαρμόζει «ἀγαλλομένη ψυχῇ» περισσότερο ἀπό τούς προκατόχους του Ἀθηναγόρα καί Δημήτριο. Ποιός θά ξεχάση τήν βλάσφημη ὑποδοχή τοῦ πάπα Βενέδικτου στό Φανάρι τό 2006, ὅπου καταπατῶντας σύνολη τήν Ἀποστολική καί Πατερική Παράδοση, καί τήν νεώτερη σύσταση τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ «**τόν πάπαν νά καταρᾶσθε**», ἐξύμνησαν καί εὐλόγησαν τόν πάπα μέ τόν Χριστολογικό ὕμνο «**εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου**» τόν ἐθυμίασαν δύο διάκονοι Ὀρθόδοξοι, τοῦ ἔψαλαν ἀπολυτίκια συντεθέντα ἀπό ὑμνογράφο Ἁγιορείτη, ἀνάξιο τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί ὑβριστή τῶν ἀναιρεθέντων Ἁγιορειτῶν Πατέρων ἀπό τόν λατινόφρονα πατριάρχη Βέκκο, τόν εἰσήγαγαν μέσα εἰς τόν ναό ἐνδεδυμένον μέ ἄμφια καί καθήμενον ἐπί θρόνου, τόν ἠσπάσθησαν ὡς κανονικό καί ὀρθόδοξο ἐπίσκοπο καί τοῦ ἐπέτρεψαν νά εὐλογήση τό ὀρθόδοξο ποίμνιο;

Τό βλάσφημο αὐτό καί κακό παράδειγμα τοῦ Φαναρίου ἐξαπλώνεται σιγά σιγά στά πέρατα τῆς Οἰκουμένης καί τηρεῖται, ἰδιαίτερα στήν Ὀρθόδοξη Διασπορά ἀπό πολλούς «ὀρθοδόξους» ἐπισκόπους καί ἄλλους κληρικούς. Τί κρῖμα πού ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπέρμαχος καί μητέρα τῶν Ὀρθοδόξων δογμάτων καί τῶν ἱερῶν κανόνων, γίνεται τώρα καταστροφεύς τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως!

ΑΛΗΘΙΝΟΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ, ΨΕΥΤΗΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ Κοσμᾶς ἔχει ἀπόλυτο δίκαιο, γιατί ἀκολουθεῖ ὅσα ὁ Χριστός, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες ἐδίδαξαν. Ψεύτης, ἄδικος, φθονερός καί ἀνθρωποκτόνος εἶναι ὁ Διάβολος, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε γι' αὐτό ὀνομάσθηκε Διάβολος, γιατί, ὅπως γνωρίζουμε ἀπό τήν Ἱερά Ἱστορία, μόνιμο ἔργο του εἶναι νά διαβάλλη τόν Θεό πρός τούς ἀνθρώπους καί τούς ἀνθρώπους πρός τούς ἄλλους συνανθρώπους, ὥστε νά τούς ἀπομακρύνη ἀπό τόν Θεό καί νά δημιουργῆ μεταξύ τους διαιρέσεις καί ἔριδες. Ἔτσι δέν διέβαλε τόν Θεό πρός τούς πρωτοπλάστους διαψεύδοντας τήν ἀπειλή του ὅτι θά ἀποθάνουν ἄν ἁμαρτήσουν καί κολακεύοντας τήν ὑπερηφάνεια καί τόν ἐγωϊσμό τους μέ τό ψεῦδος, πώς, ἄν φάγουν ἀπό τόν ἀπαγορευμένο καρπό, θά γίνουν καί αὐτοί, ὅμοιοι μέ τόν Θεό; «Διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί καί ἔσεσθε ὡς θεοί γινώσκοντες καλόν καί πονηρόν» (Γεν. 3,5).

Καί στήν περίπτωση τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, ἐνοχλήθηκε ἀπό τήν ἀλήθεια καί τήν δύναμη τῶν διδαχῶν του καί μέ ὄργανά του τούς Ἑβραίους, πού δέν ἄντεχαν νά ἀκούεται καί νά κηρύσσεται ἡ πίστη καί τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἐπειδή ἐθίγοντο τά οἰκονομικά τους συμφέροντα, ἐπειδή ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἔπεισε τούς Χριστιανούς νά τηροῦν τήν ἀργία τῆς Κυριακῆς καί νά μεταφέρουν τό παζάρι τῆς Κυριακῆς στό Σάββατο, ἡμέρα ἀργίας τῶν Ἑβραίων, διέβαλαν καί ἐσυκοφάντησαν τόν Ἅγιο στόν Κούρτ Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων, πώς δῆθεν σέ συνεννόηση μέ τούς Ρώσους γυρνᾶ καί ξεσηκώνει τούς ραγιάδες ἐναντίον τῶν Τούρκων, μέ συνέπεια νά συλληφθῆ ὁ μεγάλος ἰσαπόστολος καί νά ἀπαγχονισθῆ στό Κολικόντασι τῆς Βορείου Ἠπείρου στίς 24 Αὐγούστου τοῦ 1779.

Ἀπό τήν Διασποράν εἰς τάς τυπικάς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας

Η ΛΟΙΜΙΚΗ αὐτή νόσος τῆς περιφρονήσεως τῶν ἱερῶν κανόνων καί τῆς ἐξομοιώσεως τῶν αἱρέσεων μέ τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία ἀπό τήν Διασπορά περνάει καί στίς τυπικές δικαιοδοσίες τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ὅπου παρατηρεῖ κανείς μέ λύπη νά ἐνισχύεται ἡ μόδα τῶν συμπροσευχῶν.Τό εὐχάριστο μέχρι τώρα ἦταν ὅτι, στίς συμπροσευχές αὐτές ἔπαιρναν μέρος χαμηλόβαθμοι κληρικοί, ἐλάχιστες φορές ἐπίσκοποι καί περισσότερο λαϊκοί, ὅπως συνέβαινε κάθε χρόνο στήν Θεσσαλονίκη τήν τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου, καί συνέβη καί ἐφέτος μέ τή συμμετοχή καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἄν δέν κάνουμε λάθος, μέχρι τώρα, οὐδείς ἀρχηγός αὐτοκεφάλου ἐκκλησίας ἀκολούθησε τό κακό παράδειγμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἐφέτος τά δευτερεῖα ἐπῆρε ὁ πατριάρχης Ρουμανίας Δανιήλ, ὁ ὁποῖος παρουσιάσθηκε σέ ἱστοσελίδες τοῦ διαδικτύου, συμπροσευχόμενος μέ ἑτεροδόξους. Ἄς ἐλπίσουμε νά μή τριτώση τό κακό καί νά σταματήση ἐδῶ, μολονότι λόγῳ τῆς ἀσθενοῦς ἀντιστάσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐξαπλώνεται μέ ταχύτητα.

Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλάδος δέν ἀκολουθοῦν τό Φανάρι εἰς τάς συμπροσευχάς

ΑΠΟ τήν πρώην παραδοσιακή Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν ἔχουμε εὐτυχῶς, δείγματα συμπροσευχομένων ἐπισκόπων στίς ἐπαρχίες τους, ὅπου φοβοῦνται τό παραδοσιακό πλήρωμα, τό ὁποῖο ὅπως ἐδήλωσαν κάποιοι ἐξ αὐτῶν, προσπαθοῦν νά τό ἐκσυγχρονίσουν, νά τοῦ ἀλλάξουν μέ τόν καιρό τήν πίστη, ὥστε νά μή ἀντιδρᾶ στίς οἰκουμενιστικές τους ἀποστασίες. Ὑπάρχουν βέβαια καί ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι εὐθαρσῶς καί ἀξιεπαίνως δηλώνουν ὅτι οἱ συμπροσευχές ἀπαγορεύονται ἀπό τήν Παράδοση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἄς τό ἀκούσουν αὐτό καλά μερικοί ὑψηλόβαθμοι κληρικοί, ἀλλά καί καθηγηταί τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, οἱ ὁποῖοι δηλώνουν φθεγγόμενοι ὄχι ἀπό τόν νοῦ τους, πού στοιχειωδῶς ξέρει τήν ἀλφαβῆτα καί διαβάζει διά τῶν ὑγιῶν ὀφθαλμῶν τούς ἱερούς κανόνες, ἀλλά ἀπό κοιλίας, ἀπό ὑλικῶν καί χαμερπῶν κινήτρων καί συμφερόντων, πώς δῆθεν τό μόνο εἶδος συμπροσευχῆς, πού ἀπαγορεύεται εἶναι τό συλλείτουργο, τό κοινό ποτήριο. Διδάσκουν Κανονικό Δίκαιο καί Ἐκκλησιαστική Ἱστορία καί ξέχασαν τήν γραμματική καί τό συντακτικό. Ἄς ἀκούσουν λοιπόν τόν πρό τῆς Ἱερωσύνης του καλό φιλόλογο καθηγητή, σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο, ὁ ὁποῖος ἐρωτηθείς πρό ἡμερῶν, γιατί στήν βλάσφημη συμπροσευχή στόν ναό τῶν παπικῶν στή ὁδό Φράγκων, στήν Θεσσαλονίκη, δέν παρέστησαν καί ὀρθόδοξοι κληρικοί εἶπε κοφτά καί λακωνικά: «**Δέν εἶναι μέσα στήν τάξη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νά συμμετέχη σέ θρησκευτικές τελετές ἤ συμπροσευχές μέ ἑτεροδόξους καί πολύ περισσότερο μέ ἐκπροσώπους ἄλλων θρησκειῶν**» Ἐνωρίτερα (Σεπτέμβριος 2011) ὁ θαρραλέος καί ὁμολογητής μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφείμ μέ ἀφορμή διαθρησκειακή συνάντηση μέ συμπροσευχές, πού ἔγινε στό Μόναχο, στίς ὁποῖες ἔλαβαν μέρος ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας Δανιήλ, αὐτοπροσώπως ὁ μητροπολίτης Γερμανίας Αὐγουστῖνος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ μητροπολίτης Ζιμπάμπουε Σεραφείμ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὁ μητροπολίτης Χαλεπίου Παῦλος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, ὁ μητροπολίτης Μίνσκ Φιλάρετος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ὁ μητροπολίτης Κωνσταντίας καί Ἀμμοχώστου Βασίλειος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ὁ μητροπολίτης Ἀχαΐας Ἀθανάσιος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος ντρέπεται γιά τό παραδοσιακό πλήρωμα τῆς Ἑλλάδος καί θέλει νά τό ἐκσυγχρονίση (εὐτυχῶς πού ὡς τιτουλάριος δέν ἔχει ποίμνιο) καί ὁ ἐπίσκοπος Κρούγας Ἀντώνιος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας. Διά ὅλους αὐτούς λοιπόν καί τούς σύν αὐτοῖς ἀνωτέρους καί κατωτέρους, ἐδήλωσε μεταξύ ἄλλων ὁ Πειραιῶς: «**Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀποδέχωνται χριστιανοί ἐπίσκοποι συμπροσευχάς μέ τούς δαιμονιῶντας ὀπαδούς τῶν ἀνθρωποκατασκευασμένων ψευδοθρησκειῶν, τῶν ὁποίων μέντωρ, ἐμπνευστής καί ποδηγέτης εἶναι ὁ Διάβολος;... Ἡ ἀπροκάλυπτος, πασίδηλος καί αὐταπόδεικτος καταπάτησις τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ διά τούς ἀνωτέρω ὄνειδος καί πτῶσιν, πού μόνον τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου δύναται νά ἀποπλύνη, διότι μετ' ἐπιγνώσεως ἀπεμπολοῦν καί περιφρονοῦν τόν λόγον τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας καί Σωτῆρος τοῦ κόσμου. «Ὁ μή τιμῶν τόν Υἱόν οὐ τιμᾶ τόν Πατέρα τόν πέμψαντα αὐτόν**» (Ἰωάν. 5,23).

Ὁ Μητροπολίτης Ἀχαΐας Ἀθανάσιος ἔχει τήν ἔγκρισιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διά συμμετοχήν εἰς τάς συμπροσευχάς;

ΑΦΟΥ λοιπόν κατά τούς δύο ἐπιφανεῖς ἱεράρχας τόν Θεσσαλονίκης Ἄνθιμο καί τόν Πειραιῶς Σεραφείμ ἡ συμμετοχή Ὀρθοδόξων, καί μάλιστα ἐπισκόπων, σέ συμπροσευχές ἀνατρέπει τήν τάξη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἀποτελεῖ ἀπροκάλυπτη καταπάτηση τῶν ἱερῶν Κανόνων, θά εὑρεθῆ κάποιος ἱεράρχης, συνοδικός ἤ μή, νά καταγγείλη τόν Οἰκουμενιστή μητροπολίτη Ἀχαΐας στήν Σύνοδο, γιά νά λάβη τά ἁρμόζοντα στήν περίπτωση μέτρα, πρός ἀτακτοῦντας καί παραβαίνοντας τούς ἱερούς Κανόνας ἀρχιερεῖς, ὥστε νά μάθη ὅτι ὄχι μόνο τό ποίμνιο, ἀλλά καί οἱ ποιμένες στήν Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι παραδοσιακοί καί νά γλυτώσουμε ἀπό τό σκότος τοῦ ἐκσυχρονισμοῦ του; Ἐγκρίνει ἡ Ἱερά Σύνοδος τίς συμπροσευχές μέ ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους;

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΝΑΣ

ΣΤΙΣ 2 Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ. Ὁ Ἅγ. Νικόλαος ὁ Πλανᾶς γεννήθηκε στὴ νῆσο Νάξο τὸ 1851. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Ἰωάννης καὶ ἡ μητέρα του Αὐγουστίνη τὸ γένος Μελισσουργοῦ καὶ μεγάλωσαν τὸν μικρὸ Νικόλαο ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία φάνηκε ἡ ἔφεσή του πρὸς τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερὰ ἀφοῦ ὑποδυόταν συχνά, ὅταν βρισκόταν στὸ σπίτι, λειτουργήματα ἱερατικὰ χρησιμοποιώντας αὐτοσχέδια μέσα καὶ σκεύη μιμούμενος τὰ τελούμενα στὸ Ναό, τὰ ὁποῖα τὰ γνώριζε ὑπηρετώντας τὸν ἱερέα παπποῦ του, Γεώργιο Μελισσουργὸ στὸ ἱερό. Μεγαλώνοντας ὁ νεαρὸς Νικόλαος μετεῖχε ἀδιαλείπτως στὶς ἱερὲς ἀκολουθίες ἔχοντας μυστηριακὴ ζωή, νηστεύοντας, ἀγρυπνώντας, προσευχόμενος καὶ κάνοντας καλὰ ἔργα.

Ὅταν ὁ Νικόλαος ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του σὲ πολὺ νεαρὰ ἡλικία βρέθηκε προστάτης τῆς μητέρας του καὶ τῆς μικρότερης ἀδελφῆς του. Γι' αὐτὸ μεταφέρθηκαν στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ εὕρουν πόρους πρὸς ἐπιβίωση. Παντρεύτηκε, ὅμως κατὰ τὴν γέννηση τοῦ γιοῦ του, Ἰωάννη, ἡ γυναίκα του ἐκοιμήθη. Σύχναζε καθημερινὰ στὴν ἐκκλησία καὶ σὲ ἡλικία 33 ἐτῶν χειροτονεῖται ἱερέας. Διετέλεσε ἐφημέριος ἐπὶ πενήντα σχεδὸν ἔτη στοὺς ἱεροὺς ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν, Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Ἁγίου Παντελεήμονος στὸν Ἰλισσὸ ποταμό.

Διακρίθηκε ὡς ἄνθρωπος προσευχῆς, ὅπου ἡ διακονία του στὸ ἱερὸ θυσιαστήριο ἦταν συνεχής, παρόλα τὰ ἐλλιπῆ μορφωτικά του χαρίσματα. Ἀπὸ πολὺ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ παρέμενε στὸ Ναό, ἦταν λιτοδίαιτος, ἀφιλάργυρος καὶ «πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν». Ἐπίσης ὀνομαστὲς ἦσαν οἱ ἀγρυπνίες ποὺ τελοῦσε στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἐλισσαίου ἔχοντας ὡς ψάλτες, τοὺς Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη καὶ Μωραϊτίδη. Ἐνδεικτικὴ ἦταν ἡ κατάνυξη, ὅταν λειτουργοῦσε, καθὼς καὶ ἡ μεταδιδόμενη γαλήνη καὶ ὁ μετεωρισμὸς τοῦ ἐκκλησιάσματος πρὸς τὸν οὐρανό.

Ἐκοιμήθη στὶς 2 Μαρτίου τοῦ 1932 πλήρης ἡμερῶν, ὅπου ἡ πάνδημος συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ ἦταν ἐκδήλωση σεβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁμολογίας τῆς ἁγιότητός του.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

Θὰ καταγγείλη τὰς κατοχικὰς τουρκικὰς δυνάμεις εἰς τὸν Ο.Η.Ε.

Συμφώνως πρὸς ἀνταπόκρισιν τοῦ Κυπριακοῦ Πρακτορείου Εἰδήσεων (ΚΥΠΕ), ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20ὴν Φεβρουαρίου, ἐκ τῆς Λευκωσίας:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Β΄ θὰ καταγγείλει σὲ ὅλα τὰ βήματα τὴν ἐνέργεια τῶν κατοχικῶν δυνάμεων νὰ παρακωλύουν τὴ συντήρηση τῆς Ἰ. Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου στὰ κατεχόμενα, καὶ ἀπηύθυνε ἔσχατη ἔκκληση πρὸς τὶς κατοχικὲς δυνάμεις, λέγοντας ὅτι σὲ ἀντίθετη περίπτωση ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ θὰ προβεῖ στὴ συντήρηση ἐρήμην αὐτῶν καὶ "ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ μᾶς συλλάβουν, ἂς μᾶς συλλάβουν".

Μιλώντας σὲ δημοσιογραφικὴ διάσκεψη, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσήμανε ὅτι ἔχουν μετακινηθεῖ σημαντικὲς πέτρες ἀπὸ τὴ θέση τους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κινδυνεύει νὰ καταρρεύσει ἡ Ἰ. Μονή, σημειώνοντας ὅτι σκοπὸς τῶν Τούρκων εἶναι νὰ ἀφήσουν τὰ ἑλληνικὰ καὶ θρησκευτικὰ μνημεῖα στὰ κατεχόμενα νὰ καταρρεύσουν, ὥστε "νὰ μὴ φαίνεται ἡ ἔλευση ἀπ' ἐκεῖ Ἑλλήνων καὶ Χριστιανῶν".

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κάλεσε, ἐπίσης, τὸν Κυπριακὸν λαὸ νὰ μὴ ἐπισκέπτεται τὴν Ἰ. Μονὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἀπὸ τὴ μία ὡς παθητικὴ ἀντίσταση καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη γιὰ λόγους ἀσφαλείας, ἐνῶ κατήγγειλε τὴν κατοχικὴ δύναμη "γιατί συνεχῶς παρακωλύει τὴ συντήρηση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου".

Πρόσθεσε ὅτι τὸ "κλειδὶ" τῆς ἀψίδας τοῦ ἱεροῦ, ποὺ εἶναι ἡ τελευταία πέτρα, ποὺ τοποθετεῖ ὁ οἰκοδόμος ὥστε, ὅταν ἀφαιρεθεῖ τὸ καλούπι, νὰ στηρίζεται ἡ ἀψίδα μόνη της, "ἔχει φύγει ἀπὸ τὴ θέση του, κινδυνεύει νὰ καταρρεύσει ἡ καμάρα, ποὺ στηρίζει τὸ ἡμιθόλιο τοῦ ἱεροῦ, ποὺ ἂν καταρρεύσει σίγουρα θὰ πέσει καὶ τὸ ἡμιθόλιο τοῦ ἱεροῦ".

"Γιὰ αὐτὸ προειδοποιοῦμε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν κατοχικὴ δύναμη. Ἐμεῖς, μέσῳ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, θὰ τοὺς καλέσουμε νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ στηρίξουμε αὐτὴν τὴν ἀψίδα, καὶ ὁτιδήποτε ἄλλα ἐφθαρμένα ὑπάρχουν στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Ἐὰν δὲν ἐπιτρέψουν τὴ συντήρηση, ἐμεῖς θὰ πάρουμε κτίστες νὰ φτιάξουμε τὴν ἀψίδα ἄνευ ἄδειας, καὶ ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ μᾶς συλλάβουν, ἂς μᾶς συλλάβουν. Δὲν πρόκειται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀφήσουμε τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου νὰ καταρρεύσει", εἶπε.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σημείωσε ὅτι "προ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ συντηρηθεῖ ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας, ὅπως εἶχε συντηρηθεῖ καὶ τὸ τεκκὲ στὴ Λάρνακα, γιὰ αὐτό, ἂν ἐπιθυμοῦν τὴ συντήρησή του, ἂς ἐπιτρέψουν τουλάχιστον νὰ ξεκινήσουν τώρα, γιὰ νὰ συντηρηθεῖ ὅλη ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, καὶ ἡ νέα ἐκκλησία καὶ ἡ παλιά".

"Εἶναι ἡ τελευταία ἔκκληση, ποὺ κάνουμε πρὸς τὶς κατοχικὲς δυνάμεις. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐμεῖς θὰ προβοῦμε στὴ συντήρηση ἐρήμην αὐτῶν, καὶ γιὰ τὰ περαιτέρω θὰ ἔχει τὴν εὐθύνη ἡ κατοχικὴ δύναμη", πρόσθεσε».

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΦΩΤΙΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

χρεωτικὴ ἀγαμία τοῦ κλήρου, ια) ἡ Μαριολατρεία καὶ ἡ ἄσπιλος σύλληψη τῆς Θεοτόκου, ιβ) ἡ περίσσεια τῶν ἔργων τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων, ιγ) ἡ «πάσχουσα» Ἐκκλησία, ιδ) ἡ ἱκανοποίηση τῆς θείας δικαιοσύνης, ιε) τὰ ἀγάλματα καὶ ἡ θρησκευτικὴ ζωγραφική, ιστ) τὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ καὶ τέλος ιζ) ἡ ἐπάρατη οὐνία, ὁ δούρειος ἵππος τοῦ παπισμοῦ.

Ἡ μεγάλη ἀποστασία

Ἐνῶ θὰ περίμενε κανεὶς οἱ ταγοὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸν ἀντιαιρετικὸ πατερικὸ θησαυρὸ καὶ νὰ ἀποδοθοῦν σὲ παρόμοιους ἀγῶνες, ἀκολουθώντας ταπεινὰ τὰ βήματα, ποὺ χάραξαν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅπως ὁ Μέγας Φώτιος, καὶ νὰ ὁδηγήσουν τοὺς αἱρετικοὺς σὲ μετάνοια, ἐπιστροφὴ καὶ ἐγκεντρισμὸ στὴν ἁγία Ὀρθοδοξία, δυστυχῶς μιὰ ἀθεολόγητη ὁμάδα ἀναξίων μεγαλόσχημων κληρικῶν καὶ θεολόγων πράττει τὰ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα πρὸς ὅσα ἐντέλλεται ὁ Κύριός μας, τὸ Εὐαγγέλιο, ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ γενικὰ ἡ ἱερὰ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅλοι ἔχουμε καταστεῖ μάρτυρες αὐτῆς τῆς ἀποστασίας τῶν τελευταίων δεκαετιῶν, παρακολουθώντας τὶς συνεχῶς πυκνούμενες ἐπισκέψεις μεταξὺ αἱρετικῶν καὶ Ὀρθοδόξων, τοὺς ἐναγκαλισμούς, τὶς συμπροσευχές, τὰ θυμιατίσματα, τὰ «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», τὴν πρόταση χειρῶν πάπα καὶ Πατριάρχου ὡς σύμβολο ἑνότητος καὶ νίκης, τὴν ἀναγνώριση τῶν αἱρέσεων ὡς «Ἐκκλησιῶν», τὴν ἀναγνώριση τῆς ἐγκυρότητος τῶν μυστηρίων τῶν αἱρετικῶν. Δείγματα αὐτῆς τῆς ἀποστασίας ὑπῆρξαν ἡ γιὰ πρώτη φορὰ ἔλευση τοῦ παναιρετικοῦ πάπα στὴν Ἀθήνα τὸν Μάϊο τοῦ 2001, ἡ σύγκληση τοῦ προτεσταντικοῦ Π.Σ.Ε. στὴν Ἀθήνα τὸν Μάϊο τοῦ 2005, ἡ ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στὸ Φανάρι τὸν Νοέμβριο τοῦ 2006, ἡ ἐπίσκεψη τοῦ μακαριστοῦ Χριστοδούλου στὸν πάπα τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2006 ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, ἡ ὑπογραφὴ τοῦ κειμένου τῆς Ραβέννας τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2008 καὶ τοῦ Potro Alegre τῆς Βραζιλίας, ἡ συνάντηση στὴν Ἐλούντα τῆς Κρήτης, ἡ διαθρησκειακὴ συνάντηση στὴν Κύπρο τὸν Νοέμβριο τοῦ 2008, ἡ συμμετοχὴ τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου στὴ σύνοδο τῶν καρδιναλίων «ἐπισκόπων», ἡ ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στὴ Κύπρο τὸν Ἰούνιο τοῦ 2010, οἱ τελευταῖες συνεδριάσεις τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς διαλόγου Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν στὴ Κύπρο καὶ τὴ Βιέννη, ἡ συμμετοχὴ τοῦ κ. Βαρθολομαίου στὴν διαθρησκειακὴ στὴν Ἀσίζη τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2011 κ.ἄ.

Ποῖοι ἀντιλαμβάνονται σήμερον τὸν κίνδυνον;

Ὁ Μέγας Φώτιος κατάλαβε τὸν κίνδυνο τῶν παπικῶν καὶ συνεκάλεσε τὴν Η΄ Οἰκ. Σύνοδο, ἀναθεματίζοντας τὸν παπισμὸ καὶ διακόπτοντας κάθε σχέση μαζί του. Σήμερα ποιὸς ἀντιλαμβάνεται αὐτὸν τὸν κίνδυνο ἀπὸ τὶς αἱρέσεις καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὶς παναιρέσεις τοῦ παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Ποιὰ σύνοδος θὰ συγκληθεῖ, γιὰ νὰ βάλει τὰ πράγματα στὴ θέση τους; Καὶ ποιὸς νὰ τὴν συγκαλέσει, ὅταν σχεδὸν οἱ περισσότεροι εἶναι φιλοαιρετικοί, φιλοπαπικοὶ καὶ λατινίζοντες; Ἐντούτοις, ὑπάρχουν καὶ σήμερα Ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ θεολόγοι, ποὺ ὁμολογοῦν τὴν *«καλὴν ὁμολογίαν»* καὶ ἀναπαύουν μὲ τὸν λόγο τους, τὸν προφορικὸ καὶ τὸν γραπτό, τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἐν κατακλεῖδι, πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία πάντα ἀντιμετώπιζε προβλήματα. Ἀλλὰ πάντοτε ὁ Ἅγιος Τριαδικὸς Θεὸς –νὰ μὴ φοβόμασθε– ἀνεδείκνυε, ἀναδεικνύει καὶ θ' ἀναδεικνύει ἄνδρες μὲ παρρησία, μὲ τόλμη, μὲ ἁγιότητα, μὲ ὁσιότητα, γιὰ νὰ κρατοῦν τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας σὲ εὐθὺ πορεία καὶ νὰ μιμοῦνται τὸ αἰώνιο παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Ἀρχιερέως Χριστοῦ καὶ τοῦ ὁμολογητοῦ Αὐτοῦ Μεγάλου Φωτίου. «**Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος**».

Ὑποσημειώσις

2. Ἰω. 15, 26.

Η ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καί τιμημένο ὄνομα... Καί σύ, πολυαγαπημένη μου Γιαννούλα;, ἀγάπα τα θερμά... Καί ἐγώ ἀπό ψηλά θά σᾶς στέλλω τίς πιό θερμές μου εὐχές.

Μέ φιλιά καί ἀγάπη,
ὁ σύζυγός σου
καί ὁ ἀγαπητός σας πατέρας
Ἀνδρέας Παναγίδης»

Ἡ πολύτεκνη οἰκογένεια — ὅταν μάλιστα στίς καρδιές καί στό σπίτι μέ τά παιδιά, βασιλεύει ὁ Χριστός— τότε παραδείσου εἰκόνα γίνεται, καί ἐκκλησία Χριστοῦ. Αὐτό διδάσκει καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἔστω Ἐκκλησία ἡ οἰκία». Κι ἄν δέν εἶναι τώρα, πρέπει νά γίνει. Ὁ μέγας τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος, τό θεωρεῖ ἤδη, ὑπαρκτό γεγονός, ὅταν λέγει: «Ἡ οἰκία γάρ ἐκκλησία ἐστί μικρά». Ὅλα, δηλαδή, τά μέλη τῆς οἰκογένειας ἀποτελοῦν μιά μικρή Χριστιανική κοινότητα, μιά μικρή Χριστιανική ὁμάδα ἀνθρώπων, πού ζοῦν μέ τήν ἀγάπη καί τήν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ. «Εἰρήνης δέ οὔσης καί ὁμονοίας, πάντα εἰς τήν οἰκίαν ἐκείνην εἰσελεύσεται τά ἀγαθά», λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἀφοῦ στήν οἰκογένεια βασιλεύει ὁ Χριστός, μέ τήν ἀρετή καί τήν προσευχητική ζωή, τότε σίγουρα, θά βασιλεύει καί ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ. Καί ὅπου βασιλεύει ἡ εἰρήνη, τότε σ' αὐτή τήν οἰκογένεια θά βασιλεύουν ὅλα τά ἀγαθά.

Ὁ Θεός δίνει πλούσιες τίς εὐλογίες Του στήν πολύτεκνη οἰκογένεια, κι ἄς ἔχει περάσει καταιγίδες καί φουρτοῦνες. Κι οἱ ἑκατομμυριοῦχοι ἔχουν τίς καταιγίδες καί τ' ἀστραπόβροντα στή ζωή τους. Ὁ πλοῦτος, ὡστόσο, δέν τούς ἐξασφαλίζει τή χαρά καί τήν εἰρήνη. Ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί δῶρο τοῦ Θεοῦ.

Πολύτεκνοι γονεῖς, μαραθωνοδρόμοι τῆς ζωῆς, μέ στενότητα καί στέρηση ἀκόμα, οἰκονομική, δέν παύουν νά ὁμολογοῦν ὅτι, ὕστερα ἀπό κάθε παιδί, πού ἀποκτοῦσαν, ὁ Θεός τούς ἔδινε περισσότερες εὐλογίες. Ἄλλωστε, οἱ περισσότεροι πολύτεκνοι, εἶναι ἄνθρωποι τῆς Χριστιανικῆς Πίστης καί τῆς Ἐκκλησίας, πού δέ θέλουν νά παραβοῦν τό Νόμο τοῦ Θεοῦ, κι ἄς τούς εἰρωνεύονται κάποιοι ἀρνητές καί λιποτάκτες.

Δυστυχῶς καί οἱ πολιτικοί ἡγέτες τῆς χώρας ἀνήκουν στούς ἀρνητές τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Νόμου Του, ὄχι μόνο μέ τά ἐπιδόματα πείνας, πού παρέχουν, ἀλλά προπάντων μέ τούς ἀνόμους νόμους τῶν ἐλεύθερων καί μάλιστα, ἐπιδοτούμενων ἐκτρώσεων. Κοντεύουν καί τούς ζητιάνους νά φορολογήσουν, ἀλλ' οὐδείς ἔθιξε τό θέμα τῶν ἐπιδοτούμενων ἐκτρώσεων.

Ἔτσι, ἡ Ἑλλάς πεθαίνει... ἤ μᾶλλον, αὐτοκτονεῖ, ὅταν κάθε δέκα χρόνια δολοφονοῦνται τρία ἑκατομμύρια ἑλληνόπουλα.

Ἥρωες λοιπόν, οἱ πολύτεκνοι, καί γενναῖοι πρόμαχοι τοῦ Ἔθνους καί τῆς Πίστης. Ἡ γυναίκα προπάντων, πού φέρει τό βάρος τῆς τεκνοποιΐας, θά σωθεῖ πιό εὔκολα, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ἡ γυνή σωθήσεται διά τῆς τεκνογονίας, ἐάν μείνωσιν ἐν πίστει καί ἀγάπῃ καί ἁγιασμῷ μετά σωφροσύνης» (Α΄ Τιμ. Β΄ 15).

Γιὰ τὶς ὁμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD
Βασίλειος Παπαδόπουλος
Τ.Θ 40909, Μικροχώρι
19014 Καπανδρίτι
Τηλ. 22950.56080, 6946.004 136

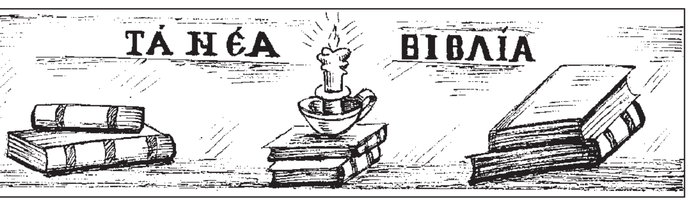

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ Π. ΚΑΙ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, «Γερόντισσα ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ θεία μακαριστοῦ π. Ἐπιφανίου 1904–1983 μία ζωὴ γεμάτη αὐταπάρνησι καὶ αὐτοθυσία», Ἀθήνα, Φεβρουάριος 2008, σελ. 55.

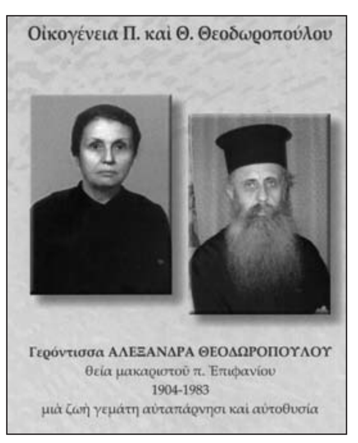

Ἕνα βιβλίο ἁπλό καί ταπεινό, ὅμως πλούσιο σὲ πνευματικὰ νοήματα, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ φυσιογνωμία, ποὺ περιγράφεται μέσα ἀπὸ αὐτό. Ἡ θεία Ἀλεξάνδρα, ὅπως ἐπισημαίνουν σὲ ἐπιστολὴ τους οἱ κατὰ σάρκα συγγενεῖς τοῦ π. Ἐπιφανίου «ἦταν ὅσια ψυχή, ποὺ ἔμελλε νὰ ἀναδειχθῆ προσωποποίησις τῆς ἐν Χριστῷ αὐταπαρνήσεως καὶ νὰ ὑπηρετήση τὸν π. Ἐπιφάνιο εἰς τὸ ἔργον του ὡς πνευματική του μήτηρ καὶ ὡς ἀληθὴς μοναχὴ ἐν τῷ κόσμῳ μέχρι τῆς τελευταίας ἐπὶ γῆς πνοῆς της».

Ἡ οἰκογένεια Π. καὶ Θ. Θεοδωροπούλου δίδει, ὅπως γράφει καὶ ὁ πρόλογος τοῦ βιβλίου εἰς τὴν πνευματικὴ οἰκογένεια, καὶ ὄχι μόνο, τοῦ ἀλήστου μνήμης π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, ὡς καὶ εἰς τοὺς τιμῶντας καὶ μελετῶντας τὴν ἁγίαν ζωὴν του αὐτὸ τὸ βιβλίο ἐκπληρώνοντας ἔτσι μία ἐπιθυμία του πρὸς τὴν ἀληθῆ πνευματικὴ μητέρα, τροφὸ, παιδαγωγὸ καὶ προστάτη του, τὴν θεία Ἀλεξάνδρα. Ἕνας ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Αὐγουστῖνος εἶχε πεῖ «Δὲν ἔχω γνωρίσει στὴ ζωή μου εὐφυεστέρα γυναίκα...», ἕνας τύπος ἀνθρώπων τῆς αὐταπάρνησης καὶ τῆς αὐτοθυσίας, ποὺ δυστυχῶς στὴν ἐποχή μας ἔχουν ἐκλείψει.

Τὸ βιβλίο περιλαμβάνει ἕνα μικρὸ βιογραφικὸ καὶ ἀκολουθοῦν διάφορες συμβουλὲς γιὰ θέματα μὲ πνευματικὸ, ἀλλὰ καὶ πρακτικὸ σκοπό. Χαρακτηριστικὰ γιὰ τὸ θέμα τῆς φιλοξενίας ἀναφέρει: «Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ π. Ἐπιφανίου καὶ τῆς θείας Ἀλεξάνδρας ἔμενε ἀνοικτὴ ἀπὸ τὶς 5 τὸ πρωὶ ἕως τὶς 12 τὰ μεσάνυκτα, μερικὲς φορὲς μάλιστα καὶ ἀργότερα. Ἡ θεία ξυπνοῦσε πρὶν ξημερώσει, ἔβαζε ἕνα μαρμαράκι στὴν πόρτα νὰ μὴ κλείνει ἀπὸ τὸν ἀέρα κι ἔμενε ἔτσι μέχρι τὰ μεσάνυχτα. Στὴν τραπεζαρία, στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ, ὑπῆρχαν πάντοτε κουλουράκια, γλυκά, νερὸ σὲ μπουκάλι, ποτήρια καθαρὰ καὶ στεγνά. Ὅλα ὅσα χρειάζονταν σ' ἕνα ἐπισκέπτη, ποὺ θὰ ἐρχόταν ἴσως βιαστικὰ καὶ ἡ θεία δὲ θὰ προλάβαινε νὰ τὸν κεράσει ἔγκαιρα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἔμπαινε στὸ σπίτι ἔπρεπε νὰ πάρει κέρασμα, ἔστω καὶ γιὰ μαζί του, στὴ χαρτοπετσέτα».

Γ.Κ.Τ.

ΑΡΧΙΜ. ΑΣΤΕΡΙΟΥ Σ. ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ: «Τό μυστήριο τῆς κοινωνίας τοῦ Θεοῦ», Ἐκδόσεις Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ», Ἀθήνα 2012 σελίδες 273.

Ὅταν κανείς ἔχει μελετήσει σέ βάθος καί ἔχει, προπάντων, βιώσει τό μέγα ἔργο τῆς προσευχῆς, ὡς βίωμα κοινωνίας μέ τόν Θεό μέ ἀποκορύφωμα τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὡς κοινωνίας καί μέθεξης τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχει τό πλήρωμα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας.

Κι αὐτή τή μέθεξη καί τό πλήρωμα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας μέ τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, διαπραγματεύεται ὁ σεβαστός προϊστάμενος τῆς ἀδελφότητος θεολόγων «Ὁ Σωτήρ» π. Ἀστέριος Χατζηνικολάου. Ἄλλωστε, εἰδικά, γιά τήν προσευχή, ἔχει γράψει δύο βιβλία: «Ἡ κραυγή μου πρός σέ ἐλθέτω», μέ δέκα ἐκδόσεις, καί «Πῶς συγκεντρώνεται ὁ νοῦς στήν προσευχή», μέ λιγότερες ἐκδόσεις.

Μετά τήν Εἰσαγωγή, ἀκολουθοῦν ὀκτώ γενικά κεφάλαια μέ πολλές ὑποδιαιρέσεις. Τά κεφάλαια εἶναι τά ἑξῆς:

α) Ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ

β) «Εἰσελεύσομαι εἰς τόν οἶκον σου...»

γ) «Ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν»

δ) Τό μυστήριο τῶν μυστηρίων

ε) Ἡ ὑπέρτατη θυσία

στ) Τά θαυμαστά ἀποτελέσματα

ζ) Τί εἶναι Θεία Κοινωνία

η) Προετοιμασία γιά τή Θεία Κοινωνία

Γιά δεῖγμα τῆς γραφῆς καί τῆς πνευματικότητας τοῦ βιβλίου τοῦ π. Ἀστερίου, μεταφέρω τά δύο μικρά κείμενα τῶν ἐσωφύλλων:

«Ἡ κοινωνία τοῦ Θεοῦ προϋποθέτει πόθο Θεοῦ. Ὅποιος θέλει νά συναντήσει τόν Θεό, πρέπει μέ πόθο ἰσχυρό καί βαθύ νά Τόν ἀναζητήσει. Καί ὁ πανάγαθος Θεός ἀπαντᾶ στούς βαθεῖς πόθους τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἔρχεται καί ἐπισκέπτεται ἐκείνους, πού Τόν ἀναζητοῦν. Καί δέν προσφέρει σ' αὐτούς μόνο τήν αἴσθηση τῆς παρουσίας Του, τή Χάρη καί τήν προστασία Του, τήν παρηγοριά καί τή δύναμή Του, ὅλα τά πλούσια δῶρα τῆς ἀγάπης Του. Προσφέρει καί κάτι πολύ πολυτιμότερο καί ἁγιότερο: τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Υἱοῦ Του. Εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν...

«Ἡ φιλόθεη ψυχή δέν ἔχει κάτι ἄλλο περισσότερο νά τή συγκινεῖ καί νά τήν ἐνδιαφέρει. Ὁ κόσμος τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι ὁ κόσμος της. Στά λόγια τῆς θείας Λειτουργίας ἀνακαλύπτει τή γλῶσσα της, στήν ἀτμόσφαιρά της ἀναπνέει, στήν ὑπερκόσμια λάμψη της φωτίζεται, στήν ἐσχατολογική προοπτική της μεταμορφώνεται. Ἡ εὐλογημένη βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», εἶναι ἡ διαρκής ἀπόλαυσή της καί συγχρόνως ἡ πιό ἔντονη προσδοκία της.

Εὐχαριστοῦμε καί εὐχόμαστε νά εὐλογεῖ ὁ Κύριος τήν Ἀδελφότητα.

Μιχ. Μιχαηλίδης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος Λ΄, Ἀριθμ. 9/2 Μαρτίου 2012

ΒΙΒΛΙΑ – ΑΝΑΤΥΠΑ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΗΛΕΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥ (ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ) «Ἡ Διακονία μου» κατὰ τὴν τρίτην δεκαετίαν (2001 – 2011). Τόμος β΄. Ἔκδοσις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἠλείας. Πύργος 2012. Σχ. 25x17. σσ 774.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ Γ. ΑΕΡΑΚΗ «Χρυσοστομικὸ λεξικό». Τόμος Δ΄ (Ν–Π). Ἀθῆνα 2011 Σχ. 24,50x17,50. σσ 474.

«ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ». Ἔκδοση τῆς ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΡΩΜΗΩΝ «Φώτης Κόντογλου». Χριστούγεννα 2011. Σχ. 24x17. σσ 104.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ, Ἔκδοση τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἕνωσης. Ἀπρίλ. – Ἰούν., Ἰούλ. – Σεπτ. 2011. Ἀθήνα.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, Μηνιαῖο περιοδικὸ Ἰ. Μητροπόλεως Πειραιῶς. Ὀκτ. – Νοέμβ., Δεκ. 2011. Ἰαν., Φεβρ. 2012.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ τῆς Ἐκκλησίας στὸ Λαό, Μηνιαία ἔκδοση τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Δημητριάδος. Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2011. Βόλος.

Ο ΠΟΙΜΗΝ, Μηνιαῖον Ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν Ἰ. Μητροπόλεως Μυτιλήνης. Ἰούλ., Αὔγ., Σεπτ. 2011. Μυτιλήνη.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ, Διμηνιαῖον Περιοδικὸν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν. Μάϊος – Ἰούν., Ἰούλ., Αὔγ. – Ὀκτ. 2011. Κερατέα Ἀττικῆς.

ΠΟΡΕΙΑ, Δίμηνο περιοδικὸ Χριστιανικῆς Ὀργάνωσης ΧΟΝ γυναικῶν. Σεπτ. – Ὀκτ., Νοέμβ. – Δεκ. 2011. Πειραιεύς.

«ΠΟΡΕΙΑ ΑΓΑΠΗΣ», Τριμηνιαῖο Ἱεραποστολικὸ περιοδικὸ Ὀρθόδοξος Ἱεραποστολικὸς Σύλλογος. Ἰούλ. – Σεπτ., Ὀκτ. – Δεκ. 2011 Λάρισα.

ΠΟΥΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΩΛΙΑ Διμηνιαῖον περιοδικὸν τῆς ἀδελφότητος Ἁγίας Τριάδος Ἴλιον (Ν. Λιόσια) Ἀττικῆς. Ἰούλ. – Αὔγ. 2011.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ, Μηνιαῖο Ὀρθόδοξο Χριστιανικὸ νεανικὸ περιοδικό. Ἰδιοκτήτης Ἀδελφότης Θεολόγων «Ὁ Σωτὴρ». Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2011. Ἰαν., Φεβρ. 2012. Ἀθῆναι.

ΠΡΟΣ ΠΑΘΩΝΤΑΣ γιὰ τὸ Αὔριο! Ἐφημερίδα τοῦ Γυμνασίου καὶ Λυκείου τοῦ Ε.Κ.Κ.Ν.Α. Ἰούλ. 2011.

ΠΡΩΤΑΤΟΝ, Τριμηνιαῖον ἁγιορείτικο δελτίο. Ἰούλ. – Σεπτ., Ὀκτ. – Δεκ. 2011. Καρυὲς Ἁγίου Ὄρους.

ΠΥΡΣΟΣ, Μαθητικὸ περιοδικὸ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων «Ἀπόστολος Παῦλος». Κόρινθος. Ἐκδότης· Σύλλογος «Κοινωνικὴ προσπάθεια». Ἀθῆναι. Ὀκτ., Νοέμβ. 2011.

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης· Κωνσταντῖνος Σωτ. Σωτηρόπουλος, Φασίδερη 9, Ἑκάλη. Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Ζερβός, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελίς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.

Ἐὰν δὲν εὑρίσκετε τὴν ἐφημερίδα μας εἰς τὸ περίπτερόν σας, παρακαλοῦμεν νὰ τηλεφωνῆτε εἰς τὸν ἀριθμὸν 210-38.16.206, διὰ νὰ καλυφθῆ ἡ ἔλλειψις.

Η στηλη της «Πανελληνιου Ενωσεως Θεολογων»

ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΚΑΙ ΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

(2ον)

Ἡ ποίησις ὡς μέσον ἀντικρούσεως τῆς εἰκονομαχίας

Αἱ περί τά δογματικά ζητήματα συζητήσεις εὗρον ἔδαφος γόνιμον καί ἐκτός Βυζαντίου. Εἰς τόν ἀγῶνα αὐτόν ἀνεμίχθησαν ἐνεργῶς τά Πατριαρχεῖα Ρώμης, Ἀλεξανδρείας καί Ἱεροσολύμων, διότι ἡ ὀρθή πίστις ἦτο ὑπόθεσις ἀφορῶσα γενικώτερον τόν χριστιανικόν κόσμον καί οὐχί μόνον τό Βυζάντιον, ἐντός τοῦ ὁποίου ἐξερράγη ἡ κρίσις. Ὁ εἰκονομαχικός ἀγών προσέλαβεν ἀπροσμετρήτους διαστάσεις διά τήν πίστιν, τάς λειτουργικάς τέχνας, τήν πολιτικήν, κοινωνικήν καί στρατιωτικήν ζωήν τοῦ Βυζαντίου. Ἡ ἐκκλησιαστική ζωή καί παράδοσις ἀμφισβητοῦνται, τά δόγματα τῆς πίστεως δοκιμάζονται, χριστολογικαί ἔριδες ἀναβιοῦν, νέοι μάρτυρες ἀναδεικνύονται καί τό ἔθνος κλυδωνίζεται πανταχόθεν.

Ἕν ἐκ τῶν βασικωτέρων μέσων, δι' οὗ διεκηρύχθησαν καί κατεπολεμήθησαν αἱ εἰκονομαχικαί ἀντιλήψεις, ἦτο ἡ ποίησις. Δι' αὐτῆς οἱ εἰκονομάχοι προέβαλον τά φρονήματά των καί οἱ εἰκονόφιλοι κατώρθωσαν νά διεγείρουν τό θρησκευτικόν συναίσθημα, νά ἀφυπνίσουν τήν λαϊκήν θρησκευτικήν συνείδησιν, νά κινήσουν νοῦν καί καρδίαν πρός τόν οὐρανόν καί νά μεταπλάσσουν τήν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καί Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καί τόν εἰκονομαχικόν ἀγῶνα εἰς ὕμνους καί προσευχάς. Οὕτως οἱ τελευταῖαι ἀντέταξαν κατά τῶν αὐτοκρατορικῶν διαταγμάτων καί ἐνεργειῶν τήν λειτουργικήν ποίησιν καί μελῳδίαν, κατά τῶν κακοδοξιῶν καί τῶν αἱρέσεων τήν ὀρθοδοξίαν, κατά βίας τόν ὕμνον καί τήν προσευχήν, καί κατέστησαν τήν ὑμνῳδίαν καί τό περιεχόμενόν της ἐπίκαιρον καί προσιτόν εἰς τόν λαόν. Τήν δύναμιν ταύτην τῆς ποιήσεως δέν ὑπετίμησαν καί οἱ εἰκονομάχοι, οἵτινες πρῶτοι συνέθεσαν ἐπιγράμματα, διά τῶν ὁποίων κατά τήν πρώτην φάσιν τῆς ἔριδος ὁ Λέων Γ' μετά τοῦ υἱοῦ του Κωνσταντίνου Ε' ὡμολόγουν τήν αὐτοκρατορικήν πίστιν καί ἰδεολογίαν ἐν τῇ Χακλῇ Πύλῃ. Ἀλλά καί κατά τήν δευτέραν φάσιν τοῦ ἀγῶνος ἡ εἰκονομαχική παράταξις ἐχρησιμοποίησε τήν ποιητικήν τέχνην, διά νά προβάλῃ τάς εἰκονομαχικάς ἀντιλήψεις καί πεποιθήσεις. Ἀξιοπρόσεκτοι ἄλλωστε εἶναι οἱ δόκιμοι εἰκονομάχοι ἐπιγραμματοποιοί Ἰωάννης, Ἰγνάτιος, Σέργιος καί Στέφανος, ἐπιγράμματα τῶν ὁποίων διέσωσεν ὁ Θεόδωρος Στουδίτης ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ὅπως ἀνατρέψῃ ταῦτα διά ὁμοίων ἐπιγραμμάτων καί πεζοῦ λόγου συνάμα. Τοῦτο καταδεικνύει τήν δημοτικότητα, ἥν εἶχον οἱ ποιηταί καί δή μεταξύ τῶν πεπαιδευμένων. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Θεοδώρου ἐπισημαίνονται, τό πρῶτον, ἱκανά λανθάνοντα στοιχεῖα περί τάς προσωπογραφίας τῶν εἰκονομάχων ποιητῶν. Τήν ἐπιγραμματικήν ποίησιν ἐχρησιμοποίησαν ἀκόμη καί ἡ αὐτοκράτειρα Εἰρήνη χαράξασα τό 787 ἐπί τῆς Χαλκῆς Πύλης δίστιχον ἐπίγραμμα αἰτιολογοῦν τήν ἀναστήλωσιν τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ, καί πληρέστερον ἡ Θεοδώρα τό 843 διά τοῦ ἐπιγράμματος τοῦ πατριάρχου Μεθοδίου, χαραχθέντος ἐπί στήλης ἐπί τῆς Χαλκῆς Πύλης, εἰς τό ὁποῖον διατυποῦνται αἱ ὀρθόδοξοι θέσεις καί ἀναιροῦνται αἱ εἰκονομαχικαί τοιαῦται. Τά ἐπιγράμματα ταῦτα ἐκφράζουν ἀδιαψεύστους καί ἐπισήμους θρησκευτικάς καί ἰδεολογικάς πεποιθήσεις ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων.

*Τοῦ **κ. Ἠλία Μπάκου,** Δρ. Θεολογίας-Φιλολόγου*

Ἐπίσης δι' ἐπιγράμματος ἠθέλησε καί ὁ αὐτοκράτωρ Θεόφιλος νά ἀμαυρώσῃ τούς ἀδελφούς Θεόδωρον καί Θεοφάνη, τούς ἐπικληθέντας σκωπτικῶς Γραπτούς. Ἄν καί τό ἐπίγραμμα αὐτό δέν ἀνήκει εἰς τήν γραφίδα τοῦ Θεοφίλου, ἀλλά εἰς τόν ὕπαρχόν του Χριστόδουλον, οὗτος κάλλιστα δύναται νά χαρακτηρισθῇ ἐστεμμένος ὑμνῳδός, διότι καί ἐποίησε καί ἐμέλισε λειτουργικά ᾄσματα, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ γνωστός ὕμνος τῶν αἴνων τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων: «ἐξέλθατε ἔθνη, ἐξέλθατε καί λαοί», ὅστις ὅμως οὐδεμίαν εἰκονομαχικήν ἀντίληψιν ἀπηχεῖ.

Ἀντιθέτως ἡ ὀρθόδοξος ὑμνογραφική δραστηριότης, ὁρμηθεῖσα κυρίως ἐκ τῶν μοναστικῶν κέντρων τοῦ ἁγίου Σάββα τῆς Παλαιστίνης καί τοῦ Στουδίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκάλυψεν ἅπαν τό περιεχόμενον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τήν ποιητικήν καί μουσικήν τέχνην, τάς λατρευτικάς ἀνάγκας, κυρίως ὅμως ἐχρησιμοποιήθη ὡς μέσον ἀντικρούσεως τῶν εἰκονομαχικῶν ἐρίδων. Ἡ ποίησις αὕτη κατέλυσε τά ὅρια τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου καί μετά τῶν ἄλλων λειτουργικῶν τεχνῶν ἀπέβη τρόπος ζωῆς, παράδοσις καί σύμβολον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κύριοι ἐκπρόσωποι τῆς διαχρονικῆς ταύτης ὑμνῳδίας εἶναι οἱ Σαββαΐται: Ἀνδρέας ὁ Κρήτης, Κοσμᾶς ὁ Μαϊουμᾶ, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός κ.ἄ. ὡς καί οἱ Στουδῖται, Θεόδωρος, Ἰωσήφ, Θεοφάνης κ.ἄ. Τά δύο ταῦτα κέντρα διά τῶν ἐκπροσώπων των ἐδημιούργησαν κατά τήν περίοδον τῆς εἰκονομαχίας τήν νέαν ποίησιν καί τήν μετέδωσαν καί εἰς τήν νότιον Ἰταλίαν, ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθον ἀξιόλογοι ὑμνογράφοι, ὡς ὁ Μεθόδιος, ὁ Ἰωσήφ κ.ἄ.

Τό περιεχόμενον τῆς ποιήσεως ταύτης ἐξεφράσθη εἰς θεολογικήν-βιβλικήν γλῶσσαν καί δή ἀττικίζουσαν, καί διετυπώθη κυρίως διά τοῦ νέου ποιητικοῦ εἴδους τοῦ Κανόνος. Τό εἶδος τοῦτο τῆς ὑψηλῆς δογματικῆς ταύτης ποιήσεως συνεδυάσθη ἁρμονικώτατα μετά τῆς μελῳδίας, διό καί συμπίπτει ἡ μουσική καλλιέργεια μέ τήν ποιητικήν δραστηριότητα τοῦ Κανόνος. Ἐντεῦθεν ἡ ποίησις καθίσταται μελῳδική-προσομοιακή καί ρυθμοτονική καί ἐπιβάλλεται ἔκτοτε κατά τό περιεχόμενον, τήν μορφήν καί τήν μουσικήν ὡς πρότυπον δημιουργίας διά τούς ἐπιγιγνομένους ὑμνογράφους, ἀποτελοῦσα οὕτω σταθμόν εἰς τήν λειτουργικήν ποίησιν καί ζωήν τῆς Ἐκκλησίας.

Διά τῆς ποιητικῆς καί μουσικῆς τέχνης ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐκφρασθεῖσα, ἀντιμετώπισεν ἀπό τούς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνας καί κυρίως κατά τήν εἰκονομαχικήν περίοδον τάς αἱρέσεις καί τάς λοιπάς κακοδοξίας τῶν αἱρεσιαρχῶν, διεκήρυξε τήν δογματικήν διδασκαλίαν, ἐνεκωμίασε τούς ἄθλους τῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως, ὕμνησε τάς ἀρετάς των, ἔκλαυσε διά τήν ἁμαρτίαν, ἐνίσχυσε τήν πίστιν εἰς τήν αἰώνιον ζωήν, ἀνέπτυξεν ἅμα θεολογίαν καί ἀνθρωπολογίαν, ἀλλά παραλλήλως ἤλεγξε, καί μάλιστα ἐπωνύμως, τούς κακοδόξους αἱρετικούς.

Εἰς τήν ὑμνογραφίαν τῆς ἐν λόγῳ περιόδου ὑπογραμμίζεται ὅτι ἐκτός τοῦ δόγματος ἐξυμνεῖται καί ὁ πρακτικός βίος τῆς Ἐκκλησίας καί παραλλήλως ἀντικρούονται αἱ κακοδοξίαι, αἱ ἐμφανισθεῖσαι πρό τῆς εἰκονομαχίας καί κατ' αὐτήν ὡς ἀναβίωσις παλαιοτέρων αἱρέσεων. Ἀκριβέστερον, καταδικάζεται ἡ εἰκονομαχία ὡς ἄθεος αἵρεσις καί τά ἰδεολογήματα αὐτῆς ὡς ἄθεα, ἰουδαϊκά καί ἑλληνικά. Διακηρύσσονται αἱ ἐπί μέρους δογματικαί διδασκαλίαι, αἱ ὁποῖαι ἐτέθησαν ὑπό ἀμφισβήτησιν, ὡς ἡ σάρκωσις τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ ἁγιότης τῆς Θεοτόκου καί τῶν ἁγίων, αἱ πρεσβεῖαι αὐτῶν καί τῶν ἀγγέλων, ὁ τίμιος Σταυρός καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, τά ἱερά λείψανα καί ἡ χάρις αὐτῶν, ἡ τιμητική προσκύνησις τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Ἐπισημαίνονται δι' ὕμνων ἀφ' ἑνός μέν αἱ σχέσεις Ἐκκλησίας καί Πολιτείας καί αἱ ἄθεσμοι καί ἀντικανονικαί χειροτονίαι τῶν εἰκονομάχων, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ φιλανθρωπία καί ἡ κοινωνική ἀντίληψις τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καί ἡ διά τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἀποκατάστασις τῆς Παραδόσεως καί ἡ θριαμβευτική χαρά τῆς Ἐκκλησίας διά τήν ἕνωσιν οὐρανοῦ καί γῆς, ἀνθρώπων καί ἀγγέλων. Κατά συνέπειαν καθίσταται φανερόν ὅτι ἡ λειτουργική ποίησις δέν ἀσχολεῖται μέ τό ὀθνεῖον μεταρρυθμιστικόν ἔργον τῶν εἰκονομάχων, ἀλλά μέ τήν βαθυτέραν θεολογικήν, πνευματικήν καί ἠθικήν κρίσιν.

Ὡς λειτουργική ποίησις, ἀπομένη τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, εἶναι ἡ ἀκριβεστέρα καί γνησιωτέρα ἔκφρασις τοῦ δόγματος καί τοῦ χριστιανικοῦ βιώματος. Ἐλεγχομένη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἄμεσον ἀντίληψιν αὐτῆς, καί ἐλέγχουσα διά τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας, τοῦ ἤθους καί τοῦ ὕφους, ἀπέβη ὄντως γνώμων εἰς τήν ζωήν τῶν πιστῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ λειτουργική ὑμνῳδία καί ποίησις ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ πηγήν καί διά τόν προσδιορισμόν τῶν εἰκονομαχικῶν αἰτίων, καί τό ἰσχυρότερον πνευματικόν ὅπλον εἰς χεῖρας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διά τήν καταπολέμησιν καί ἀνατροπήν τῶν αἱρέσεων καί τήν ἔξαρσιν τῆς ὀρθῆς πίστεως. Αὕτη ἐρείδεται ἐπί τῆς Βίβλου, τῶν ἀποφάσεων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῶν ἔργων τοῦ Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ καί λοιπῶν πατερικῶν λόγων, συναξαρίων, βιογραφιῶν μαρτύρων καί ἱστορικῶν γεγονότων τῆς εἰκονομαχίας. Ἀναφέρεται δέ εὐθέως ἤ καί ἐμμέσως, εἰς τά βαθύτερα αἴτια τῆς εἰκονομαχίας καί τά καθιστᾷ ἐμφανῆ, προκειμένου νά διαφυλάξῃ ἀλώβητον τοιουτοτρόπως τήν ὀρθόδοξον πίστιν. Ἡ ὀργανική ἑνότης ἱστορίας καί ποιήσεως ἐπέβαλε τήν παράλληλον συνεξέτασιν αὐτῶν βάσει τῶν ἱστορικῶν πηγῶν καί τῶν ποιητικῶν καί ὑμνολογικῶν κειμένων. Ὁ ἀλληλοδανεισμός καί συσχετισμός αὐτῶν εἶναι ἀδιαμφισβήτητος καί καταδεικνύει τήν ἀπήχησιν καί ἐπίδρασιν τῶν μέν ἐπί τῶν δέ: Ἡ δέ διασταύρωσις αὐτῶν ὁδηγεῖ εἰς τήν διακρίβωσιν τῶν βαθυτέρων αἰτιῶν τῆς εἰκονομαχίας, ἐνῷ συγχρόνως ἐμφαίνει σαφῶς τόν ῥόλον, πού διεδραμάτισε κατ' αὐτήν ἡ ποίησις.

Ὀρθόδοξη Ζωή

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

● **ΑΠΟ ΤΩΡΑ ΝΑ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΗΣ ΤΑ ΑΙΩΝΙΑ.** Στὸ «***Περὶ ἀγάπης****» (Δ΄ Ἑκατοντάδα)* τοῦ **Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ**, βρῆκα μιὰ μεγάλη ἀλήθεια καὶ τὴν ἀντιγράφω ἐδῶ: *«Ὁ Θεός, ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκε τὰ αἰώνια ἀγαθὰ καὶ ἔδωσε στὴν καρδιὰ σου τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος (Β΄ Κορ. Α΄ 22), σοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ φροντίζῃς τὴν ζωή σου, ὥστε ἀφοῦ ὁ ἐσωτερικός σου ἄνθρωπος ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ πάθη, ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἐδῶ ζωὴ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀγαθά»*. Παράδειγμα οἱ Ἅγιοί μας.

● **ΟΙ ΣΚΗΝΕΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ.** Ἀντιγράφω ἀπὸ τὴν ***Ὁμιλίαν*** τοῦ **Μεγάλου Βασιλείου *(Εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολήν)*** τὰ ἑξῆς γιὰ τὴν ἄλλην ζωήν: *«Στοὺς οὐρανοὺς δὲν ὑπάρχει θάνατος, οὔτε ἔχθρα. Ἐκεῖ ὑπάρχουν μόνον οἱ σκηνὲς τῶν Ἁγίων καὶ οἱ Ἅγιοι ἐκεῖνοι ζοῦν μέσα στὴν ἀγαλλίαση, τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐφροσύνη. Γιατί, ὅπως λέγει ὁ Ψαλμωδός: "Στὶς σκηνὲς τῶν δικαίων ἀκούγεται πανηγυρικὴ φωνὴ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως" (Ψαλμ. ΡΙΖ΄ 15). Οἱ σκηνὲς αὐτὲς εἶναι αἰώνιες καὶ δὲν ἔχουν τέλος. Δὲν καταρρέουν αὐτὲς μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, δὲν ἀλλοιώνουν αὐτούς, ποὺ τὶς κατέχουν, ἀλλὰ στέκονται διαρκῶς ἀκμαῖες καὶ εὐλόγως, γιατὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε φθαρτὸ οὔτε θνητό, ἀλλὰ ὅλα εἶναι ἀθάνατα καὶ ἄφθαρτα»*. Αὐτὴ ἡ ζωὴ περιμένει τοὺς δικαίους, δηλαδὴ τοὺς ἀληθινὰ πιστοὺς Χριστιανούς.

● **ΠΟΤΕ ΦΘΑΝΟΥΜΕ ΣΤΑ ΘΕΙΑ ΜΕΤΡΑ;** Τὴν ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτό, ποὺ ἔκαναν στὸν **Ἅγιον Ἀββᾶ Ἀλώνιον**, ἔδωσε ὁ Ἀββᾶς, καθὼς ἀναφέρεται στὸ «***Γεροντικόν***», μὲ τὰ ἑξῆς: *«Ἂν θέλῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ, φθάνει στὰ θεῖα μέτρα»*. Γιατὶ ὁ Θεὸς μᾶς δέχεται ἀμέσως, ἂν μετανοήσουμε ὁλοψύχως καὶ βγάλουμε ἀπὸ μέσα μας τὴν ἁμαρτία μὲ τὴν ἐξομολόγηση. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄμεση.

● **Ο ΘΕΟΣ ΣΥΜΜΑΧΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΧΗΤΕΣ.** Ὁ **Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος** γράφει στὸν ***Β΄ Ἠθικὸν Λόγον*** του, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς σημαντικὰ γιὰ ὅλους μας: *«Ὁ Θεὸς μᾶς ἐτίμησε μὲ τὸ αὐτεξούσιον (τὴν ἐλεύθερη θέληση), μᾶς ἔδωσε ἐντολές, ποὺ μᾶς διδάσκουν τὸ πῶς πρέπει νὰ συμπεριφερώμεθα πρὸς τοὺς ἀντιπάλους μας καὶ ἀφήνει τὸν καθένα μας αὐτοπροαιρέτως ἢ νὰ ἀντιστέκεται καὶ νὰ νικᾶ τὸν ἐχθρὸ ἢ νὰ ἀποχαυνώνεται καὶ νὰ ἡττᾶται ἐλεεινῶς ἀπὸ αὐτόν. Καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει μόνους μας, διότι γνωρίζει τὴν ἀδυναμία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ὁ ἴδιος συμπαραστέκεται, συμμαχεῖ μὲ ἐκείνους βεβαίως, ποὺ διαλέγουν νὰ πολεμοῦν καὶ μᾶς παρέχει μυστικῶς δύναμη, καὶ τὴν νίκην ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἐκεῖνος τὴν ἀπεργάζεται καὶ ὄχι ἐμεῖς»*. Ἂς θυμηθοῦμε πόσες φορὲς μᾶς βεβαιώνει μέσα στὸ Εὐαγγέλιον ὅτι θὰ μᾶς βοηθᾶ πάντοτε: *«Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»* (Ματθ. ΚΗ΄ 20). Δόξα σὲ σένα, Κύριε…

● **«ΚΡΑΤΑ ΤΟ ΑΨΗΦΙΣΤΟΝ».** Ὁ **Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης** γράφει στὸ βιβλίον του «***Ἀόρατος πόλεμος***» τὰ ἑξῆς γιὰ τὸ ἀψήφιστον: *«Ἐὰν θέλῃς νὰ σωθῇς, τὸ ἀψήφιστον κράτα καὶ τρέχε πρὸς τὸν προκείμενον ἀγῶνα. Καὶ τὸ ἀψήφιστον εἶναι, κατὰ τὸν Ὅσιον Ἰωάννην, τὸν μαθητὴν τοῦ Μεγάλου Βαρσανουφίου, τὸ νὰ μὴ ἰσώσῃς (δηλ. νὰ μὴ κάνῃς ἴσον τὸν ἑαυτόν σου) καὶ παρουσιάσῃς τὸν ἑαυτόν σου μὲ ἄλλον τινά. Μηδὲ νὰ εἰπῇς γιὰ κανένα καλὸν ἔργον ὅτι καὶ ἐγὼ τοῦτο τὸ ἔκανα»*. Καὶ πιὸ ἁπλᾶ μὴ κάνῃς τὸν σπουδαῖον στοὺς ἄλλους καὶ ὅταν ἀκόμα εἶσαι σπουδαῖος…

Π. Μ. Σωτῆρχος

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
11 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012
Ἀπόστολος: Ἑβρ. α΄ 10 – β΄ 3
Εὐαγγέλιον: Μάρκ. β΄ 1 – 12
Ἦχος πλ. β΄.— Ἑωθινόν: ΣΤ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«ΙΔΩΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΑΥΤΩΝ»

Ἂν προσέξουμε τὴν Ἁγία Γραφή, θὰ δοῦμε ὅτι ὁ Χριστὸς ἔκανε πλῆθος θαυμάτων, ὄχι γιατί τοῦ τὰ ζήτησαν οἱ πάσχοντες καὶ οἱ ἄμεσα ἐνδιαφερόμενοι, **ἀλλὰ ἐπειδὴ τοῦ τὸ ζήτησαν φίλοι, γνωστοί, καὶ συγγενεῖς τῶν πασχόντων.**

Ἂς θυμηθοῦμε μερικὲς περιπτώσεις.

α') Θεραπεύει τὸν **παραλυτικὸ τῆς Καπερναούμ,** τὸν φερόμενο ὑπὸ τεσσάρων ἀνθρώπων, καὶ θεραπεύει τὶς ἁμαρτίες του, διότι, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, εἶδε τὴν πίστη τους καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους (Μάρκ. 2, 5). **β')** Θεραπεύει τὸν **δοῦλο τοῦ ἑκατοντάρχου** –ὁ ὁποῖος ἦταν παραλυτικὸς καὶ ὑπέφερε πολύ–, διότι τὸν παρακάλεσε μὲ πίστη ἀσυνήθιστη ὁ κύριος του καὶ ἐπειδὴ εἶδε τὴν πρωτοφανῆ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον κυρίου πρὸς δοῦλον (Ματθ. 8, 5–13). **γ')** Ἀνασταίνει τὴν **κόρη τοῦ Ἰαείρου,** πού, ἂν καὶ ἀρχισυνάγωγος, ἐγκαταλείπει τὸ ἱερατεῖο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ἔρχεται καὶ παρακαλεῖ τὸν «ἀποσυνάγωγο» Χριστό, δείχνοντας ἔτσι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴν κόρη του, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν πίστη του πρὸς τὸν Μεσσία (Λουκ. 8, 41–56). **δ')** Θεραπεύει τὴν **κόρη τῆς Χαναναίας,** ἡ ὁποία ἦταν δαιμονισμένη καὶ δὲν μποροῦσε οὔτε κἂν νὰ ζητήσει τὴν θεραπεία της ἡ ἴδια, ὅταν ἄκουσε τὶς ἀπεγνωσμένες κραυγὲς τῆς μητέρας της (Ματθ. 15, 21–28). **ε')** Ἀνασταίνει μέσω τοῦ Πέτρου **τὴν Ταβιθά,** ἐπειδὴ κλαίγανε ἀσταμάτητα οἱ ἄνθρωποι, ποὺ εὐεργετήθηκαν ἀπ' αὐτὴν (Πρξ. 9, 40). **στ')** Αὐξάνει θαυματουργικὰ τὸ κρασὶ στὸ **γάμο τῆς Κανᾶ,** γιὰ νὰ μὴ σταματήσει ἡ ψυχαγωγία τῶν καλεσμένων, ἱκανοποιώντας αἴτημα τῆς μητέρας του (Ἰω. 2, 1–11).

Βλέπουμε λοιπόν, ὁ Χριστὸς νὰ κάνει αὐτὰ τὰ φοβερὰ θαύματα, χαρίζοντας ὑγεία ψυχικὴ καὶ σωματικὴ καὶ ἐνδιαφερόμενος ποικιλοτρόπως γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων, **ἔχοντας ὡς ἀφορμὴ τὶς ἱκεσίες τῶν δικῶν τους.** Πόση ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! Ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶναι παράλυτοι, νεκροὶ ἢ δαιμονισμένοι καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἔρθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ τοὺς σώσει· ὅταν δὲν ἔχουν συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ δὲν ἐλέγχουν τὸν ψυχικό τους κόσμο, ὥστε νὰ ἐνεργοποιήσουν μὲ τὴν θέλησή τους τὴν χάρη καὶ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ· τότε ἐκμεταλλεύεται τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπη τῶν δικῶν τους, γιὰ νὰ τοὺς σώσει.

Συνεπῶς, ὅταν οἱ συγγενεῖς μας, οἱ φίλοι μας, οἱ γνωστοί μας, οἱ δικοί μας, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς ἀγαποῦμε, βρίσκονται σὲ ἀνίατη καὶ φοβερὴ ἀσθένεια ἢ κατάσταση, ἂς προσευχηθοῦμε ἐμεῖς γι' αὐτούς. Ἀκόμη περισσότερο, ὅταν αὐτοὶ εἶναι ὑποδουλωμένοι στὴ φοβερὴ ἀσθένεια τῆς ἁμαρτίας καὶ ἔχουν παραλύσει τόσο, ποὺ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ποῦν ἕνα «Κύριε ἐλέησον», ἐπιπλέον τότε ἂς προσευχηθοῦμε. Εἶναι δικοί μας, εἶναι σάρκα μας, εἶναι αἷμα μας, εἶναι ἀδέλφια μας. Εἴμαστε ὅλοι ἕνα σῶμα. Τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ κεφαλὴ τὸν Χριστό.

Ἂς προσέξουμε τὴν κραυγὴ **τῆς Χαναναίας** «ἐλέησόν με» (Ματθ. 15, 22). Δὲν λέγει ἐλέησε τὴν κόρη μου, ἀλλὰ «ἐλέησόν με». Γιατί εἶναι ἡ σάρκα της, εἶναι ἡ προέκταση τοῦ ἑαυτοῦ της. Ἂν ἡ Χαναναία ἦταν καὶ χριστιανὴ θὰ ἔλεγε· «Ἐλέησε τὴν κόρη μου Χριστέ, διότι ἐκτὸς ἀπὸ σάρκα μου εἶναι καὶ μέλος τοῦ σώματός σου, τῆς Ἐκκλησίας σου. Συνεπῶς ὁ πόνος της πόνος μου. Ἐσὺ μᾶς λέγεις διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, νὰ χαιρόμαστε μ' αὐτούς, ποὺ χαίρονται καὶ νὰ κλαῖμε μ' αὐτούς, ποὺ κλαῖνε. Ἐσὺ μᾶς ὑπενθυμίζεις στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, τὴν ἀπαίσια καὶ ψυχρὴ ἀπάντηση τοῦ Κάϊν, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ φόνευσε τὸν ἀδελφό του, ὅταν ρωτήθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ –ποὺ ἤθελε ἐμμέσως νὰ τὸν ἐλέγξει γιὰ τὸ φόνο– "ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου;" ἐκεῖνος ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα ἀπάντησε· "Δὲν γνωρίζω· ποὺ θὲς νὰ ξέρω· μήπως εἶμαι φύλακας τοῦ ἀδελφοῦ μου". Καὶ τὸ κάνεις αὐτό, διὰ νὰ μὴ εἴμαστε ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι μεταξύ μας, ἀλλὰ γεμάτοι ἀπὸ ἐνδιαφέρον καὶ συμπαράσταση».

Ἂς θυμηθοῦμε τὴν περίπτωση **τῆς ἁγίας Μόνικας,** τῆς μητέρας τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου. Ὅταν εἶδε τὴν ὑποδούλωση τοῦ υἱοῦ της στὴ σάρκα καὶ τὴν ματαιοδοξία, καὶ τὴν πλήρη ἀπορρόφησή του ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ Μανιχαϊσμοῦ, ἄρχισε νὰ κλαίει συνεχῶς τὸν πνευματικὰ νεκρὸ υἱό της. Ἦταν ἀπαρηγόρητη· ἔβλεπε ὅτι οἱ συμβουλές της δὲν ἔπιαναν τόπο· δὲν ἀπελπίστηκε ὅμως. Ἔτρεξε καὶ βρῆκε ἕνα ἐπίσκοπο, πολὺ μπασμένο στὴν Ἁγία Γραφή, καὶ τὸν ἱκέτευσε νὰ συζητήσει μὲ τὸν Αὐγουστῖνο καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρει στὴν Ἐκκλησία. Ἐκεῖνος τὴν παρηγόρησε λέγοντας ὅτι καὶ κεῖνος στὰ νιάτα του εἶχε παρασυρθεῖ ἀπὸ μανιχαϊκὲς δοξασίες, μὰ μὲ τὸν καιρὸ καὶ χωρὶς ἄλλη βοήθεια, ἔνοιωσε τὴν ψευτιά τους καὶ ἀπομακρύνθηκε. Τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τὸν υἱό της. Ἡ ἀπάντηση ὅμως δὲν ἱκανοποίησε τὴν πονεμένη Μόνικα. Γι' αὐτὸ συνέχισε νὰ πηγαίνει στὸν ἐπίσκοπο καὶ μὲ λυγμοὺς νὰ τὸν ἐνοχλεῖ γιὰ τὸν υἱό της. Ἐκεῖνος μία μέρα χάνοντας τὴν ὑπομονή του τῆς εἶπε· «Ἄσε μὲ ἥσυχο· εἶναι ἀδύνατο τὸ παιδὶ τόσων δακρύων νὰ χαθεῖ». Καὶ πράγματι ἔτσι καὶ ἔγινε.

Ἂς θυμόμαστε καὶ τὸ φοβερώτερο· ὅταν θὰ ἔλθει ὁ ἀντίχριστος δὲν θὰ ὑπάρχει ἀγάπη. «Διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν» (Ματθ. 24, 12). «Τότε σκανδαλισθήσονται πολλοὶ καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι καὶ μισήσουσιν ἀλλήλους» (Ματθ. 24, 10). Συνεπῶς ἂς φοβόμαστε τὴν ἔλλειψη ἀγάπης. Αὐτὴ τὴν ἔλλειψη ἀγάπης καὶ αὐτὸ τὸ ἀλληλομίσημα μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τὸ φοβοῦνται ἀκόμη καὶ οἱ Ἅγιοι. Στὸ βιβλίο «Ἕνας Ἅγιος Γέροντας, ὁ μακαριστὸς πατὴρ Ἰάκωβος. Ἔκδοση Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Δαυὶδ σελ. 89» γράφεται τὸ ἑξῆς σχετικὸ μὲ τὸ θέμα μας· «Εἶδα ὅραμα ὅτι βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα βάραθρο. Γέφυρα χρυσή, ἕνα δάκτυλο φάρδος ὑπῆρχε. Ἀπέναντι ὁ παράδεισος. Ἀρχίζω νὰ βαδίζω σὰν ἀκροβάτης… Ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ κουνιέται ἐπικίνδυνα. Γυρίζω καὶ βλέπω πατέρες τῆς Ἱ. Μονῆς νὰ τὴν κουνοῦν. –Πατέρες γιατί κουνᾶτε τὴν γέφυρα; Θὰ πέσω πατέρες… δὲ μὲ λυπᾶσθε;».

Σήμερα δὲν ὑπάρχει μετάνοια, διότι δὲν ὑπάρχει ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἀντίθετα παντοῦ κυριαρχεῖ τὸ μίσος, ἡ φατρία, καὶ ἡ διαίρεση. Γέμισε ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ «πνευματικοὺς» ἀνθρώπους, μὲ κομποσχοίνια, λιβάνια, ἀγρυπνίες, λιτανεῖες καὶ ἄλλα τινά. Μέσα ὅμως στὴ καρδιὰ φυλάει τὸ μίσος, ἡ ἔχθρα καὶ ἡ διαίρεση. Γι' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ Παῦλος, μᾶς ὑπενθυμίζει· **«ἔτι σαρκικοί ἐστε·** ὅπου γὰρ ἐν ὑμῖν ζῆλος καὶ ἔρις καὶ διχοστασίαι, οὐχὶ σαρκικοί ἐστε καὶ κατὰ ἄνθρωπον περιπατεῖτε;» (Α΄ Κορ. 3, 2).

Ἀρχιμ. π. Μελέτιος Ἀπ. Βαδραχάνης

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΔΥΣΦΗΜΙΖΟΝΤΕΣ ΔΙΕΘΝΩΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

*Τοῦ **Πρωτ. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,** Λέκτωρος Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ*

Βασική μεθόδευση διαφόρων αἱρετικῶν κινήσεων ἀποτελεῖ ἡ πρακτική τῆς δυσφήμισης τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἀλλά καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους στό ἐξωτερικό μέ μόνιμη ἐπῳδό τόν ὑποτιθέμενο περιορισμό εἴτε τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας εἴτε τῆς καταπάτησης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τους, εἴτε διαφόρων διακρίσεων μέ βάση τά πιστεύω τους.

Ἡ προπαγάνδα αὐτή υἱοθετεῖται καί ἀπό διάφορα εὐρωπαϊκά Fora. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ἀποτελεῖ τό ἄρθρο τοῦ **Heinz Gstrein,** Griechenland: nationale Orthodoxie nach den Wahlen, στό περιοδικό «G2W. Ökumenisches Forum für Religion und Gesellschaft in Ost und West 5 (2004), 18 – 20». Στό ἐν λόγῳ ἄρθρο ἐκφράζονται ὄχι μόνο δυσφημιστικές ἀναφορές γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί τήν Ἑλλάδα, ἀλλά χρησιμοποιεῖται ἀκόμη ἡ ἴδια ἀκριβῶς ἀπαξιωτική φρασεολογία σχετικά μέ τόν ὑφιστάμενο νόμο περί προσηλυτισμοῦ, πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἑλληνικές αἱρετικές κινήσεις καί διάφοροι ἄλλοι χῶροι, πού ἐπιθυμοῦν τήν κατάργησή του.

Εἶναι προφανές ὅτι ἡ πρακτική αὐτή στοχεύει στό νά ἀσκηθοῦν πιέσεις ἔνθεν καί ἔνθεν, πού θά δημιουργήσουν τίς προϋποθέσεις ἐκεῖνες γιά ἐλεύθερη καί ἀνεμπόδιστη προσηλυτιστική δραστηριότητα. Εἶναι καινούργια αὐτή ἡ πρακτική; Δυστυχῶς ὄχι. Ξεκινᾶ πρίν ἀπό 80 χρόνια. Ἄς δοῦμε ὅμως κάποιες χαρακτηριστικές νεώτερες περιπτώσεις.

Τή δεκαετία τοῦ 1980, θά ἀκολουθήσει ἡ πιό χαρακτηριστική ἀπόδειξη αὐτῆς τῆς μεθόδευσης μέ ἀφορμή τήν δίκη γιά τόν προσηλυτισμό νεαροῦ ἀνήλικου προσώπου ἀπό φονταμενταλιστική νεοπεντηκοστιανή κίνηση μέ διεθνῆ δραστηριότητα, γνωστή μέ τήν ὀνομασία «Νεολαία μέ Ἀποστολή»(Youth With a Mission). Τό εἶδος καί τό μέγεθος τῶν διεθνῶν πιέσεων πρός τήν Πολιτεία, τῆς παραπληροφόρησης καί δυσφήμισης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μέ τή ταυτόχρονη σύμπραξη ἀρκετῶν ὁμάδων τοῦ ἑλληνικοῦ Προτεσταντικοῦ χώρου, δέν εἶχε προηγούμενο[1]. Ἦταν τέτοια ἡ ἔνταση καί ἡ ἔκταση τῆς προπαγάνδας, πού ὁδήγησε τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά ἀπευθυνθεῖ στόν Ὀρθόδοξο ἑλληνικό λαό καί νά τόν ἐνημερώσει σχετικά μέ εἰδική ἔκδοση τοῦ φυλλαδίου «Πρός τόν Λαόν» τόν Ἰούλιο τοῦ 1986.

Τήν ἴδια δεκαετία θά λάβει χώρα ἄλλη μιά παγκόσμια δυσφημιστική ἐκστρατεία, προερχόμενη αὐτή τή φορά ἀπό τη μετοχική ἑταιρεία «Σκοπιά» τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ. Στό ἐξώφυλλο τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Σκοπιά» τῆς 1–12–1986 θά ὑπῆρχε ὁ Παρθενώνας καί εἰδική λεζάντα πού ἀνέφερε: *«Ἡ Θρησκευτική Ἐλευθερία δέχεται ἐπίθεση στήν Ἑλλάδα».* Τήν χρονιά ἐκείνη τό ἐν λόγῳ περιοδικό, κατά τούς ἰσχυρισμούς τῆς ἑταιρείας «Σκοπιά», κυκλοφοροῦσε σέ 11.630.000. ἀντίτυπα σέ 103 γλῶσσες. Τήν ἴδια χρονιά ὁ τότε ὑπουργός δικαιοσύνης, ὕστερα ἀπό καλῶς ὀργανωμένη διεθνῆ κινητοποίηση, μέ ἐμφανῆ τόν στόχο στον ὁποῖο ἀπέβλεπε, θα εἶναι ὁ προσωπικός παραλήπτης περισσοτέρων ἀπό 200.000 ἐπιστολῶν ἀπό 208 χῶρες τοῦ κόσμου, γραμμένες σέ πλῆθος γλωσσῶν ἀπό ὀπαδούς τῆς ἑταιρείας «Σκοπιά», πού διαμαρτύρονταν γιά τήν καταδικαστική εἰς βάρος τους ἀπόφαση 87/1986 τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἡρακλείου Κρήτης καί γιά τήν ἰσχύ τοῦ νόμου περί προσηλυτισμοῦ στήν Ἑλλάδα.

Ἐπιπλέον, ἀποδέκτες κάποιων χιλιάδων ἐπιστολῶν ἀπό τό ἐξωτερικό Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ ἔγιναν ὁ Ἄρειος Πάγος, το Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας καί ὁ τότε ὑπουργός Παιδείας.

Νά ἀναφέρουμε ἕνα ἀκόμη πιό πρόσφατο παράδειγμα, πού ἀποτελεῖ μία ἐπιπλέον ἀπόδειξη, ὄχι μόνο τῆς καχύποπτης προκατάληψης ἐναντίον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ἀπόδειξη γιά τό πῶς παρουσιάζουν οἱ κινήσεις αὐτές τά γεγονότα, ὥστε νά δημιουργοῦνται ἐντυπώσεις, πού θά ἀποτελέσουν ἀφορμές πίεσης πρός τήν Ἑλληνική Πολιτεία καί δυσφήμισης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τό γεγονός προέρχεται αὐτή τή φορά ἀπό το χῶρο τῶν Ἐλεύθερων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς χώρας μας καί ἀφορᾶ στή διακοπή τῆς λειτουργίας τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ «Κανάλι 2000».

Ὁ ραδιοφωνικός σταθμός «Κανάλι 2000» ἀνῆκε στό χῶρο τῶν Ἐλεύθερων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν. Μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. 23579/1999 Πρωτοκ. Ἀπόφαση τοῦ τότε ὑπουργοῦ Τύπου καί ΜΜΕ, διακόπηκε ἡ λειτουργία του, λόγῳ τῆς δημιουργίας παρεμβολῶν τοῦ ἐν λόγῳ Σταθμοῦ σέ συχνότητα ἐπικοινωνιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ.

Ἡ διακοπή αὐτή τῆς λειτουργίας του προκάλεσε πλῆθος ἀντιδράσεων ἀκόμα καί στό ἐξωτερικό, ὅπως π.χ. στή Γερμανία. Στήν Ἑλληνική Πρεσβεία στό Βερολίνο κατέφθασαν πλῆθος ἐπιστολῶν διαμαρτυρίας. Σέ μία ἐξ αὐτῶν, πού προερχόταν ἀπό τήν Ἐλεύθερη Εὐαγγελική Ἐκκλησία τοῦ Βορείου Μονάχου, ἀναφέρονται σύν τοῖς ἄλλοις τά ἑξῆς χαρακτηριστικά: *«Αὐτό μᾶς ὁδηγεῖ στήν ὑποψία ὅτι ἡ Ἑλληνική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία θέλει νά ἐμποδίσει τή μετάδοση τῶν ἐκπομπῶν».* Καί ζητοῦσαν τήν ἄμεση ἐπανέναρξη τοῦ Σταθμοῦ[2].

Ὁ λόγος διακοπῆς τῆς λειτουργίας τοῦ ἐν λόγῳ Σταθμοῦ ἦταν σαφής καί συγκεκριμένος, παρ' ὅλα αὐτά οἱ ἀλλοδαποί προτεστάντες ὑποψιάζονται τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Δέν εἶναι βέβαια δύσκολο νά ἀντιληφθοῦμε τήν πηγή προέλευσης καί αὐτῆς τῆς ἀβάσιμης ὑποψίας.

Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι ἡ θρησκευτική ἐλευθερία (Libertas Credendi et Docendi) στήν Ἑλλάδα, εἶναι ἀπολύτως κατοχυρωμένη. Ἡ ἀνακρίβεια ὅμως καί ἡ σκοπιμότητα τῶν παραπάνω δυσφημιστικῶν ἰσχυρισμῶν, ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τή μαρτυρία ἄλλων αἱρετικῶν ὁμάδων. Θά ἀναφερθοῦμε ἐν προκειμένῳ στή μεγαλύτερη πεντηκοστιανή κίνηση στήν Ἑλλάδα, τήν Ἐλευθέρα Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπου σέ τρεῖς περιπτώσεις στό δημοσιογραφικό ὄργανό της τήν ἐφημερίδα «Χριστιανισμός», σέ ἄρθρο μάλιστα καί τοῦ ἱδρυτῆ της, παρότι ἐκφράζει μιά δυσφορία γιά τόν ὑπάρχοντα νόμο περί προσηλυτισμοῦ, ἀναφέρει ὅτι δέ διώκεται καμμία θρησκευτική μειονότητα στήν Ἑλλάδα καί ὡς παράδειγμα φέρνει τή δική τους ἐλεύθερη δραστηριότητα.

Διαβάζουμε στό ἐν λόγῳ πεντηκοστιανό ἔντυπο τά ἑξῆς χαρακτηριστικά: *«Ἐπειδή πολλοί θέλουν νά παρουσιάσουν τήν Ἑλλάδα σάν χώρα, πού τό Εὐαγγέλιο διώκεται καί μέ αὐτό τό τρόπο δυσφημίζεται ἀδίκως ἡ πατρίδα μας στό ἐξωτερικό ἀποφάσισα μέ πλήρη ὑπευθυνότητα νά γράψω αὐτές τίς λέξεις. Καμμία θρησκεία καί δόγμα οὔτε ἀκόμα καί οἱ αἱρέσεις δέν διώκονται στήν Ἑλλάδα. Μπορῶ νά πῶ ὅτι περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή ὑπάρχει πλήρης ἐλευθερία στήν Ἑλλάδα»*[3].

Ἐμεῖς ἐν προκειμένῳ δέν ἔχουμε νά προσθέσουμε τίποτα περισσότερο. Ὕστερα ἀπό αὐτή τή δημόσια παραδοχή ἐπιβεβαιώνεται ἁπλῶς, νομίζουμε, ἡ θέση, ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ μεθοδεύσεις ὡς σκοπό ἔχουν νά ἀσκηθοῦν πιέσεις, πού θά δημιουργήσουν τίς προϋποθέσεις ἐκεῖνες γιά ἐλεύθερη καί ἀνεμπόδιστη προσηλυτιστική δραστηριότητα μέ τελικό στόχο, για μία ἀκόμη φορά, τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ὑποσημειώσεις

1. Διεξοδικά βλ. **Πρωτ. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου,** Θρησκευτική Ἐλευθερία καί Προσηλυτισμός στό φῶς τῆς Ὀρθοδόξου Ποιμαντικῆς, ἀνάτυπο ἀπό Συμπόσιον Πνευματικόν ἐπί χρυσῷ Ἰωβηλαίῳ Ἱερωσύνης τοῦ Μητροπολίτου Πατρῶν Νικοδήμου, Ἀθῆναι 1989.

2. Βλ. Ἐλεύθερο Εὐαγγελικό Βῆμα, Ἰαν. 2000, σ. 18.

3. Βλ. Χριστιανισμός, Ἀρ.Φ.14, Φεβρ 1987, σ.4 . Ἡ ἴδια θέση ἐπαναλαμβάνεται καί α) στόν Χριστιανισμό, Ἀρ. Φ. 19, Ἰούλιος 1987, σ. 3 ὡς ἀπάντηση σέ ἐπιστολή ἀναγνώστη καί μέ ὑπέρτιτλο «Ἐπιμένουμε: Τό Εὐαγγέλιο δέν διώκεται στήν Ἑλλάδα», β) στόν Χριστιανισμό, Ἀρ. Φ. 95, 1 Δεκεμβρίου 1991, σσ. 1-3, σέ ἄρθρο μέ τίτλο «Θρησκευτική Ἐλευθερία» καί γ) στόν Χριστιανισμό, Ἀρ.Φ.169, Δεκέμβριος 1997, σσ. 2-3, σέ ἄρθρο μέ τίτλο «Ἡ ἀνεξιθρησκεία στήν Ἑλλάδα εἶναι πλήρης».

«... ΥΙΟΥΣ ΕΓΕΝΝΗΣΑ ΚΑΙ ΥΨΩΣΑ, ΑΥΤΟΙ ΔΕ ΜΕ ΗΘΕΤΗΣΑΝ» (Ἠσαΐας 1,2)

*Τοῦ **κ. Ἀλεξάνδρου Μυγδαναλεύρου,** Οἰκονομολόγου – Θεολόγου – Ἱεροκήρυκος*

ΕΛΠΙΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ:

Ἀπό τόν κόσμον τοῦ Χθές, τό μήνυμα τῆς νίκης:

Ἐντός αὐτῆς ταύτης τῆς ὀδυνηρῆς καταστάσεως καί τῆς κρισίμου «περιπετείας», τήν ὁποία διέρχεται ἡ πατρίς ἡμῶν, τήν ἐλπίδα ἐκ τοῦ τάφου προσδοκεῖ, κάθε ὀρθόδοξος Ἑλληνική ψυχή. Ἡ ἁγιοτόκος Ἑλλάς, ἡ Παναγιοφύλακτος χώρα, τῶν μαρτύρων τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῶν ἡρώων πατρίδα, δέν θά χαθῇ εἰς τά Τάρταρα. Ἡ Ἑλλάς ἔχει πρεσβευτάς τήν ἰδίαν τήν Θεοτόκον, τούς ἁγίους καί τούς ἥρωας ἔμπροσθεν τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ πού μέ ὑψωμένας χεῖρας καί εἰς θέσιν ἱκεσίας δέονται ὑπέρ πάντων ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καί ἐπιόρκων τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἀνθρώπων. Ἡ πίστις ἡμῶν ἐστι ὅτι αἱ ἱκεσίαι αὗται θά ἑλκύσουν τό Μέγα καί πλούσιον ἔλεος τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὅσο κι' ἄν βέβηλες καρδίαι πιστεύουν τό ἀντίθετον, τουτέστι τήν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου. Ὑπάρχει εἰσέτι ἁγνή ζύμη ἀδουλώτων Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι φλογίζονται καί φωτίζονται ἀπό τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ καί τῆς πατρίδος τά ἰδανικά καί «μεσ' τά σκοτάδια, δείχνουν τό δρόμο: Ἐλευθερία» (Ὀδ. Ἐλύτης). Σήμερον ἡ πατρίς ἡμῶν δέχεται ὑβριστικάς προσβολάς καί βεβήλους ἐνεργείας. Χλευάζεται καί λοιδορεῖται ὑπό γειτονικοῦ λαοῦ καί ὡς ἀποθανοῦσα κηδεύεται μέ δυσσέβεια καί ἀναισχυντία ἀπό ἀνάζερβο λαό... Οἱ κεκοιμημένοι ἥρωες ἐκ τοῦ τάφου ὑψώνουν φωνήν διαμαρτυρίας καί λέγουσι πρός ἡμᾶς τούς ζῶντας: Ἀντισταθεῖτε, φωνάξατε, μέ ἁγνή καί ὀρθόδοξον πίστιν, μέ ἀρετήν καί τόλμην εἴπατε εἰς αὐτούς: Κύριοι καταβιβάσατε τάς χεῖρας σας ἀπό τήν ἡρωϊκήν ἡμῶν πατρίδα. Κι' ἄν τοῦτο δέν συμβῇ, μή διστάσετε τοῦτο σεῖς ὑποχρεωτικῶς νά πράξητε τονίζοντάς τους ὅτι: Τό Ἑλληνικόν ΕΘΝΟΣ εἶναι δυσέκλειπτον, τουτέστι δυσεξάλειπτον καί συνεχές τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων, τῆς ἀνδρείας, τῆς σοφίας, τῆς Δημοκρατίας, τῆς τέχνης, τῆς ἐπιστήμης, τῶν ἁγίων καί τῶν μαρτύρων πατρίδα. Ὅσοι εἰς τούς δυστήνους αὐτούς καιρούς εὐκαιρίας διδούσης ὑπούλως καί μέ δολιότητα ἐπιχειροῦν τήν Ἐθνικήν μείωσιν τῆς ἀξιοπρεπείας ἑνός ἡρωϊκοῦ λαοῦ, ἄς ἀκούσουν τήν φωνήν ἑνός μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἑλλάδος καί ἄς γίνῃ σαφές εἰς αὐτούς ὅτι εἰς τήν ἡμετέρα πατρίδα δέν ὑπάρχουν δυσέλπιδοι: «Κι ἄν πέσαμε σέ πέσιμο πρωτάκουστο/καί σέ γκρεμό κατρακυλήσαμε/πού πιό βαθύ καμιά φυλή δέν εἶδ' ὥς τώρα/ εἶναι γιατί μέ τῶν καιρῶν τό πλήρωμα/ὅμοια βαθύ ἕν' ἀνέβασμα μᾶς μέλλεται/πρός ὕψη οὐρανοφόρα.../... Δέ χάνομαι στά Τάρταρα, μονάχα ξαποσταίνω/στή ζωή ξαναφαίνομαι καί λαούς, ἀνασταίνω/.... (Κωστῆς Παλαμᾶς). Ἀκούσατε καί σεῖς «Μεγάλοι μας φίλοι». Ὁ Μεγάλος Γερμανός φιλόλογος καί Ἀκαδημαϊκός Βιλαμόβιτς γράφει: «Ἡ Ἑλληνική φυλή στέκει ὑψηλότερα πάσης ἄλλης καί οὐδέποτε ἔπαυσε νά εἶναι μητέρα κάθε πολιτισμοῦ». Ὁ πρώην Πρόεδρος τῆς Γερμανίας ΡΙΧΑΡΝΤ ΒΑΪΤΣΕΚΕΡ ἐλάλησε καί εἶπε: «Ὁ πολιτισμός στήν Γερμανία εἰσῆλθε ἀπό τό Βυζάντιο, χάρη στήν Ἑλληνίδα πριγκίπισσα Θεοφανώ, μητέρα τοῦ Ὄθωνος Γ'». Ὁ ΓΚΑΙΤΕ ἐδήλωσε: «Οἱ Ἕλληνες εἶναι δάσκαλοί μας. Εἶναι ἄφθαστες διάνοιες». Ὁ δέ ΒΙΛΧΕΜ ΜΙΛΕΡ Γερμανός ποιητής, γράφει: «Χωρίς Ἐσένα, Ἑλλάδα, τί θά ἤτανε ὁ κόσμος;» καί οὐκ ἔστι ἀριθμός τῶν τήν Ἑλλάδα ὑμνούντων...

Ἀμείλικτα ἐρωτήματα

-Ἐρωτᾶ ἕκαστος Ἕλλην σήμερον τούς πολιτικούς Ταγούς τῆς Ἐξουσίας καί τούς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου ἁρμοδίους καί ἁρμο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

(2ον.—Τελευταῖον)

Μέ τά ὅσα μέχρι τώρα ἀνέφερα νομίζω ὅτι φάνηκε καθαρά ἡ πλάνη τῶν κοσμικῶν, πού κατηγοροῦν τούς χριστιανούς πώς τάχα εἶναι ἀνελεύθεροι καί δέν μποροῦν νά ἀπολαύσουν τή ζωή. Θά ἔλεγα ἀκόμα ὅτι συμβαίνει ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἐλεύθεροι. Ἱκανοποιοῦν τά πάθη τους καί εἶναι δοῦλοι τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας, ὅπως γράφει καί ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Ἡ ἐλευθερία μοιάζει μέ μιά διαδρομή, πού ἔχει ἀφετηρία καί τέρμα. Ξεκινάει μέ τήν ἀπαλλαγή ἀπό τήν ἁμαρτία μέ σκοπό τήν ἁγιοσύνη καί φτάνει στό τέρμα, πού εἶναι ἡ αἰώνια ζωή. Αὐτό δέν τό δέχονται οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου. Θεωροῦν τήν ἐλευθερία ὡς μέσο, γιά νά ἱκανοποιοῦν τά πάθη τους καί νά γεμίζουν τή ζωή τους μέ χίλια δυό ἄχρηστα, περιττά καί μάταια πράγματα. Ἔχουν γνώση τῆς ἀρετῆς, δέν μποροῦν ὅμως νά τήν κατακτήσουν, γιατί δέν ἔχουν ἐλεύθερη βούληση.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει τά ἑξῆς γιά τήν ἀληθινή ἐλευθερία: «Τά ὀνόματα δοῦλος καί ἐλεύθερος, εἶναι μόνον ἁπλά ὀνόματα, χωρίς πραγματικό περιεχόμενο. Πραγματική δουλεία εἶναι τό νά ζεῖ ὁ ἄνθρωπος μέσα στήν ἁμαρτία, ἐνῶ πραγματική ἐλευθερία εἶναι ἡ ἀρετή». Καί κάτι ἀκόμα πιό πρακτικό. Ἡ ἐλευθερία ἔχει ἄμεση ἐξάρτηση ἀπό τίς ἀνάγκες καί ἐπιλογές τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πολυμέριμνος καί ἀνικανοποίητος δέν μπορεῖ νά εἶναι καί ἐλεύθερος. Παραθέτω στή συνέχεια ἄλλα τρία σύντομα ἀποσπάσματα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, πού ἀναφέρονται στίς ἀναγκαῖες προϋποθέσεις, προκειμένου ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι πραγματικά ἐλεύθερος. «Μέ ὅσο περισσότερα ἀγαθά περιβάλλεσαι, τόσο δουλικότερος γίνεσαι· γιατί ὅσο περισσότερες ἀνάγκες δημιουργεῖς, τόσο περισσότερο ἀποδυναμώνεις τήν ἐλευθερία σου. Ἀπόλυτη ἐλευθερία ἔχει ἐκεῖνος πού δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τίποτε· ὁ ἑπόμενος βαθμός ἐλευθερίας εἶναι νά ἔχεις ἀνάγκη ἀπό ἐλάχιστα πράγματα· αὐτοῦ τοῦ εἴδους τήν ἐλευθερία τήν ἔχουν προπαντός οἱ ἄγγελοι, καθώς καί ἐκεῖνοι ἀπό τούς ἀνθρώπους, πού τούς μιμοῦνται· τό νά κατορθώσει αὐτό κάποιος πού φορεῖ θνητό σῶμα, καταλαβαίνεις πόσους μεγάλους ἐπαίνους ἀξίζει». «Ἐκεῖνοι πού δέν ἔχουν τίποτε, αὐτοί περισσότερο ἀπό ὅλους μποροῦν νά μιλοῦν ἐλεύθερα». Τίποτε δέν ὑποδουλώνει τόν ἄνθρωπο τόσο, ὅσο τό νά ἔχει ἀνάγκη ἀπό πολλά· ὅπως ἐπίσης τίποτε δέν τόν κάνει τόσο ἐλεύθερο, ὅσο τό νά περιορίζεται μόνον στά ἀπαραίτητα».

Ὑπάρχουν περιπτώσεις ὅπου ἡ ἐλευθερία γίνεται ἐπικίνδυνη καί πρέπει νά περιορίζεται. Ἰδίως σέ ἀνθρώπους, πού ἔχουν ἀδύνατο χαρακτήρα καί παρασύρονται καί ἀπό τόν μικρότερο πειρασμό. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἐλευθερία πρέπει νά ὁδηγεῖ στήν πνευματική προκοπή καί νά μή διευκολύνει τίς ἠθικές παρεκτροπές. Γράφει στούς Κορινθίους «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλά οὐκ ἐγώ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος». Μέ ἄλλα λόγια, ἀρνοῦνταν τήν ἐλευθερία του, γιά νά μή γίνει δοῦλος σέ τίποτα.

Τήν ἐλευθερία δέν μποροῦν νά τήν ἀξιοποιήσουν οἱ ἄπειροι καί ἀνώριμοι. Σέ αὐτούς χρειάζεται περιορισμός στήν ἐλευθερία τους. Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος χρησιμοποιεῖ ἕνα παράδειγμα ἀπό τή ζωή τῶν πτηνῶν, γιά νά δείξει ὅτι ἡ ἐλευθερία συχνά γίνεται ἐπικίνδυνη. «Ὅταν ἡ μητέρα μεγαλώσει τά πουλάκια της, λέει ὁ Ἅγιος, τά ἀσκεῖ, γιά νά μπορέσουν νά πετάξουν ἀπό τή φωλιά τους. Ἄν ὅμως διαπιστώσει ὅτι εἶναι ἀκόμα ἀδύνατα καί πέφτουν στή γῆ καί εἶναι ἀνάγκη νά παραμείνουν ἀκόμα μέσα στή φωλιά, τά ἀφήνει μέσα σ' αὐτή περισσότερες ἡμέρες, ὄχι γιά νά μένουν παντοτινά μέσα στή φωλιά, ἀλλά γιά νά δυναμώσουν καλά τά φτερά τους καί, ἀφοῦ ἀποκτήσουν ὅλη τήν ἀπαραίτητη δύναμη, νά μποροῦν νά πετάξουν μέ ἀσφάλεια».

Ὁ περιορισμός τῆς ἐλευθερίας τῶν ἄπειρων καί ἀδύναμων ἀνθρώπων γίνεται μέ τίς συμβουλές καί τίς ὑποδείξεις καί ὄχι μέ βίαια μέτρα καί ἀπειλές. Ἰδιαίτερα στά παιδιά καί τούς ἐφήβους χρειάζεται προσοχή. Οἱ συμβουλές τῶν γονέων δέν πρέπει νά πνίγουν τήν ἐλευθερία τους, ἀλλά νά ἐπισημαίνουν ἔγκαιρα τούς κινδύνους «γιά νά μή γλιστρήσουν στόν γλυκό κατήφορο τῆς κοσμικῆς κατηφόρας, πού γεμίζει τήν ψυχή ἀπό ἄγχος καί τήν ἀπομακρύνει αἰώνια ἀπό τόν Θεόν», ὅπως λέει ὁ Γέροντας Παΐσιος.

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

ΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΠΑΝΙΚΟΥ «ΤΑ ΠΑΠΑΓΑΛΑΚΙΑ» ΤΩΝ ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

«Τὰ μωρά τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρὰ» (Α΄ Κορ. α΄ 27).

Τοῦ κ. Ἰωάννου Ν. Μαρκᾶ

Ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ σίγουρο, γιὰ τοὺς γνωρίζοντες πρόσωπα καὶ πράγματα, ποιὰ θὰ ἦταν ἡ «ἑπόμενη ἡμέρα», ἀπὸ τὴ διεξαγωγὴ τῆς ἐπιστημονικῆς–θεολογικῆς ἡμερίδας μὲ θέμα «Πατερικὴ θεολογία ἢ μεταπατερικὴ αἵρεση», ποὺ διοργάνωσε ἡ Ἱ. Μ. Πειραιῶς.

Ἤδη τὰ γνωστὰ «παπαγαλάκια» τῶν μεταπατερικῶν κύκλων, εἶχαν ἀρχίσει νὰ δραστηριοποιοῦνται μέρες πρίν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διαμορφώσουν κλίμα «προσωπικῆς ἀντιπαράθεσης» (κυρίως) μεταξὺ τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος, καὶ ἐπιπρόσθετα νὰ «πιέσουν» ψυχολογικὰ τὴν ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ μέσα ἀπὸ τὴν ἐπισταμένη καλλιέργεια αὐτοῦ τοῦ κλίματος. Ἡ ἴδια ἀκριβῶς ἀντίδραση ἀκολουθήθηκε ἀπὸ τοὺς «πρόθυμους» προπαγανδιστὲς τοῦ οἰκουμενιστικοῦ συστήματος καὶ μετὰ τὴν τέλεση τῆς ἡμερίδας. Γνωστὸς δημοσιογράφος – διαχειριστὴς μίας ἠλεκτρονικῆς «πύλης» ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων, «χτύπησε» πρῶτος, μὲ τὸ συνηθισμένο προβοκατόρικο ὕφος καὶ ἦθος, ποὺ τὸν διακρίνει, κάνοντας λόγο γιὰ «ἡμερίδα μὲ σκοπὸ καὶ στόχο». Μὲ ἰταμὸ τρόπο, μὲ μηδὲν ἐπιστημονικὰ ἢ ἔστω δημοσιογραφικὰ ἐπιχειρήματα, μία καθαρὰ ἐπιστημονικὴ – θεολογικὴ ἡμερίδα, ὑποβιβάστηκε κατὰ τὴν ἰδιοτελῆ του κρίση, σὲ μία –μεταξὺ ἄλλων- προσπάθεια «στοχοποίησης» τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου. Προσέξτε, τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ ὄχι τῶν θέσεων τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅπως συνέβη στὴν πραγματικότητα.

Τὴν σκυτάλη πῆρε τὶς ἀμέσως ἑπόμενες ἡμέρες, ἕνας μπλόγκερ τοῦ διαδικτύου, ἕνας «μπὸν βιβὲρ» θεολόγος, τῆς «καλῆς ζωῆς», ἤτοι τῆς πλατειᾶς καὶ εὐρύχωρης (ἰδιωτικῆς) ὁδοῦ. Αὐτὸς δὲν ἀρκέστηκε στὴν προσωποποίηση τῆς κόντρας μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Δημητριάδος, ἀλλὰ προσωποποίησε ὡς διαμάχη, καὶ τὴν θεολογικὴ ἀναίρεση, ποὺ ἔπραξε ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου, Ἱερόθεος ἔναντι στὴν «θεολογία» καὶ «ἐκκλησιολογία», τοῦ προσφάτως τιμηθέντος ἀπὸ τὴν «Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν», Μητροπολίτου Περγάμου, Ἰωάννη. Ὅσο γιὰ τὰ ἐπιστημονικὰ – θεολογικὰ ἐπιχειρήματα ἐκ μέρους τοῦ μπλόγκερ – θεολόγου, ἐπὶ τῶν θέσεων ποὺ ἐξέφρασε ὁ κ. Ἱερόθεος, ἀκόμη τὰ ψάχνουμε, ἀφοῦ οἱ ἀνωτέρω «καταγγελίες» του περιορίστηκαν στὸ «ἀφιλάδελφο» καὶ «ἀντισυναδελφικὸ» πνεῦμα, ποὺ ἐπέδειξε ὁ Σεβασμιώτατος Ναυπάκτου, λὲς καὶ δὲν βρισκόμαστε στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ἡ Ἀλήθεια εἶναι τὸ μεῖζον διακύβευμα καὶ ζητούμενο, ἀλλὰ σὲ καμμιὰ δημόσια ὑπηρεσία. Ὅσο γιὰ τὴν «ἐπίθεση», ποὺ ὑπέστη ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος, τὰ ὑπερασπιστικὰ ἐπιχειρήματά του ἦσαν τὰ ἑξῆς «συγκλονιστικά»: ὅτι «χτυπήθηκε ἕνα τέκνο τοῦ Πειραιᾶ» μέσα... στὸν Πειραιᾶ, ὅπου «ἔχει πιστοὺς φίλους καὶ πνευματικὰ τέκνα»!

Ἀπὸ τὸ στόχαστρο καὶ τῶν δύο, δὲν ξέφυγε φυσικὰ καὶ ὁ «ἀγαπημένος» τους, πρωτοπρεβύτερος Θεόδωρος Ζήσης, τὸν ὁποῖο φυσικὰ δὲν δύνανται νὰ ἀντιμετωπίσουν οὔτε κατὰ διάνοια ἐπὶ θεολογικῆς βάσεως, καὶ πού, ὅπως ἔχουν ἀποδείξει ὅλοι αὐτοὶ οἱ «λείχοντες» καὶ «ἕρποντες» νεοταξίτες ὑπάλληλοι τοῦ συστήματος, τὸ μόνο πράγμα, στὸ ὁποῖο ἔχουν ἐπιδοθεῖ ἐπισταμένως, εἶναι νὰ σκαλίζουν τὸ παρελθὸν τοῦ κυρίου καθηγητοῦ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀνακαλύψουν «οἰκουμενιστικὲς» φράσεις ἢ διατυπώσεις, ποὺ ἔκανε κατὰ τὴν ἀκαδημαϊκή του καριέρα, τὶς ὁποῖες ὅμως ὁ ἴδιος ἔχει καταδικάσει καὶ ἀναθεωρήσει ἐδῶ καὶ τουλάχιστον δύο δεκαετίες.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω, συνάγεται ὡς συμπέρασμα, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο τονίσαμε ἰδαιτέρως στὴν εἰσήγησή μας κατὰ τὴν πρόσφατη ἡμερίδα, πὼς οἱ μεταπατερικοὶ καὶ ὅσοι «σιτίζονται» γύρω τους, ἐλλείψει σοβαρῶν ἐπιστημονικῶν ἐπιχειρημάτων, στὴν προσπάθειά τους νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα, ἐπιχειροῦν μέσα ἀπὸ συνθήματα κενὰ περιεχομένου ἢ νεοταξικὰ τσιτάτα, νὰ «τρομοκρατήσουν» ὅσους τολμοῦν νὰ ἀρθρώσουν παραδοσιακὸ λόγο, καὶ γι' αὐτὸ δὲν διστάζουν νὰ ἐκτοξεύουν συκοφαντίες, μέσα ἀπὸ συστηματικὲς προβοκάτσιες καὶ προπαγανδιστικὲς τακτικές, ποὺ θὰ ζήλευε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γκέμπελς. Μὲ αὐταρχικὸ τρόπο καὶ θρασύτητα ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς ἀντιδρῶντες νὰ σιωπήσουν, νὰ ἐκφράζονται μόνον αὐτοὶ ἐλεύθερα καὶ οὐδεὶς ἄλλος, εἰς τρόπον ὥστε ἀνενόχλητοι νὰ συνεχίσουν τὸ ἀποδομητικό τους ἔργο. Ἕως ἐκεῖ φθάνει ἀπὸ ὅτι φαίνεται ἡ «δημοκρατία» ὁρισμένων ἐξ αὐτῶν. Ἔτσι ἀποδεικνύουν μὲ τὸν τρόπο τους, αὐτὸ ποὺ ἐλέχθη εὐφυῶς, πρὶν ἀπὸ μερικὰ ἔτη, πὼς τελικὰ ὁ φασισμὸς (ποὺ κάποιοι ἀπὸ ὅτι φαίνεται κρύβουν ἐπιμελῶς μέσα τους) ποτὲ δὲν πέθανε, ἁπλὰ ἄλλαξε πρόσωπο καὶ φόρεσε μανδύα... δημοκρατικό!

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΝΑΣ

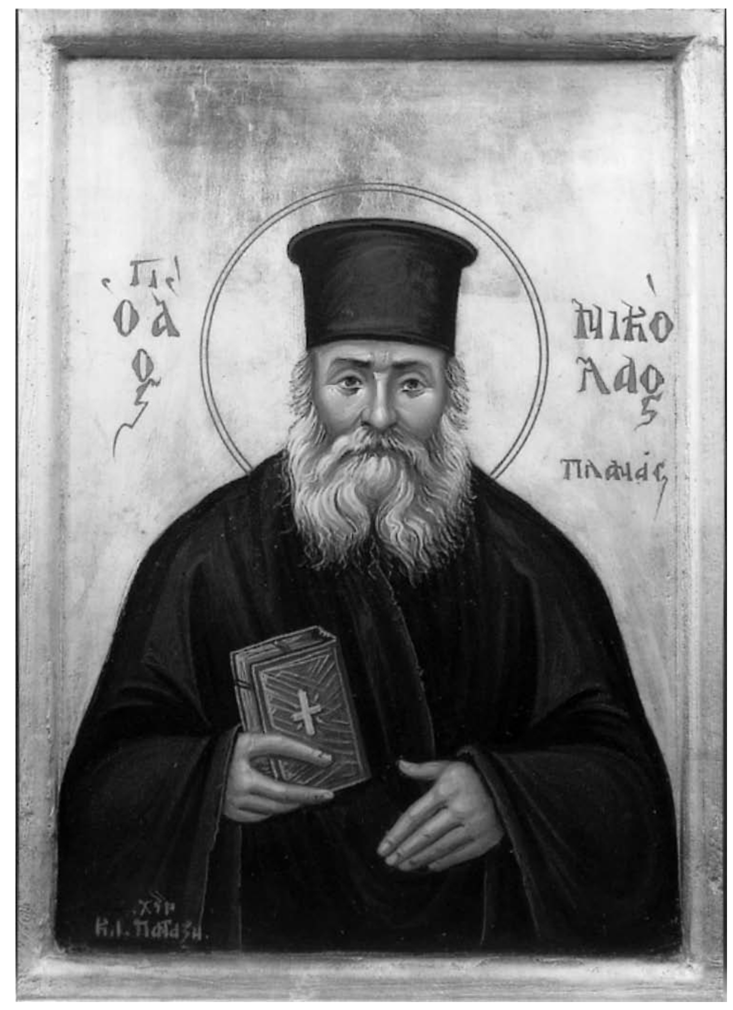

Τὴν 2αν Μαρτίου ἑορτάζομεν τὴν μνήμην τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Πλανᾶ (1851–1932).

Ο ΣΕΒ. ΛΕΜΕΣΟΥ ΚΑΛΕΙ ΕΙΣ «ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΝ ΑΓΑΠΗΣ» ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Δὲν ἀντιμετωπίζει οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα μόνον ἡ Ἑλλάς. Προβλήματα ἀντιμετωπίζει καὶ ἡ Κύπρος. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου δὲν διεξαγάγει ἐράνους μόνον διὰ τὰ σχολεῖα καὶ τοὺς ἀστέγους τῆς Ἑλλάδος· διασφαλίζει συσσίτια καὶ τροφὴ εἰς ἀπόρους μαθητὰς τῆς νήσου. Τοῦτο προκύπτει ἀπὸ ἐγκύκλιον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος καλεῖ εἰς «συναγερμὸν ἀγάπης» καὶ ἐπίδειξιν ἀλληλεγγύης διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως. Εἰς τὴν ἐγκύκλιόν του τονίζει:

«Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὅλοι αἰσθανόμαστε τὴ μεγάλη δυσκολία, ποὺ περνᾶ καὶ ἡ μικρή μας πατρίδα, ὅπως ὅλος σχεδὸν ὁ κόσμος σχετικὰ μὲ τὴν οἰκονομικὴ κρίση.

Δυστυχῶς καὶ στὸ λαό μας ἔχουν ἤδη ἀρχίσει φαινόμενα παντελοῦς ἔλλειψης στοιχειωδῶν ἀναγκῶν καὶ φτώχειας σὲ βαθμό, ποὺ ἀρκετοὶ συνάνθρωποί μας νὰ μὴ ἔχουν ἀκόμα καὶ τὸ καθημερινό τους φαγητό.

Συνέχεια γινόμαστε μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, ποὺ ὅλο καὶ περισσότερο αὐξάνεται καὶ διερωτόμαστε, ποὺ θὰ φτάσουμε.

Οἰκογένειες ἔχουν πιὰ παγιδευτεῖ στὴ φτώχεια καὶ μαθητὲς στὰ σχολεῖα δὲν μποροῦν νὰ ἀγοράσουν φαγητό, γιὰ νὰ προγευματίσουν.

Αὐτὰ δὲν τὰ ἀκοῦμε πιὰ ἀπὸ μακριά, ἀλλὰ τὰ βλέπουμε καὶ τὰ ζοῦμε στὰ σπίτια μας.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ φιλανθρώπου Χριστοῦ δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της οὔτε νὰ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπό της ἀπὸ αὐτὸ τὸ δράμα πολλῶν ἀδελφῶν μας.

Γι' αὐτὸ ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια ἀθόρυβα καὶ ταπεινὰ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Λεμεσοῦ προσφέρει δωρεὰν φαγητὸ σὲ πολλοὺς συνανθρώπους μας καὶ μαθητὲς τῶν σχολείων μας.

Ὅμως τὰ πράγματα γίνονται μέρα μὲ τὴ μέρα δυσκολώτερα καὶ ἔτσι σήμερα φθάσαμε στὸ σημεῖο νὰ προσφέρουμε δωρεὰν 250 μερίδες φαγητοῦ ὡς ἐπίσης καὶ 450 σάντουιτς καὶ 450 χυμοὺς κάθε πρωῒ σὲ ἄπορους μαθητὲς τῶν σχολείων μας.

Ἐκτὸς τούτων προσπαθοῦμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε καὶ στὶς βασικὲς ἀνάγκες τῶν ἀδελφῶν μας, ποὺ κάθε μέρα προστρέχουν στὴν Ἐκκλησία ἀναζητοῦντες βοήθεια, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν καὶ νὰ ἀντεπεξέλθουν στὶς ἀνάγκες τῶν ἰδίων καὶ τῆς οἰκογένειάς τους.

Γι' αὐτοὺς ὅλους τοὺς λόγους, ὡς πνευματικὸς πατέρας καὶ Ἐπίσκοπος τῆς πόλης καὶ ἐπαρχίας μας καλῶ ὅλους σὲ συναγερμὸ ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης μὲ πρωτοπόρο καὶ σημαιοφόρο τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία μας.

Σύνθημά μας: "Κόντρα στὴν κρίση τῆς ἐποχῆς μας μὲ ὅπλο τὴν ἀγάπη". Ὅλοι μαζὶ ἑνωμένοι καὶ ἀγαπημένοι νὰ στηρίξωμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, γιὰ νὰ ἀντέξωμε καὶ νὰ μὴ λυγίσωμε στὴν τεχνητὴ αὐτὴ οἰκονομικὴ κρίση, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία κρύβονται τὰ καταχθόνια σχέδια αὐτῶν, ποὺ θέλουν νὰ μᾶς γονατίσουν καὶ νὰ μᾶς διαλύσουν.

Ἀδελφοί μου, ἡ κρίση αὐτὴ εἶναι κρίση γιὰ ὅλους μας. Κρίση ἀνθρωπιᾶς, κρίση ἀλληλεγγύης, κρίση ἤθους χριστιανικοῦ, κρίση ἀγάπης καὶ βοήθειας στὸν ἐνδεῆ ἀδελφό μας.

Ὅσοι αἰσθανόμαστε ὅτι ἡ καρδιά μας πονᾶ, ὅσοι θέλουμε νὰ ποῦμε ὄχι στὴν κρίση, ποὺ θέλει νὰ μᾶς συντρίψῃ, ὅσοι θέλουμε νὰ ταχθοῦμε στοὺς ἀγωνιστὲς τῆς ἀγάπης, ἂς συνταχθοῦμε στὸ ἔργο αὐτὸ τῆς Ἱ. Μητρόπολής μας.

Ὅ,τι μποροῦμε καὶ ὅσο μποροῦμε ὁ καθένας μας.

Νὰ κτυπήσουμε τὸ θηρίο τῆς φτώχειας μὲ τὴν ἐλεημοσύνη μας. Μὴ φοβηθοῦμε τὴν ἐλεημοσύνη καὶ βοήθεια στοὺς ἀδελφούς μας.

Στὸ πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου γνωστοῦ ἢ ἀγνώστου, δικοῦ μας ἢ ξένου νὰ δοῦμε τὸ Χριστό, νὰ δοῦμε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας.

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι τὸ κλειδὶ καὶ τὸ μυστικὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς χάρης τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι θέλουμε νὰ αἰσθανθοῦμε ἄνθρωποι μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατήφεια τῶν περιστάσεων, ὅλοι μαζὶ ἂς ἀγωνιστοῦμε τὸν καλὸ ἀγώνα τῆς ἀλληλοβοήθειας.

Ὁ Χριστὸς μᾶς δίδει τώρα, σήμερα, αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, μᾶς δίδει τὸ κλειδί, ποὺ ἀνοίγει τὴ Βασιλεία Του.

Ἂς ἀκούσουμε τὴν αἰώνια καὶ γλυκύτατη φωνή του «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. 25, 34–40).

Ἂς ἀπαντήσουμε ὅλοι μαζὶ παρόντες στὸ προσκλητήριο αὐτὸ τοῦ Θεοῦ μας.

Ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας ἂς εἶναι μαζί μας.

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης
† Ὁ Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος»

ΝΕΑΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Διατί μὲ τατουάζ;
(4ον)

Στὰ προηγούμενα φύλλα εἴδαμε ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ ὀνομασία του, ποιὰ εἶναι ἡ παλαιότερη, ἀλλὰ καὶ ἡ νεώτερη ἱστορία του, οἱ τρόποι διάδοσης – ἐπιβολῆς του, πῶς καὶ μὲ τί μέσα γίνεται ἡ ὅλη διαδικασία, ποιοὶ στιγματίζονται μὲ τατουάζ, τί ἔδειξε ἐπ' αὐτῶν σύγχρονη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα καὶ πῶς τὸ περιεχόμενό του εἶναι σαφῶς παγανιστικὸ–εἰδωλολατρικό! Ὅτι πράγματι τέτοιο εἶναι τὸ περιεχόμενό τους, προκύπτει καὶ ἀπὸ τὰ ἑξῆς…

Τὰ εἴδη τῶν σχεδίων τους

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ σχέδια νὰ τὸ δοῦμε. Λένε πὼς αὐτὰ εἶναι δύο εἰδῶν. Ἐκεῖνα ποὺ γίνονται μὲ ἁπλὲς γραμμὲς (εὐθεῖες ἢ καμπύλες) καὶ τὰ ἄλλα ποὺ ἀναπαριστοῦν εἰκόνες ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν, φανταστικῶν μορφῶν κ.λπ.

Τὰ δημοφιλέστερα σχέδια εἶναι τὰ Tribal (φυλετικὰ), **τὰ ὁποῖα συμβολίζουν διάφορες θεότητες,** ἀλλὰ καὶ ζῶα **μὲ ἀποκρυφιστικὴ ἔννοια** καὶ σημασία, ὅπως ἄγριοι λύκοι, ἀπαίσιοι δράκοι, τρομακτικοὶ σκορπιοὶ καὶ ἀράχνες, φαρμακερὰ φίδια κ.λπ., μυθικὰ σύμβολα ὅπως ὁ Πήγασος, νεκροκεφαλὲς κ.λπ.!

Ὡστόσο ὑπάρχουν κι ἐρωτικὰ σύμβολα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ποὺ εἶναι μᾶλλον γιὰ καλλωπισμό, ὅπως λουλούδια, πεταλοῦδες, δελφίνια κ.λπ.

Στὴν ἀναφερθεῖσα ἐπιστημονικὴ ἔρευνα (βλέπ. β΄ μέρος), ποὺ ἔγινε σὲ 16.500 στρατιῶτες προέκυψε πὼς ἡ θεματολογία τῶν τατουὰζ εἶναι:

– Συναισθηματικοῦ – σεξουαλικοῦ χαρακτήρα!

– Ἀντικοινωνικοῦ χαρακτήρα (σπαθιά, ὅπλα, ἄγρια ζῶα)!

– Ταυτότητας (τατουὰζ μὲ τὸ ὄνομα, τὴ γέννηση, τὴν ἀποφυλάκιση κ.λπ.) καὶ

– **Μυστικιστικοῦ περιεχομένου,** τὰ ὁποῖα βρίσκονται καὶ στὰ ἀκάλυπτα μέρη τοῦ σώματος (τὰ χέρια κυρίως)!

Ὑπόψη ὅτι πολλοί, ἀκόμη καὶ ἀθῶα σχέδια, ὅπως τὰ λουλούδια, ἀκόμη καὶ σήμερα, τὰ βάζουν στὸ μέτωπο τῶν κοριτσιῶν ἢ σὲ ἄλλο σημεῖο τοῦ σώματος, γιὰ νὰ ἔχουν καλὴ τύχη! Σὲ ἄλλες δὲ περιπτώσεις, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὸ κακὸ μάτι, δηλαδὴ παίζουν τὸν ρόλο τοῦ σημαδιοῦ, ποὺ φυλάει ἀπ' τὸ κακό!

Ὑπόψη ὅτι πολλὰ σχέδια μοιάζουν ἀκατανόητα, ὡστόσο θυμίζουν τὸ heavy metal, ἕνα ἄλλο γνωστὸ περιθωριακὸ χῶρο, ἀλλὰ κι αὐτὸ τῶν videogames, γνωστὸ ἐπίσης «περιβάλλον» στὴ νέα γενιά. Ἀλλὰ πόσο μακριὰ βρίσκονται καὶ ἀπ' τὶς ταινίες τρόμου, φρίκης καὶ θρίλερ ἢ τῆς ὑποτιθέμενης «ἐπιστημονικῆς φαντασίας»;

Ὑπόψη ὅτι στὶς ταινίες τρόμου καὶ θρίλερ (π.χ. «Τὸ ἀκρωτήρι τοῦ φόβου») οἱ ἠθοποιοὶ εἶναι πάντοτε «διακοσμημένοι» μὲ πολλὰ καὶ περίεργα τατουάζ! Κι αὐτὲς εἶναι ἕνας ἄλλος τρόπος, γιὰ νὰ τὰ προβάλλουν καὶ μάλιστα στὴν παγανιστικὴ καὶ τὴν ἀποκρυφιστική τους διάσταση.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ καὶ ἡ Ἐκκλησία τὰ καταδικάζουν!

Στὴν Ἁγία Γραφὴ (Λευϊτ. ιθ΄, 28) ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: «**… Καὶ ἐντομίδας οὐ ποιήσετε ἐπὶ ψυχῇ ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ γράμματα στικτὰ οὐ ποιήσετε ἐν ὑμῖν. Ἐγὼ εἰμί Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν**» Δηλαδή, δὲν θὰ κάνετε ἐντομὲς στὸ σῶμα σας, οὔτε θὰ χαράξετε γράμματα στὸ δέρμα σας. Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σας.

Ἀναφέρεται ὅτι οἱ πρῶτες ἀντιδράσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράστηκαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

Τὸν 8ο μ.Χ. αἰώνα ἡ Ἐκκλησία **καταδίκασε τὴν ἀποτύπωση ὁποιουδήποτε συμβόλου ἐπὶ τοῦ σώματος** τῶν πιστῶν **ὡς «εἰδωλολατρικὸ ἔθιμο»** καὶ ὡς **«πρακτικὴ τῶν βαρβάρων»!**

Τὸ ἴδιο καταδικάζονται ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας (ὅπως π.χ. ἀπὸ τὸν Μ. Βασίλειο).

Αὐτὰ εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐξαλειφθεῖ τὸ τατουὰζ τουλάχιστον στὴν Εὐρώπη γιὰ μία χιλιετία περίπου, ἐπέστρεψε δὲ στὸ προσκήνιο μὲ τὶς μεγάλες γεωγραφικὲς ἐξερευνήσεις καὶ τὶς ἐπαφὲς μὲ τοὺς ἄλλους πληθυσμοὺς τῆς γῆς (κυρίως αὐτοὺς τῆς Ἀφρικῆς).

Τί γίνεται μὲ τά… θρησκευτικοῦ περιεχομένου τατουάζ;

Ναί, ὑπάρχουν καὶ αὐτά, ποὺ κάθε τόσο μάλιστα ἔρχονται στὴ μόδα, οὐσιαστικὰ σὲ χῶρες τῆς Δύσης. Ἔχουν ὡς θέμα τους συνήθως τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι, τοῦ Σταυροῦ κ.λπ.

Αὐτοὶ ποὺ τὰ χαράζουν στὸ σῶμα τους δὲν εἶναι ὁπωσδήποτε πιστοί, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀκόμη καὶ ἀπελπιδες κατάδικοι ἢ καὶ ἄνθρωποι, ποὺ θέλουν νὰ δηλώσουν πὼς ἀπαρνήθηκαν ὁριστικὰ τὴν ἁμαρτωλὴ ζωή τους!

Λέγεται πὼς ἡ τακτικὴ αὐτὴ χάνεται στὰ βάθη τοῦ χρόνου. Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ σταυροφόροι εἶχαν χαραγμένο τὸν Σταυρὸ στὸ στῆθος ἢ τὰ μέτωπά τους, πράγμα ποὺ ἔκαναν μετὰ τὴν ἄφιξή τους στοὺς Ἁγίους Τόπους!

Ἆραγε πόσο σωστὴ εἶναι μία τέτοια τακτική; Νομίζουμε πὼς εἶναι τελείως λάθος! Γιατί πέραν τῶν ὅσων ἀναφέραμε προηγουμένως, γι' αὐτὰ ποὺ λέει ἡ Ἁγ. Γραφή, θὰ προσθέσουμε καὶ τὰ ἑξῆς:

α. Ὁ Χριστὸς αὐτό, ποὺ θέλει ἀπό μᾶς, εἶναι νὰ χαράζουμε τὸ ὄνομά Του στὶς καρδιές μας καὶ ὄχι στό… δέρμα μας! Ἡ πίστη καὶ ἡ ἀφοσίωσή μας νὰ φαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα μας, ἔργα μετανοίας, καὶ ὄχι ἀπὸ τὶς ζωγραφιές μας, ἀκόμη κι ἂν αὐτὲς εἶναι πάνω στὸ σῶμα μας. Μᾶς εἶπε: «*Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ᾽ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς*» (Ματθ. 7, 21). Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαναν οἱ Μάρτυρες καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐξάλλου, ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος «*ὅσοι βαπτισθήκατε μὲ πίστη στὸν Χριστό, ἐνδυθήκατε τὸν Χριστὸ (καὶ ἑνωθήκατε μαζί Του)*» (Βλ. Γαλ. γ΄ 27).

β. Ὁ Ἀπ. Παῦλος, πάλι, ἀναφέρει σὲ ἄλλο σημεῖο: «Ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω» (Γαλ. στ΄ 17) Ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ στίγματα; Δὲν εἶναι ἄλλα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ σημάδια τῶν πληγῶν, ποὺ ὑπέστη ἀπὸ τοὺς διωγμοὺς (δηλ. μαστιγώσεις, ραβδισμούς, λιθοβολισμοὺς κ.λπ.) χάριν τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα, ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι, ὄχι μόνο ἀφοσιωμένος πιστός Του, ἀλλὰ καὶ γνήσιος Ἀπόστολός Του. Τέτοια στίγματα ἔφεραν ὅλοι οἱ μάρτυρες, στίγματα μαρτυρίας ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες καὶ τοὺς ἀπίστους.

γ. Στὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη, ἐνῶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἀποκαλύπτει ἀλλὰ καὶ μᾶς προειδοποιεῖ γιὰ τὸ γνωστὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου πάνω στὸ σῶμα μας (τὸ δεξὶ χέρι ἢ τὸ μέτωπο ὅπως εἴπαμε), ἕνα χάραγμα, ποὺ δὲν θὰ περιέχει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ ὄνομα ἢ τὸν ἀριθμό του, **δὲν ζητάει νὰ γίνει τὸ ἴδιο καὶ ἀπὸ τοὺς πιστούς του μὲ τὸ δικό Του Πρόσωπο, Ὄνομα ἢ Σύμβολα! Αὐτὸ ποὺ θέλει ὁπωσδήποτε ἀπὸ μᾶς εἶναι νὰ μὴ δεχθοῦμε ποτὲ νὰ γίνει κάτι τέτοιο σὲ βάρος μας ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο!**

δ. Μὴ ξεχνᾶμε πὼς ποτὲ ὁ σκοπὸς δὲν ἁγιάζει τὰ μέσα. Καὶ τὰ μέσα ἐδῶ εἶναι σαφῶς εἰδωλολατρικά, ἀποκύημα σκοτεινῶν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν!

(Στὸ ἑπόμενο φύλλο θὰ ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα: Γιὰ ποιοὺς λόγους φθάνει κανεὶς στὸ τατουάζ;)

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος

«… ΥΙΟΥΣ ΕΓΕΝΝΗΣΑ ΚΑΙ ΥΨΩΣΑ, ΑΥΤΟΙ ΔΕ ΜΕ ΗΘΕΤΗΣΑΝ» (Ἠσαΐας 1,2)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

δίας:

- Διά ποῖον λόγον ἐφέρατε τήν πατρίδα ἡμῶν εἰς αὐτήν ταύτην τήν ἀπόκρημνον θέσιν τῆς οἰκονομικῆς καταρρεύσεως καί τῆς ὑποδουλώσεως τῶν πολιτῶν εἰς τά ὑπερεθνικά κέντρα ἐξουσίας, τῆς ἠθικῆς, κοινωνικῆς καί Ἐθνικῆς ἀνυποληψίας;

- Διά ποῖον λόγον ἐγίνατε ἀλλοτριόφρονοι καί καταφρονηταί τῶν προγόνων καί τῶν ἁγίων πατερικῶν Ὀρθοδόξων παραδόσεων;

- Διά ποῖον λόγον καί μέ ποίαν λογικήν ἡ πολιτική Ἡγεσία καταργεῖ τόν Εὐαγγελικόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί ἠθικάς ἀρετάς μέ νόμους καί διατάγματα, δικαιώματα τοῦ Χριστιανικοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ, πού ἀπορρέουν ἐκ τοῦ Συντάγματος;

- Διά ποῖον λόγον ἀπομακρύνει, ἐξορίζει, διώκει τόν Ἰησοῦν Χριστόν, μέ διαφόρους καί ποικίλους ἀντιχριστιανικούς τρόπους ἀπό τήν παιδείαν; Ποῖον κακόν προέρχεται ἀπό τήν διδασκαλίαν τῆς Θυσιαστικῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί τήν προτροπήν εἰς ἐκτέλεσιν καί βίωσιν τῶν καλῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, ἀξιῶν καί ἔργων ἀπό τούς νέους; «Ἡ παιδεία χωρισμένη ἀπό τήν ἁγιότητα, ἀντίθετη μέ τό Εὐαγγέλιο, γίνεται μία τραγική ματαιοπονία. Τό περισσότερο πού μπορεῖ νά ἐπιτύχει ἡ ἐπιφανειακή, ἐξωδερμική παιδεία γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι νά τόν μεταβάλει σ' ἕνα εὐγενικό, ἄνθρωπο. Χωρίς τούς ἁγίους δέν ὑπάρχουν ἀληθινοί διδάσκαλοι καί παιδαγωγοί, οὔτε ἀληθινή παιδεία». (Ἁγ. Ἰουστ. Πόποβιτς).

- Διά ποῖον λόγον συκοφαντοῦνται ἰδανικά καί ἀξίαι τοῦ Ἑλληνορθοδόξου πολιτισμοῦ;

- Μέ ποίαν λογικήν ἐξιδανικεύθη ὁ πολιτικός γάμος, ὅστις ἐστί συγκεκαλυμμένη πορνεία, μέ τό ἱερόν Μυστήριον τοῦ Ὀρθοδόξου γάμου;

- Ἐν ὀνόματι τῆς σεξουαλικῆς ἀπελευθερώσεως, νομοποιοῦνται ἐκτρώσεις καί σοδοματοσυμβιώσεις. «Τί ἔτι πληγῆτε προστιθέντες ἀνομίαν; πᾶσα κεφαλή εἰς πόνον καί πᾶσα καρδία εἰς λύπην...» (Ἡσ. Κεφ. 1, 5) λέγει Κύριος ὁ Θεός.

- Ὁ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικός λαός, ἐρωτᾶ: Μήπως δέν ἔχομεν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικήν Κυβέρνησιν μέ βούλησιν Ἐθνικήν, ἀλλά λειτουργεῖ ὡς ὑποπρακτορεῖον Ὀθνείων συμφερόντων, διεκπεραιώνουσα ἐντολάς γνωστῶν - ἀγνώστων σκοτεινῶν δυνάμεων; Ὁ Λαός οὗτος οὐδέ ἀνεμώλιος (κενός) εἶναι, οὐδέ μωρίαν ἔχει, οὐδέ ἀπό δαλματισμόν πάσχει καί ὁ Θεός νά φυλάξῃ τήν πατρίδα μας ἀπό αἰφνιδίαν κοινωνικήν ἔκρηξιν πού οὐδείς τῶν Χριστιανῶν εὔχεται, δεδομένου ὅτι ζήσαμε δυσαρέστους καταστάσεις «Γουδί» καί «ἐξορίας» κατά τό παρελθόν.

Ἀξιότιμοι Κύριοι πολιτικοί Ἡγέται ὅλων τῶν πολιτικῶν κομμάτων, δυνάμεων καί παρατάξεων τοῦ Ἑλληνορθοδόξου ΕΘΝΟΥΣ ἡμῶν. Τό δίκαιον καί τό ἠθικόν τόν σύμπαντα κόσμον συγκρατοῦν. Ἡ ἀνθρωπότης πληρώνει σήμερον τόν φόρον τῆς ἁμαρτίας, ἐξ αἰτίας τῆς ἀποστασίας ἐκ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί οἱ ἄνθρωποι τρυγοῦν ὅ,τι ἔσπειρον.

- «Ὁ Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε ἐπί τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν εἰ ἐστί συνιών ἤ ἐκζητῶν τόν Θεόν, ... ἀλλά δυστυχῶς πάντες ἐξέκλιναν...».

Θάρρος καί αἰσιοδοξία

- Ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου ἐξαρτᾶται ἀπό τήν εἰλικρινῆ μετάνοιαν. Μοναδική ἐλπίς ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός. Οἱ ἄδικοι, οἱ υἱοί τῆς ἀνομίας καί τοῦ σκότους, τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὡς σκεύη κεραμέως θά συντριβοῦν καί μετ' αὐτοῦ θά συνοικίσουν.

- Ἕλληνες, περιούσιε τοῦ Θεοῦ λαέ, τέκνα Αὐτοῦ ἠγαπημένα, μή κυριεύσῃ τάς καρδίας σας ἡ ἀπελπισία καί ἡ ἀπόγνωσις. Ὁ Θεός πατήρ δέν ἐγκαταλείπει τά υἱοθετημένα πιστά τέκνα Του.

- Κρατήσατε τήν Ὀρθόδοξον πίστιν καί τήν ἀγάπην εἰς τόν Κύριον, τήν Παναγίαν καί τούς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας. Κρατήσατε τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας, ἱστάμενοι κάτωθι τῆς εὐλογημένης σκιᾶς τοῦ Τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

- Ἀφήσατε ἐλευθέρως τό δάκρυ τῆς Μετανοίας νά κυλίσῃ. Μή χάσητε εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν τό θάρρος. Ὑψώσατε τά ἱερά λάβαρα τῆς πίστεώς μας. Ὁ καιρός ἐγγύς ἐστί καί ἡ πατρίς τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων θά ἀπαλλαγῇ ἀπό τόν μανδύα τῆς ταπεινώσεως, πού τήν σκεπάζει.

- Ἡ Ἑλλάς θά παραμείνῃ Ὀρθόδοξος Χριστιανική, εἰς πεῖσμα αὐτῶν πού τήν ἐπιβουλεύονται, εἴτε φανερῶς εἴτε ὑπούλως μέ δολιότητα.

- Ἡ Ἑλλάς ἔχει υἱούς καί θυγατέρας, μέ πυρωμένη καρδίαν. Γνωρίζουν νά πολεμοῦν ὑπέρ βωμῶν καί ἑστιῶν. Ὑπέρ τῶν ἁγίων τῆς Ὀρθοδοξίας καί νά φυλάττουν «ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΣ σαλπίζοντας» τό «... Ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε...» κάτωθι τῆς φωτεινῆς νεφέλης τοῦ Θεοῦ, ὁρκιζόμενοι «... τοῖς 'κείνων ρήμασι πειθόμενοι». Παῖδες τῶν Ἑλλήνων κρατήσατε εἰς μόνιμον ἐγρήγορσιν καί Ἀνάστασιν τήν ψυχήν σας, εἴσασθε ἡ ψυχή τοῦ Ἑλληνικοῦ ΕΘΝΟΥΣ καί τό «Αἰέν ἀριστεύειν...».

- Εἴθε ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός, ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἐλέους νά φωτίσῃ τούς ἄρχοντας ἡμῶν, ὅπως ἐργασθοῦν μέ τιμιότητα, διά νά σωθῇ ἡ Ἑλλάς, λέγοντας τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καί οὐχί τῆς πολιτικῆς. Ὁ Λαός λέγει: «Ὅποιος μαγειρεύει ψέμματα στό πιάτο του τά βρίσκει». Ἡ Ἑλλάς εἶναι δημιούργημα τοῦ πνεύματος, τῶν μόχθων καί τῶν ἀγώνων τῶν τέκνων της. (Ἀλεξ. Παπαναστασίου)... Νῦν ἐστί καιρός καί διά τήν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν, πού ἔργον αὐτῆς δέν εἶναι μόνο τό σιτηρέσιον ὑπέρ τῶν πτωχῶν καί δεινοπαθούντων, ἀλλά καλόν εἶναι νά ἀπευθύνῃ καί λόγον Εὐαγγελικόν, Ἐθνικόν, βαθύτατον πατερικόν λόγον, καί διά τί ὄχι, ἐλεκτικόν πρός τούς πολιτικούς τῆς πατρίδος. Καιρός τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ λαός ἀναμένει. «Καί νῦν ὁ οἶκος Ἰακώβ, δεῦτε πορευθῶμεν τῷ φωτί Κυρίου» (Ἡσ. 2,5).

Ἔκκλησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν νὰ «κουρέψουν» αἱ τράπεζαι τὰ χρέη τῶν Ἑλλήνων Δανειοληπτῶν

Νέαν παρέμβασιν ὑπὲρ ἀναξιοπαθούντων συνανθρώπων μας ἔκανεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος. Ἀπηύθυνεν ἔκκλησιν πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς τραπέζης Ἑλλάδος κ. Προβόπουλον, ὅπως παρέμβῃ εἰς τοὺς διοικητὰς τῶν Τραπεζῶν, διὰ νὰ «κουρέψουν» αἱ τράπεζαί των τὰ χρέη τῶν Ἑλλήνων. Ὁ «Ο.Τ.» ἐπισημαίνει ὅτι τοιαύτην πρωτοβουλίαν ἢ θέσιν δὲν ἔχουν λάβει τὰ κόμματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ οἰκονομολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἄποψιν ἀπὸ τηλεοράσεως διὰ διάφορα ζητήματα. Τὴν ἔκκλησιν ἀπηύθυνε τὴν Δευτέραν 20ὴν Φεβρουαρίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν, ἐκφράζων μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν μεγάλην ἀγωνίαν διὰ τοὺς δανειολήπτας καὶ στρεφόμενος οὐσιαστικῶς ἐναντίον τῶν μεγαλυτέρων τοκογλύφων, ποὺ εἶναι αἱ τράπεζαι. Μὲ τὴν ἔκφρασιν αὐτῆς τῆς ἀγωνίας του μᾶς ἐνεθύμισε τὰς ἀγωνίας τοῦ μακαριστοῦ γέροντός μας π. Μάρκου Μανώλη —Πνευματικοῦ προϊσταμένου τῆς Π.Ο.Ε. καὶ τοῦ «Ο.Τ.», ὁ ὁποῖος καὶ μετὰ τὴν τέλεσιν Ἱερῶν Ἀγρυπνιῶν, ἠνώχλει τηλεφωνικῶς, (δύο καὶ τρεῖς τὸ πρωῒ) συνανθρώπους μας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ χρήματα μὲ σκοπὸν νὰ μὴ βγοῦν μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου οἰκίαι εἰς πλειστηριασμόν. Σχετικῶς μὲ τὴν ἔκκλησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Πρακτορεῖον «Ρομφαία» μετέδωσε τὰ ἀκόλουθα:

«Ἔκκληση στὸν Γ. Προβόπουλο νὰ παρέμβει ὅσο εἶναι δυνατὸν πρὸς τὶς ἑλληνικὲς τράπεζες, μὲ τὴν ἰδιότητά του ὡς Διοικητὴς τῆς Τράπεζας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ διευκολύνει τοὺς χιλιάδες Ἕλληνες, ποὺ εἶναι ἐγκλωβισμένοι μὲ ὑπέρογκα –μὲ δεδομένη τὴ σημερινὴ οἰκονομική τους κατάσταση– δάνεια, ἔκανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος.

Ὁ κ. Ἱερώνυμος σὲ ἐκδήλωση τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας στὴν Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία ζήτησε ἀπὸ τὸν κ. Προβόπουλο νὰ κάνει ὅτι περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι του, γιὰ νὰ ἐπιμηκυνθοῦν καὶ νὰ ἀποπληρωθοῦν τὰ δάνεια τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ ὑπάρξουν καὶ ἄλλες ἐπιβαρύνσεις στὸν κόσμο "ποὺ δὲν ἀντέχει ἄλλο", ὅπως εἶπε χαρακτηριστικά.

"Ἂς γίνει ὅτι εἶναι δυνατόν, γιὰ νὰ ἐπιμηκυνθοῦν αὐτὰ τὰ δάνεια καὶ νὰ μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ τὰ ἀποπληρώσει", τόνισε, ζητώντας ἀπὸ τὶς τράπεζες "νὰ μὴ πάρουν τὰ σπίτια τοῦ κόσμου".

"Ὅπως κόβονται οἱ μισθοὶ καὶ περικόπτονται τὰ εἰσοδήματα τῶν ἀνθρώπων νὰ κουρέψουν καὶ οἱ τράπεζες τὰ χρέη τῶν Ἑλλήνων", εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὁλοκληρώνοντας τὴν ὁμιλία του».

19.000.000 ἔφθασαν οἱ πεινασμένοι εἰς τὴν Εὐρώπην!

ΝΑΙ, τόσοι πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἐπισιτιστικὴ βοήθεια, ὅπως παραδέχθηκε ὁ ἁρμόδιος ἐπίτροπος Ντάτσιαν Τσιόλας ἐνώπιον μάλιστα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου! Ἐπιπλέον, κατὰ τὸν ἴδιο, πάνω ἀπὸ 40.000.000 φτωχοὶ κινδυνεύουν νὰ βρεθοῦν σύντομα στὴν ἴδια κατάσταση!

Καὶ τί διαπιστώνει κανείς; **Πὼς ὅλες οἱ πολιτικὲς σήμερα εἶναι ὑπὲρ τῆς διάδοσης τῆς φτώχειας!** Τὸ μόνο ποὺ οὐσιαστικὰ κάνουν εἶναι νὰ τοὺς δίνουν ἕνα πιάτο φαγητὸ τὴν ἡμέρα, ὡς ἐπισιτιστικὴ βοήθεια τάχα. Τί… φιλανθρωπία!

Πρώην Ἀρχιμανδρίτης τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος τοῦ μακαριστοῦ Ἀθηνῶν ζητεῖ νά ἐπιστρέψῃ

Ἡ ἑβδομαδιαία πολιτική, κοινωνική καί οἰκονομική ἐφημερίς «Τό Παρόν» τῆς 12ης Φεβρουαρίου ἔγραψε μίαν πολύ περίεργον εἴδησιν σχετικῶς μέ τό αἴτημα πρώην Ἀρχιμανδρίτου νά ἐπιστρέψῃ ἐκ νέου εἰς τάς τάξεις τῶν Ἱερωμένων. Εἰς τήν εἴδησιν δέν φωτογραφίζεται οὔτε κατονομάζεται ὁ πρώην Ἀρχιμανδρίτης, ὁ ὁποῖος «πέταξε» τό ράσο. Ἐκκλησιαστικοί παράγοντες, ὅμως, πού ἀνῆκον εἰς τό στενόν περιβάλλον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου ὑποστηρίζουν ὅτι πρόκειται διά τόν πρώην Ἀρχιμανδρίτην Σεραφείμ Κολουσούσα. Μέ τό περιβάλλον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου συγκλίνουν καί Πατριαρχικοί κύκλοι. Τό σχόλιον τῆς ἐφημερίδος, τό ὁποῖον ἔχει ὡς τίτλον «Τό μαῦρο πρόβατο» ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«*Εὐεργετήθηκε ὅσο λίγοι στὴν Ἐκκλησία. Ἐκμεταλλεύτηκε τὴν καλοσύνη ὑψηλῶν ἐκκλησιαστικῶν προσώπων καὶ ἐπιχειρηματιῶν. Καὶ τώρα πιὰ ποὺ διαπίστωσε πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλου μέλλον γι' αὐτόν (καὶ τελείωσαν καὶ τὰ λεφτά), ὁ πρώην ἀρχιμανδρίτης ζητᾶ νὰ φορέσει καὶ πάλι τὸ ράσο! Ἔστειλε καὶ ἐπιστολὴ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὴν Ἱ. Σύνοδο ζητώντας μὲ περισσὸ θράσος νὰ τὸν... συγχωρήσουν. Οἱ μητροπολίτες δὲν θέλουν νὰ τὸν ξαναδοῦν στὰ μάτια τους. Γιατί ἔρριξε νερὸ στὸν μύλο μίας ἀπὸ τὶς πιὸ μελανὲς στιγμὲς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. "Ἀνοχὴ ὑπάρχει στὰ λάθη τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως ἡ ἱεροσύνη δὲν εἶναι... ἀμέρικαν μπάρ, νὰ μπαινοβγαίνουμε ὅποτε μᾶς καπνίσει!" ἔλεγε κληρικός, ποὺ γνωρίζει ὅσο λίγοι τὰ καμώματα τοῦ νεαροῦ πρώην ἀρχιμανδρίτη. Ἂν ἀγαπᾶ τόσο τὴν Ἐκκλησία, λένε οἱ μητροπολίτες, ἂς πάει σὲ μοναστήρι. Θὰ κάνει καλὸ καὶ στὸν ἑαυτό του καὶ στὴν Ἐκκλησία*».

Ὁ «Ο.Τ.» πιστεύει ὅτι ὁ τίτλος «μαῦρο πρόβατο» δέν εἶναι τυχαῖος, διότι ὁ πρώην Ἀρχιμανδρίτης ἦτο εἰς τό πολύ στενόν περιβάλλον τοῦ μακαριστοῦ καί ἐφορτώθη πολλά ζητήματα ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς σκανδαλολογίας τῆς ἐποχῆς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΔΕΝ ΧΩΡΑΕΙ ἀμφιβολία ὅτι οἱ πολιτικοί τῆς σύγχρονης Ἑλλάδος ὄχι μόνο δὲν πιστεύουν στὸ Θεὸ καὶ δὲν διέπονται ἀπὸ τὰ Ὀρθόδοξα χριστιανικὰ ἰδεώδη, ἀλλὰ ἀντιθέτως πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ θεωροῦν τοὺς πιστοὺς χριστιανούς, ἀνθρώπους μὲ χαμηλὴ νοημοσύνη, φανατικοὺς καὶ μισαλλόδοξους. Ὅμως δὲν γνωρίζουν φαίνεται ὅτι ἡ σημερινὴ ἄθλια οἰκονομική, πολιτική, πολιτιστικὴ καὶ κοινωνικὴ κατάσταση τῆς χώρας θὰ εἶχε ἀποφευχθεῖ, ἂν ἐκεῖνοι πίστευαν στὸ Θεὸ καὶ κυβερνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ πρίσμα τῶν Ὀρθόδοξων χριστιανικῶν ἀξιῶν. Ἂν λοιπὸν διοικοῦσαν σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ὑφάρπαζαν τὴν δημόσια περιουσία, δὲν θὰ ἀδικοῦσαν, δὲν θὰ πλούτιζαν εἰς βάρος τοῦ φτωχοῦ λαοῦ καὶ δὲν θὰ ἔκαναν τρυφηλὴ ζωὴ μέσα ἀπὸ ἀπάτες, δωροδοκίες καὶ κλοπές. Ἀδυνατοῦν νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι μὲ αὐτὲς τὶς ἐγκληματικὲς ἐνέργειές τους, βάφουν τὰ χέρια τους «μὲ αἷμα ἀθώων». Ὅταν στερεῖς, ἐπιβάλλοντας τόσο δυσβάσταχτα μέτρα λιτότητας, ἀπὸ τὶς κατώτερες τάξεις τὴν φαρμακευτικὴ καὶ ἰατρικὴ περίθαλψη, βασικοὺς παράγοντες διαβίωσης, ὅπως τὴν θέρμανση, καὶ τοὺς ἀναγκάζεις νὰ ζοῦν σὲ συνθῆκες τριτοκοσμικῆς χώρας, ἀναμενόμενο εἶναι νὰ αὐξηθεῖ καὶ ἡ θνησιμότητα τοῦ πληθυσμοῦ. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν πολιτικῶν δὲν τὸ ἔχουν συνειδητοποιήσει αὐτὸ καὶ συνεχίζουν χωρὶς τύψεις καὶ ἐνοχὲς νὰ διάγουν τὸν πλούσιο καὶ ἄνετο βίο τους, χωρὶς νὰ τοὺς κυνηγοῦν οἱ Ἐρινύες, ὀφείλουν νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ καταλάβουν ὅτι εἶναι αὐτοί οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι γιά τούς θανάτους λόγῳ ὑποσιτισμοῦ ἢ ἀσθενειῶν λόγῳ ἀνθυγιεινῶν συνθηκῶν καί γιὰ τὶς δεκάδες αὐτοκτονίες, ποὺ ἔχουν γίνει καὶ θὰ γίνουν λόγῳ τῆς κρίσεως.

Ράγισε τὶς καρδιὲς τῶν τηλεθεατῶν μία γηραιὰ κυρία ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἡ ὁποία μίλησε στὴν πρωινὴ ἐκπομπὴ τῆς ΝΕΤ «Πρωινὴ Ἐνημέρωση» καὶ μὲ πόνο ψυχῆς ἀνέφερε τὰ ἑξῆς:

«Νὰ πάσουνε ν' ἀκυρώσουνε τὸ χαράτσι ἀπ' τοὺς φτωχούς. Νὰ δώσουνε τὰ λεφτά, ποὺ ἀνήκουνε στοὺς φτωχοὺς ἀπὸ τὴ σύνταξη, γιατί τὴ δουλέψανε, δὲν τὴ κλέψανε. Ἐμεῖς δὲ χρωστοῦμε πουθενά. Αὐτοὶ ποὺ χρωστοῦνε νὰ τὰ δώσουνε. Δὲν ἔχω νὰ φάω σήμερα. Ποιὸς μὲ ρωτᾶ; Πῆγα νὰ πάρω τὴ σύνταξη σήμερα, ποὺ τὴν ἔχω δουλεμένη. 32 χρόνια δούλεψα. Βαρέα ἀνθυγιεινὰ καὶ μοῦ λένε δὲ στὰ βάλανε. Τρῶνε, πίνουνε, καλοπερνοῦνε, τὰ παιδιά τους, τὰ ἐγγόνια τους αὐτοί, κι ἐμᾶς, μᾶς ἔχουνε, στὴν πεῖνα.

Λοιπόν, πείνασα σὰν νὰ 'μουνα 14 χρονῶν, τὰ 'ζησα αὐτά… γιατί γεννήθηκα τὸ '46 μετὰ τὸν πόλεμο. Λοιπόν. **Δὲν θέλω νὰ τὰ ζήσουνε τὰ παιδιά μου καὶ τὰ 'γγόνια μου αὐτά. Δέν χρωστῶ στὸ κράτος μία… Νὰ τὰ δώσουνε αὐτοὶ ποὺ χρωστοῦν** (ἡ φωνή της σπάει. Συγκίνηση). Ὁ Βενιζέλος, ὁ Παπανδρέου, ὁ Τσοχατζόπουλος… **Εἶμαι ἄρρωστη καὶ τὰ φάρμακά μου δὲν τὰ παίρνω. Ἀκοῦτε; Ἀκοῦτε;…**».

Ὀργὴ λαοῦ φωνὴ Θεοῦ. Ἂς συνετιστοῦν λοιπὸν οἱ πολιτικοί μας καὶ ἂς μετανοήσουν γιατί «Ζεῖ Κύριος ὁ Θεὸς» καὶ ἂς μὴ τὸ πιστεύουν οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν. Ὁ Θεὸς ὑπάρχει καὶ μάλιστα εἶναι Θεὸς Δικαιοσύνης. Καὶ θὰ ἀποδώσει τὴν θεία Δικαιοσύνη σὲ αὐτούς, ποὺ ἀδίκησαν τὸν συνάνθρωπό τους. Ἂς μὴ κοιμῶνται λοιπὸν τόσο ἥσυχοι καὶ ἀμέριμνοι ὅσοι πλούτισαν εἰς βάρος τοῦ μόχθου καὶ τοῦ ἱδρώτα τοῦ λαοῦ. Καὶ ἂς φέρουν στὴ μνήμη τους τὸν μεγάλο καταχραστὴ τοῦ δημοσίου χρήματος καὶ τὸν ὑπεύθυνο γιὰ σωρεία ἐγκληματικῶν πράξεων Ἰωάννη Κωλέττη, ὁ ὁποῖος τὸ 1843 ὁδήγησε τὴν Ἑλλάδα στὴν χρεωκοπία. Γράφει ὁ κουμπάρος του στρατηγὸς Ἰωάννης Μακρυγιάννης στὰ ἀπομνημονεύματά του γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατριδοκάπηλου Κωλέττη: «**Τότε ἔβγαλαν καὶ τὸ σῶμα τοῦ Κωλέττη ἄλιωτο ἀπὸ τὴν τάφο του.** Ἀφοῦ ἀρρώστησε ὁ γκενερὰλ Κωλέττης καὶ φώναζε νύχτα καὶ ἡμέρα καὶ βάβιξε καὶ γκάριξε καὶ βγῆκε ἡ ψυχή του, κοντὰ σὲ τρία χρόνια θέλησαν οἱ συγγενεῖς νὰ τὸν ξεχώσουν..καὶ τὸν βγάνουν καθὼς τὸν θάψαν… Μόνο τὰ μάτια του ἦταν βουλιασμένα… ὅτι ἔβλεπαν τὶς πράξεις ὁπούκανε διὰ τὴν πατρίδα καὶ θρησκεία του καὶ τόσους ἄδικους φόνους ἀγωνιστῶν… καὶ πόσες μεῖναν χῆρες κι ὀρφανὰ (ἐξαιτίας του)… Ὁ Κωλέττης εἶχε συνάξει ὅλους τούς κακούργους τῆς κοινωνίας ἀπ' οὗλες τὶς τάξεις καὶ τοὺς βοήθαγε μὲ τὰ πλούτη τῆς πατρίδας καὶ μὲ τὶς θέσες. Καὶ ξεμάκρυνε καὶ κατάτρεξε ὅλους τούς τίμιους ἀνθρώπους».

Ἂς προσευχηθοῦμε ἀδελφοί νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Κύριος μετάνοια.

* * *

ΣΤΗ στήλη τοῦ «Ο.Π.» (20.1.12) εἴχαμε ἀναφερθεῖ γιὰ τὴν πιὸ ἀκριβῆ παραγωγὴ τοῦ τουρκικοῦ κινηματογράφου **μὲ θέμα τὴν Ἅλωση τῆς Πόλης**, πού κόστισε στοὺς παραγωγοὺς της 17.000.000 δολλάρια καὶ τὰ γυρίσματά της διήρκεσαν τρία χρόνια. Μιλήσαμε γιὰ τὸν σύγχρονο τηλεοπτικὸ ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὴν προσπάθεια τῆς Τουρκίας μέσῳ τῆς τέχνης νὰ προωθήσει τὴν προπαγανδιστική της πολιτική. Φυσικὰ κανένας ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Πολιτεία δὲν ἀντέδρασε στὴν παραχάραξη τῆς ἱστορίας καὶ τὴν στρέβλωση τῶν γεγονότων, ποὺ διαδραματίζονται στὴν ταινία.

«Εὐτυχῶς» τὸ καθῆκον τῆς Πολιτείας τὸ ἔκανε μεγάλη μερίδα Τούρκων δημοσιογράφων καὶ κριτικῶν, οἱ ὁποῖοι δήλωσαν γιὰ αὐτὴ τὴν παραγωγή, ὅπως μᾶς ἀναφέρει ἡ ἐφημερίδα «Δημοκρατία» στὶς 20.2.12:

«Τὸ τελευταῖο διάστημα πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ (σ.σ Τοῦρκοι δημοσιογράφοι καὶ κριτικοί), ποὺ ἄσκησαν ἔντονη κριτικὴ στὴν ταινία μὲ τίτλο "'Ἅλωση 1453", κατηγορώντας την γιὰ τὴν ἐθνικιστική της ματιά, ἀλλὰ καὶ τὸν πομπώδη καὶ μεγαλειώδη τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο παρουσιάζουν οἱ Τοῦρκοι τὴν ἐπικράτησή τους στὴν Πόλη.

Ἕνας ἐξ αὐτῶν ποὺ ὕψωσαν τὴ φωνή τους ἀσκώντας δριμεῖα κριτικὴ ἦταν καὶ ὁ ἀρθογράφος Μπουρὰκ Μπεκντίλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς συνεργάτες τῆς ἐφημερίδας "Hurriet". "**Ἀντί νὰ μνημονεύουμε τὸ 1453 σιωπηλὰ καὶ κατ' ἰδίαν, διατυμπανίζουμε θορυβωδῶς σὲ ὅλον τὸν κόσμο πόσο πολύτιμη εἶναι γιὰ τὴν Εὐρώπη μία χώρα, ἡ ὁποία περηφανεύεται ὅτι ἡ μεγαλύτερη πόλη της κάποτε ἀνῆκε σὲ ἕνα ἄλλο ἔθνος, καὶ πὼς αὐτὴ κατακτήθηκε διὰ τῆς βίας**" ἔγραψε στὴν ἀγγλόφωνη ἔκδοση τῆς ἐφημερίδας "Hurriet" λίγες ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη πρεμιέρα τῆς ταινίας.

"Δυστυχῶς, ἑκατομμύρια Τοῦρκοι θὰ πᾶνε στὶς σκοτεινὲς αἴθουσες, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦν περήφανοι γιὰ τοὺς προγόνους τους, ἀλλὰ καὶ νὰ δείξουν στὰ παιδιά τους ὅτι οἱ Τοῦρκοι ὄχι μόνο κυβέρνησαν μὲ τὸ σπαθί, ἀλλὰ τὸ ἀπολαμβάνουν κιόλας" τονίζει μέσα ἀπὸ τὸ ἄρθρο του ὁ Μπ. Μπεκντίλ, ἀσκώντας ἔντονη κριτικὴ στὶς ἐθνικιστικὲς κορόνες τοῦ φίλμ. "**Ἆραγε θὰ ὑπάρξει καὶ κάποιος ἄλλος Τοῦρκος παραγωγός, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιχειρήσει νὰ κάνει ταινίες ὅπως 'Ἅλωση 1974" ἢ "Ἀφανισμὸς 1915"**;" συνέχισε μὲ εἰρωνικὸ ὕφος ὁ γνωστὸς Τοῦρκος δημοσιογράφος, καταλήγοντας ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολο γιὰ ἐκεῖνον νὰ φανταστεῖ τοὺς Βρετανοὺς νὰ δημιουργοῦν ἕνα φίλμ γιορτάζοντας τὴν Ἅλωση τοῦ Λονδίνου ἢ τοὺς Γερμανοὺς τὴν κατάκτηση τοῦ Βερολίνου.

"Καὶ εἶναι αὐτὲς οἱ εὐσεβεῖς νεώτερες γενιές, οἱ ὁποῖες αἰσθάνονται προσβεβλημένες, ὅταν κάποιος ψελλίζει τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς πόλης, ποὺ οἱ πρόγονοί τους κατέκτησαν ἀρκετοὺς αἰῶνες πρὶν" τόνισε ὁ κ. Μπεκντίλ. "Κωνσταντινούπολη. Θὰ προτιμοῦσαν Ἰστανμπούλ, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ὅτι τὸ τουρκικὸ ὄνομα προέρχεται καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἔκφραση 'εἰς τὴν πόλη'" κατέληξε».

Ποιός ὅμως ἀπό τούς «Ἐθνοπατέρες» βγῆκε νά πεῖ ὅλα αὐτά; Ἀφήσαμε στούς ἴδιους τούς Τούρκους τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἱστορίας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας. Καί μή χειρότερα…

Η Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΔΥΣΦΗΜΙΣΤΙΚΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή ἁρμοδία διά θέματα τύπου ἀπήντησεν εἰς δυσφημιστικόν διά τήν Ἐκκλησίαν δημοσίευμα Γαλλικοῦ περιοδικοῦ συμφώνως πρός τό ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία ἔχει μυθώδη περιουσίαν (θησαυρόν) καί φοροδιαφεύγει. Τό πλῆρες κείμενον τῆς ἐπιστολῆς ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἀγαπητή Κυρία / Ἀγαπητέ Κύριε,

Στίς 22-29 Δεκεμβρίου 2011, στό Περιοδικό σας Le Point φύλλο 2049-2050, δημοσιεύθηκε ἄρθρο τῆς κ. Ἀλεξίας Κεφαλᾶ μέ τίτλο "Ὁ μυθώδης θησαυρός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" καί ὑπότιτλο (ἕνα ταμποῦ: ἡ παντοδύναμη Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, πού προστατεύεται ἀπό τό Σύνταγμα καί χρηματοδοτεῖται ἀπό τό Κράτος φοροδιαφεύγει).

Ὁ ἀναγνώστης, λοιπόν, ἀπό τό ξεκίνημα τοῦ ἄρθρου προδιατίθεται ἀρνητικά ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στήν Ἑλλάδα εἶναι παντοδύναμη, προστατεύεται ἀπό τό Σύνταγμα, χρηματοδοτεῖται ἀπό τό Κράτος καί κυρίως φοροδιαφεύγει.

Ἀλήθεια, ποῦ θεμελιώνει τούς ἀνακριβεῖς αὐτούς ἀφορισμούς ἡ κ. Κεφαλᾶ; Γράφει γιά ἀμύθητη περιουσία καί ἀναφέρει ἀκίνητα, ἔσοδα ἐνοικίων, μετοχές. Μελέτησε ἄραγε τό Κτηματολόγιο τῆς Ἐκκλησίας; Ἐκεῖ εἶδε πόση περιουσία ἡ Ἐκκλησία ἔχει παραχωρήσει στό Κράτος, γιά νά ἀνοικοδομηθοῦν ὅλα τά ἐκπαιδευτικά Ἱδρύματα τῆς Χώρας, Πανεπιστήμια, Στρατιωτικές Σχολές, Σχολεῖα πρωτοβάθμιας καί δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης, ὅλα τά μεγάλα Νοσοκομεῖα, Γήπεδα καί ἄλλοι ἀθλητικοί χῶροι; Ἐπίσης πόσα οἰκόπεδα καί ἀκίνητα ἔχουν παραχωρηθεῖ σέ Ὀργανισμούς καί τοπικούς Συλλόγους; Πῶς λοιπόν τά γράφει αὐτά ἡ κ. Κεφαλᾶ, χωρίς νά ἔχει μιά πλήρη καί σφαιρική ἐνημέρωση γιά τά θέματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας; Ἀπό τήν ἁρμόδια ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δέν ζήτησε τέτοια στοιχεῖα: ἀπό ποῦ λοιπόν τά ἀνηῦρε; Ἡ Ἐκκλησία δέν πρέπει ἄραγε νά ἔχει πόρους, γιά νά ζήσει ὡς Ὀργανισμός, νά ἐπιτελέσει τό ποιμαντικό καί φιλανθρωπικό Της ἔργο; Ὅπως βλέπουμε στό ἄρθρο, κατά τήν κ. Κεφαλᾶ, ὄχι, δέν πρέπει!

Ἄραγε γνωρίζει ἡ κ. Κεφαλᾶ ὅτι ἡ τελευταία ἀγορά μετοχῶν, πού πραγματοποίησε ἡ Ἐκκλησία ἔγινε κατόπιν παρακλήσεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης γιά αὔξηση τοῦ μετοχικοῦ της κεφαλαίου καί αὐτό ἔγινε, γιά νά βοηθήσει ἡ Ἐκκλησία τήν ἀνάκαμψη τῆς οἰκονομίας τῆς Χώρας καί βέβαια ὅτι ἡ Ἐκκλησία δανείστηκε ἀπό τό Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, γιά νά ἀνταποκριθεῖ σέ αὐτό τό δύσκολο ἐγχείρημα;

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος βεβαίως εἶναι παντοδύναμη: τήν δύναμή Της τήν ἀντλεῖ ἀπό τόν θεμελιωτή τῆς πίστεώς μας, τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Παντοδύναμος Θεός, ὁ ὁποῖος ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος, γιά νά σώσει μέ τόν σταυρικό Του θάνατο τόν ἁμαρτωλό ἄνθρωπο. Εἶναι παντοδύναμη, διότι οἱ πιστοί Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ δύναμή Της καί εἶναι ἕτοιμοι νά προσφέρουν τά πάντα γιά Αὐτήν. Ἡ δύναμη τῆς Ἐκκλησίας λοιπόν δέν προέρχεται ἀπό κανένα νόμο καί ἀπό καμιά κρατική ἐξουσία, ἀλλά ἀπό τήν ἁγιαστική δύναμη, πού τῆς ἔχει χορηγήσει ὁ Κύριος καί ἡ ὁποία πραγματώνεται στά πρόσωπα τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἡ δόξα Της, ἡ δύναμή Της καί ὁ πλοῦτος Της.

Γράφει ἡ κ. Κεφαλᾶ, ἐπίσης κακοπροαίρετα ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μέ τήν μορφή τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) φοροδιαφεύγει. Αὐτό εἶναι τελείως ψευδές καί τό ἀναφέρει, γιά νά πλήξει ἀκόμη πιό καίρια τήν Ἐκκλησία διότι, ἐκτός τοῦ ὅτι ὅλα τά νομικά πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τό ἔτος 2011 κατέβαλαν Φόρους ποσοῦ 12.584.139,92 €, τό Γραφεῖο τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου ἔδωσε στήν ἐν λόγῳ δημοσιογράφο τό Δελτίο Τύπου τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 2011, στό ὁποῖο ἀναφέρεται λεπτομερῶς βάσει ποίων νόμων, ποίους Φόρους καταβάλλει ἐτησίως ἡ Ἐκκλησία, ὅμως αὐτά δέν τά ἔλαβε ὑπόψιν της καί φυσικά δέν τά ἀνέφερε στό ἄρθρο της.

Τέλος, σχετικά μέ τά ὅσα ἀναφέρει ἡ κ. Κεφαλᾶ περί "τσαρικῆς Ρωσίας, βυζαντινισμῶν, πολυτελῶν αὐτοκινήτων, ἰδιωτικῶν τζέτ, ὑπερβολικῶν δαπανῶν γιά συμπόσια" καί ἄλλα παρόμοια τέτοια θέματα, πρός λαϊκή κατανάλωση, ἐπισυνάπτεται γιά ἐνημέρωσή της, ἀκόμη μιά φορά, διότι πολλάκις τό Γραφεῖο τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου τῆς ἔχει ἀποστείλει, ἡ τρίτη παράγραφος τοῦ Δελτίου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 2010, στό ὁποῖο καταγράφεται λεπτομερῶς ἡ κοινωνική καί φιλανθρωπική διακονία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τόσον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ὅσον καί οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά καί ὅλοι οἱ Κληρικοί, ἔχουν κάνει συνεχές καί καθημερινό μέλημά τους τήν στήριξη τῶν ἀνθρώπων στήν δύσκολη χρονική αὐτή στιγμή ὥστε, ἑνωμένοι, ὅλοι μαζί, νά ἀγωνισθοῦμε μέ συνεργασία καί δύναμη, γιά νά βγοῦμε ἀπό αὐτή τήν δύσκολη πνευματική καί οἰκονομική κρίση.

Μετ' ἀδελφικῶν εὐχῶν,

Ἐκ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»

Δυναμικὴ ἀντίδρασις τοῦ Σεβ. Ἠλείας διὰ τὴν κατάργησιν τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν μαθητῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἠλείας κ. Γερμανός δι' ἐγγράφου του πρός τόν Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμον καί τά μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ζητεῖ, ὅπως παρέμβουν δυναμικῶς διά νά μή 1ον) Καταστῇ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν θρησκειολογικόν καί νά διδάσκεται εἰς κανονικάς ὥρας καί 2ον) Καταργηθῇ ὁ Ἐκκλησιασμός τῶν μαθητῶν καί μάλιστα κατά τήν ἑορτήν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Τό αἴτημα διατυπώνει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, διότι κατά παράβασιν τῶν νόμων καί τοῦ Συντάγματος ἕνας ἁπλός Γενικός Γραμματεύς τοῦ ὑπουργείου Παιδείας διά μίας ὑπογραφῆς καταργεῖ τόν Ἐκκλησιασμόν τῶν μαθητῶν κατά τήν ἑορτήν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Τό ἔγγραφον ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Σύνεδροι,

Μοῦ κατηγγέλθη ὑπὸ Καθηγητῶν καὶ Ἐφημερίων ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραχῶν πολλὰ Σχολεῖα τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐκπαιδεύσεως (Γυμνάσια-Λύκεια, ΕΠΑ.Λ) τῆς Μητροπόλεώς μας δὲν προσῆλθον εἰς ἐκκλησιασμόν. Ἀνεζήτησα τὸν λόγον καὶ μοῦ ἐδόθη ἡ ἐξήγησις ὅτι τοῦτο ἔγινε συνεπείᾳ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 8855/Γ2/26-1-2012 ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΠΕΙΓΟΝΤΟΣ ἐγγράφου τοῦ Εἰδικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, διὰ βίου μάθησης καὶ Θρησκευμάτων, τὸ ὁποῖο ὁρίζει ὅτι εἶναι προαιρετικὴ ἡ συμμετοχὴ τῶν Μαθητῶν τῶν Γυμνασίων, Λυκείων καὶ ΕΠΑ.Λ εἰς τὸν ἐκκλησιασμὸ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Δηλαδὴ καὶ τώρα ἐχρησιμοποιήθη ἡ ἴδια μέθοδος, διὰ τῆς ὁποίας πρὸ διετίας ἐγένετο προσπάθεια καταστάσεως προαιρετικοῦ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἀπὸ τοὺς μαθητάς. Θεωρῶ ἐπίσης ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρω στὴ ΔΙΣ ὅτι εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἠλείας λειτουργοῦν τρία Τμήματα ΤΕΙ. Δύο στὸν Πύργο καὶ ἕνα στὴν Ἀμαλιάδα. Οὔτε αὐτὰ ἐκκλησιάσθηκαν οὔτε ἀντελήφθην νὰ προβοῦν εἴς τινα σχετικὴν ἑόρτια ἐκδήλωσιν. Ἕνεκεν τούτου καὶ

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου, ἑνὸς Εἰδικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου, καταργεῖται ὁ Ἐκκλησιασμὸς τῶν μαθητῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Προστατῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας, τεθεσπισμένης ἀπὸ αἰώνων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἰσχῦον Ἑλληνικὸ Σύνταγμα «ἡ παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴν ἀποστολὴν τοῦ Κράτους, ἔχει δὲ ὡς σκοπὸν τὴν ἠθικήν, πνευματικήν, ἐπαγγελματικὴν καὶ φυσικὴν ἀγωγὴν τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν διάπλασιν αὐτῶν ὡς ἐλευθέρων καὶ ὑπευθύνων πολιτῶν», (ἄρθρον 16, παράγραφος 2), καὶ κατὰ τὸν Νόμον· «Σκοπὸς τῆς Πρωτοβαθμίου καὶ Δευτεροβαθμίου Ἐκπαιδεύσεως εἶναι νὰ συμβάλει στὴ ὁλόπλευρη, ἁρμονικὴ καὶ ἰσόρροπη ἀνάπτυξη τῶν διανοητικῶν καὶ ψυχοσωματικῶν δυνάμεων τῶν μαθητῶν, ὥστε, ἀνεξάρτητα ἀπὸ φῦλο καὶ καταγωγή, νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ ὁλοκληρωμένες προσωπικότητες καὶ νὰ ζήσουν δημιουργικά. Εἰδικώτερα ὑποβοηθεῖ τοὺς μαθητὲς: α) Νὰ γίνωνται ἐλεύθεροι, ὑπεύθυνοι, δημοκρατικοὶ πολίτες,... καὶ νὰ διακατέχωνται ἀπὸ πίστη πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὰ γνήσια στοιχεῖα τῆς Ὀρθόδοξης χριστιανικῆς παραδόσεως...» (Ἄρθρον 1, τοῦ Νόμου 1566/1985).

Ἐπειδὴ εἶναι ἐμφανὴς ἡ μελετώμενη ἀλλοίωσις τοῦ περιεχομένου τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὰ Σχολεῖα τῆς Πρωτοβάθμιας καὶ Δευτεροβάθμιας ἐκπαιδεύσεως, μὲ τὰ νέα μελετώμενα Ἀναλυτικὰ Προγράμματα,

Ἐπειδὴ ἡ ΔΙΣ «παρακολουθεῖ τὸ δογματικὸν περιεχόμενον τῶν διὰ τὰ Σχολεῖα τῆς Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως προοριζομένων διδακτικῶν βιβλίων τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν» (παράγραφος 1ε, τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Νόμου 590/1977), ἀλλὰ καὶ «Εἰς περίπτωσιν διαταράξεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δι' ἑτεροδιδασκαλίας ἢ ἄλλης ἐπεμβάσεως εἰς βάρος αὐτῆς, ἡ Δ.Ι.Σ ζητεῖ τὴν ἐπέμβασιν τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν» (Παράγραφος 1ζ, τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου καὶ Νόμου),

Διὰ τοῦ παρόντος ὑποβάλλω εὐλαβῶς φωτοαντίγραφον τοῦ ἀνωτέρου ἐγγράφου τοῦ Εἰδικοῦ Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ παρακαλῶ τὴν ΔΙΣ νὰ ἐπέμβη ἁρμοδίως, ἵνα μὴ ἡ θέλησις ἑνὸς κατωτέρου καὶ ἀναρμοδίου προφανῶς ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἀλλοιώση τὴν κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τὸν Νόμον ὑποχρεωτικῶς προσφερομένην ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καλλιέργειαν τῆς Ὀρθοδόξου συνειδήσεως τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλληνοπαίδων, τῆς ὁποίας μέσα πρὸς ἐπίτευξιν εἶναι τὸ ὁμολογιακὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν σὲ κανονικὲς ὧρες καὶ ὁ Ἐκκλησιασμὸς τῶν μαθητῶν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παιδείας, ὡς εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ,

† Ὁ Μητροπολίτης Ἠλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ*

Τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Μανώλη

Λαμπρὰν πανήγυριν ἑώρτασε χθές, εὐσεβεῖς χριστιανοί, ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Κατ' αὐτὴν ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι βλέποντες ἀνηρτημένην τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας Μητρός Του καὶ ὅλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἡ χαρὰ ἔγινεν ἀκόμη μεγαλυτέρα, ὅταν παρηκολουθήσαμεν καὶ τὴν λιτανείαν τῶν ἁγίων εἰκόνων πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ψάλλοντες τὸ κατανυκτικὸν ἀπολυτίκιον «τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθέ…».

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ Π.Ο.Ε. ἑορτάζει κατὰ τὴν ἔνδοξον καὶ σεβάσμιον αὐτὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐκρίθη καλὸν τὸ σημερινὸν κήρυγμα νὰ εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν σχέσει μὲ τοὺς μαρτυρικοὺς ἀγῶνας τῶν Πατέρων μας καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ὅπως πολὺ χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ διδάσκαλος τοῦ Γένους Νικηφόρος Θεοτόκης, οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἐστόλιζον τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐξ ἀποστολικῆς ἀσφαλοῦς παραδόσεως διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων, ὄχι θεοποιοῦντες, οὐδὲ λατρεύοντες αὐτάς, ἀλλὰ δι' αὐτῶν ἀναβιβάζοντες τὸν νοῦν εἰς τὰ εἰκονιζόμενα, καὶ προσκυνοῦντες καὶ ἀσπαζόμενοι αὐτὰς διὰ τὸν πόθον καὶ τὴν ἀγάπην τῶν πρωτοτύπων.

«Ἐν γὰρ ταῖς Εἰκόσιν ὁρῶμεν τὰ ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ Δεσπότου πάθη, τὸν Σταυρόν, τὸν Τάφον, τὸν Ἅδην νεκρούμενον, καὶ σκυλευόμενον, τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους, τοὺς στεφάνους, αὐτὴν τὴν σωτηρίαν, ἣν ὁ πρῶτος ἡμῶν ἀθλοθέτης καὶ ἀθλοδότης καὶ στεφανίτης ἐν μέσῳ τῆς γῆς κατειργάσατο» (τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας).

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογμάτισαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν· οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ τοὺς αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασι, τὸν μὲν ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην προσκυνοῦντες, καὶ σέβοντες, τοὺς δὲ διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην, ὡς αὐτοῦ γνησίους θεράποντας, τιμῶντες καὶ τὴν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμοντες» (Συνοδικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας).

Ἡ ὑπερηφάνεια ὅμως τῶν αἱρετικῶν καὶ ἡ κακία ὄχι μόνον ἐσυκοφάντησε τὸν ἅγιον σκοπὸν τῆς Ἐκκλησίας ἰσχυρισθεῖσα ὅτι λατρεύει τὰς εἰκόνας, καθὼς οἱ εἰδωλολάτραι τὰ εἴδωλα, ἀλλὰ ἐτόλμησε καὶ ἔπραξε κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἔργον, τὸ ὁποῖον οὐδὲ κατὰ τῆς μορφῆς ἑνὸς ἐπιγείου βασιλέως ἢ ἑνὸς ἡγεμόνος καὶ ἄρχοντος, οὐδεὶς ποτὲ ἔπραξε. Οἱ δυσσεβεῖς εἰκονομάχοι ἔσχισαν, ἔκαυσαν, μὲ κάθε τρόπο κατεφρόνησαν τὰς ἁγίας εἰκόνας καὶ ἐγύμνωσαν τὰς ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ στολισμοῦ αὐτῶν. Ἔπειτα καὶ διωγμοὺς σκληροτάτους ἐκίνησαν κατὰ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπων, ποὺ ἐσέβοντο τὰς ἱερὰς εἰκόνας. Καὶ οἱ μὲν ἅγιοι ἄνδρες διεκήρυτταν λέγοντες: Ἡμεῖς δὲν λατρεύομεν τὰς εἰκόνας ὡς θεούς, ἀλλὰ βλέποντες αὐτὰς ἀναβιβάζομεν τὸν νοῦν μας εἰς τὰ ἀρχέτυπα, καὶ κατανυγόμενοι τὴν καρδίαν στηριζόμεθα εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. «Δὲν προσκυνῶ τὴν ὕλην, ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀλλὰ τὸν Δημιουργὸν τῆς ὕλης, ποὺ πρὸς χάριν μου ἔγινε ὕλη καὶ κατεδέχθη νὰ οἰκήσῃ μέσα εἰς ὕλην καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν σωτηρίαν μου μέσῳ τῆς ὕλης. Καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ εὐλαβοῦμαι τὴν ὕλην, μέσῳ τῆς ὁποίας ἐπραγματοποιήθη ἡ σωτηρία μου». Ὕλη, «δι' ἧς ἡ σωτηρία μου γέγονε» εἶναι κατὰ πρῶτον μὲν καὶ κύριον λόγον ἡ σὰρξ τοῦ Κυρίου, ἔπειτα ὅμως καὶ ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Παρθένος καὶ ὁ Ζωοδόχος τάφος, ἀλλὰ καὶ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων καὶ αἱ ἱεραὶ εἰκόνες κ.λπ., ὅπως λέγει ὁ ἱερὸς Δαμασκηνός. Ἀκολουθοῦντες δὲ τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν σεβόμεθα αὐτὰς καὶ ἀσπαζόμεθα καὶ σχετικῶς προσκυνοῦμεν. Οἱ δὲ αἱρετικοὶ οἱ ἄσπλαγχνοι, ὅταν ἤκουον αὐτά, ἔδερον αὐτοὺς ἀνοικτιρμόνως, ἔσυρον εἰς τὰς πλατείας, ἔκοπτον τὰς γλώσσας των, τοὺς ἐφυλάκιζαν καὶ ἐν τέλει τοὺς κατεδίκαζαν εἰς θάνατον μαρτυρικόν.

Ἐπεκράτησε δὲ ὁ σκληρὸς αὐτὸς διωγμὸς ἀπὸ τῶν χρόνων Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου (8ος αἰὼν μ.Χ.) τοῦ πρώτου εἰκονομάχου, μέχρι τῶν χρόνων Θεοφίλου τοῦ τελευταίου (9ος αἰὼν μ.Χ.) δηλαδὴ ἑκατὸν καὶ πλέον ἔτη.

Τότε λοιπόν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοφίλου ὁ ζῆλος τῆς εὐσεβεστάτης καὶ ἁγίας αὐτοῦ γυναικός, Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης, ἐστερέωσε τὴν Ὀρθοδοξίαν. Αὐτή, ὅταν παρεστάθησαν ἐνώπιόν της ὁ πρόμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας, ἅγιος Μεθόδιος, Πατριάρχης Κων/πόλεως καὶ οἱ ὁμολογηταὶ καὶ ἀσκηταί, παρακαλοῦντες αὐτήν, διὰ νὰ ἀναστηλώσῃ τὰς ἁγίας εἰκόνας, πρῶτον μὲν ἠσπάσθη ἐνώπιον ὅλων τὴν εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἐφώναξε αὐτὰ τὰ ἅγια λόγια *«Εἴ τις ταύτας οὐ προσκυνεῖ, καὶ ἀσπάζεται σχετικῶς, ὄχι λατρευτικῶς, ὄχι ὡς θεούς, ἀλλ' ὡς εἰκόνας ἀρχετύπων, διὰ τὸν πόθον, εἴη τὸ ἀνάθεμα»·* ἔπειτα μαζὶ μὲ ὅλον τὸ ἱερατεῖον καὶ τοὺς ἁγίους ἀσκητὰς καὶ ὁμολογητὰς καὶ ὅλον τὸν Ὀρθόδοξον λαὸν ἐνήστευσε καὶ ἀγρύπνησε ὅλην τὴν πρώτην ἑβδομάδα τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, αὐτὴ δηλαδὴ ποὺ μᾶς ἐπέρασε, καὶ ἐζήτησε καὶ αὐτὴ καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν τὴν συγχώρησιν τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Θεοφίλου (ταύτην δὲ ἔλαβε διὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς, καὶ τὰς δεήσεις τῶν ἱερέων). Μετὰ δὲ τοῦτο ἐλιτάνευσαν αὐτὴ καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς ὁ Μιχαὴλ ὁ αὐτοκράτωρ, καὶ οἱ ἱερωμένοι, καὶ πᾶς ὁ λαός, βαστάζοντες τὸν Τίμιον Σταυρόν, καὶ τὰ ἅγια Εὐαγγέλια καὶ τὰς σεβασμίας εἰκόνας καὶ ἔκραζαν τὸ «Κύριε ἐλέησον».

Ἀφοῦ δὲ ἐτέλεσαν τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ἀνεστήλωσαν τὰς ἁγίας εἰκόνας καὶ μὲ αὐτὰς ἐστόλισαν πάλιν τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Τότε δὲ ὁ ἱερὸς Μεθόδιος καὶ οἱ ἅγιοι ὁμολογηταὶ ὥρισαν νὰ τελῆται κάθε ἔτος τὴν Κυριακὴν τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἔργου, διὰ νὰ μὴ πλανήσῃ πάλιν ὁ Διάβολος κανένα καὶ μᾶς κατακρημνίσῃ εἰς τὴν αἵρεσιν τῆς εἰκονομαχίας.

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἔνδοξον ἀνάμνησιν καὶ σωτήριον χαρὰν ἑορτάζει ἡ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Μακαρίζει μὲν ὅσους ἐφύλαξαν ἀμώμητον τὴν Ὀρθοδοξίαν τῆς πίστεως. Ἰδοὺ τί μνημονεύει μεταξὺ ἄλλων τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας:

«Γερμανοῦ, Ταρασίου, Νικηφόρου καὶ Μεθοδίου, τῶν ὡς ἀληθῶς Ἀρχιερέων Θεοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας προμάχων καὶ Διδασκάλων. Ἰγνατίου, Φωτίου, Στεφάνου, Ἀντωνίου καὶ Νικολάου, τῶν ἁγιωτάτων καὶ ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν. Στεφάνου τοῦ ὁσιομάρτυρος καὶ ὁμολογητοῦ τοῦ Νέου. Εὐθυμίου, Θεοφίλου καὶ Αἰμιλιανοῦ, τῶν ἀοιδίμων Ὁμολογητῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων. Θεοφυλάκτου, Πέτρου, Μιχαὴλ καὶ Ἰωσὴφ τῶν μακαρίων Μητροπολιτῶν. Ἰωάννου, Νικολάου καὶ Γεωργίου, τῶν Τρισολβίων Ὁμολογητῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων καὶ πάντων τῶν ὁμοφρονησάντων αὐτοῖς Ἐπισκόπων. Θεοδώρου τοῦ πανοσίου Ἡγουμένου τοῦ Στουδίτου. Ἰσακίου τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ Ἰωαννικίου τοῦ προφητικωτάτου. Ἱλαρίωνος τοῦ ὁσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου καὶ Ἡγουμένου τῶν Δαλμάτων. Συμεὼν τοῦ Ὁσιωτάτου Στυλίτου. Θεοφάνους τοῦ ὁσιωτάτου Ἡγουμένου τοῦ μεγάλου Ἀγροῦ. Αἰωνία ἡ μνήμη.

Ἀναθεματίζει δὲ τοὺς ἀθετήσαντας τὴν Ὀρθοδοξίαν:

Ἀρείῳ τῷ πρώτῳ θεομάχῳ καὶ ἀρχηγῷ τῶν αἱρέσεων. Πέτρῳ τῶν κναφεῖ καὶ παράφρονι. Νεστορίῳ τῷ θεηλάτῳ. Παύλῳ τῷ Σαμοσατεῖ. Πέτρῳ Δειλαίῳ τῷ αἱρετικῷ. Ἰακώβῳ Ἀρμενίῳ. Ὅλοις τοῖς Εὐτυχανισταῖς καὶ Μονοθελίταις καὶ ἁπλῶς πᾶσιν αἱρετικοῖς. Ἀνάθεμα γ΄.

Προβάλλει δὲ καὶ τὸ ἀναγνωσθὲν Εὐαγγέλιον, ὡς περιέχον τὸ παράδειγμα τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς σωτηρίου πίστεως τοῦ Ναθαναὴλ καὶ τὴν μὲν ἑρμηνείαν αὐτοῦ θὰ ἠκούσατε εἰς τὰς Ἐκκλησίας. Ἴσως ὅμως νὰ ἔχῃ διερωτηθῆ κανεὶς ποῖον ὑπῆρξε τὸ τέλος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Φιλίππου καὶ Ναθαναὴλ καὶ γενικῶς ὅλων τῶν Ἀποστόλων.

Αὐτὸ μᾶς τὸ ἀναφέρει ἐπιγραμματικῶς ὁ Βασίλειος ὁ Πορφυρογέννητος εἰς τὸ «Μηνολόγιόν» του:

«Πρῶτος ἐπαίνων ἐπάξιος Πέτρος, ὁ διάπυρος μαθητὴς ὁ ὑπὸ τοῦ Νέρωνος κατὰ κεφαλῆς σταυρωθείς. Δεύτερος Παῦλος, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἀποκεφαλισθείς. Τρίτος Ἀνδρέας ὁ πρωτόκλητος, ὁ ὑπ' Αἰγεάτου ἐν δένδρῳ σταυρωθείς. Τέταρτος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ ὑπὸ Ἡρώδου μαχαίρᾳ σφαγείς. Πέμπτος ὁ τούτου ἀδελφὸς Ἰωάννης, ὁ ζῶν ταφεὶς καὶ μετατεθείς. Ἕκτος Φίλιππος, ὁ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐν τείχει κρεμασθείς. Ἕβδομος Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, ὁ ὑπὸ Ἰνδῶν λόγχαις ἀναιρεθείς. Ὄγδοος Βαρθολομαῖος, ὁ σταυρωθείς. Ἔνατος Ματθαῖος, ὁ λιθοβοληθείς. Δέκατος Ἰάκωβος Ἀλφαίου. Ἑνδέκατος Σίμων ὁ Ζηλωτής. Δωδέκατος Ἰούδας Ἰακώβου κρεμασθεὶς καὶ τοξευθείς».

Ἡ ἑορτὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὀρθοδοξία καὶ μαρτύριον εἶναι δύο ἔννοιαι συνυφασμέναι. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔδωσε μόνον μάρτυρας εἰς τὴν ἀρχαιότητα, τοὺς πρωτοχριστιανικοὺς χρόνους, ἀλλὰ προσφέρει νέφος μαρτύρων εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Μαρτύρων κάθε ἐποχή. Καὶ ἡ περίοδος τῆς Εἰκονομαχίας ἀνέδειξε λαμπροὺς μάρτυρας καὶ ὁμολογητάς, ὅπως ἠκούσαμεν εἰς τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἱερὰ Παράδοσις. (Προφῆται – Χριστὸς – Ἀπόστολοι – Πρωτομάρτυς Στέφανος – Ἀποστολικοὶ Ἄνδρες Ἰγνάτιος – Πολύκαρπος – Πατέρες).

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ παραμένει ἡ μοναδικὴ σχολὴ μαρτύρων. Οἱ μάρτυρες τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς «ψευδομάρτυρας» τῶν αἱρετικῶν Συναγωγῶν, ἠγωνίζοντο καὶ προσέφερον θυσίαν τὴν ζωήν των ὑπὲρ τῆς «καλῆς ὁμολογίας».

Πρῶτος ἐμαρτύρησε ὁ Κύριος «ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου τὴν καλὴν ὁμολογίαν». Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Ἀρχιμάρτυς, ποὺ ἦλθε εἰς τὸν κόσμον, *«ἵνα μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ»*. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τονίζει σχετικῶς:

«Μετὰ παρρησίας τὴν πίστιν ὁμολογῶμεν· ἅπαντα μετὰ πολλῆς τῆς σοφίας καὶ τῆς παρρησίας τὰ τῶν Χριστιανῶν ἀνυμνῶμεν… μὴ διὰ ρημάτων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ πραγμάτων αὐτῶν τοῦτο ποιῶμεν καὶ βίον ἄξιον τῆς ὁμολογίας διὰ πάντων ἐπιδεικνύμενοι, ἵνα μὴ καταισχύνωμεν τὰ δόγματα ἐν τῇ τῶν ἔργων φαυλότητι, ἀλλὰ διὰ πάντων τὸν Δεσπότη ἡμῶν δοξάζοντες ἀπολαύσωμεν καὶ τῆς ἐνταῦθα καὶ τῆς ἐκεῖ τιμῆς...».

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ὁ ὁμολογητὴς ἐξυμνεῖ τὰ τρόπαια τῶν ὁμολογητῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑπὸ τῶν ὁποίων συνετρίβη ἡ ἰσχυρὰ παράταξις τῶν Εἰκονομάχων: *«Ὤλετο ὁ ἀσεβής, συνετρίβη ὁ κόπτων ἡμᾶς. Νενικήκατε τὸν τῆς πονηρίας υἱόν. Κατεβάλετε τὸ θηρίον τῆς ὀργῆς, τὸν σκολιόγνωμον νοῦν. Ὢ τριπόθητοι οἷα τὰ αἵματα ὑμῶν δυνατά. Ὑμεῖς ἄνδρες χριστοφόροι. Ὑμεῖς νεῦρα τῆς Ἐκκλησίας, ἑδραίωμα πίστεως».*

Κατὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν ἀθέων εἰκονομάχων ἐνεφανίσθησαν πλεῖστοι ὁμολογηταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐπίσκοποι, Μοναχοί, Μοναχαὶ καὶ πιστοὶ χριστιανοί, ἐδιώχθησαν, ἐξωρίσθησαν, ὑπέμειναν μαρτυρικὰς βασάνους καὶ ἐπέζησαν, βαστάζοντες τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης συνεκρότησε λιτανεῖαν ἐκ χιλίων μοναχῶν, κρατούντων εἰκόνας καὶ ὁμολογούντων μετὰ παρρησίας τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν. Αὐτὰ τὰ ἤκουσε μὲ τὰ ἴδια του τὰ αὐτιὰ ὁ εἰκονομάχος βασιλεὺς Λέων ὁ Ἀρμένιος, ἐμήνυσε φοβερισμοὺς κατὰ τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ ὁ Ἅγιος καθόλου δὲν τὰ ὑπελόγισε αὐτά. Ὅπως δὲ γράφει ὁ βιογράφος του εἰς τὸν ἐπίλογον: *«Ἐτέθη μετὰ τῶν Ἁγίων ὁ Ἅγιος, μετὰ τῶν μαρτύρων ὁ Μάρτυς, τοῦ ὁποίου ὁ φθόγγος ἐξῆλθεν εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Ἀπέθανε ὁ πολέμιος τῶν ἁγιομάχων, τῶν εἰκονοκλαστῶν ὁ ἐλεγκτής, τῶν βασιλέων ὁ διδακτής».*

Τρὶς ἐγεύθη τοῦ ποτηρίου τῆς ἐξορίας ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης. Ἐξόριστος καὶ πάσχων διὰ τὸν Χριστὸν ὁ ἅγιος Θεόδωρος μνημονεύει τῶν μαστιγώσεών του καὶ συγχρόνως σαλπίζει προσκλητήριον. *«Ἔτι γενναῖοι μοι, ἐναθλοῖτε καὶ τὸ πειρασθῆναι ἑτοιμάζεσθε μέχρις αἵματος. Τοιοῦτος γὰρ ὁ νόμος τῆς μαρτυρίας. Εὐλογηθείησαν οἱ ἀλεῖπται ὑμῶν, οἱ ἔνδοθεν καὶ ἔξωθεν. Ἡμεῖς οἱ ταλαίπωροι καὶ αὖθις ἐμαστιγώθημεν· ἀλλ' εὐχαρίστως ἐδεξάμεθα· καὶ εὐδοκοῦμεν μᾶλλον καὶ ἔτι. Ὥστε ὑμεῖς μὴ ἀνιᾶσθε ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν, ἀλλὰ μᾶλλον χαίρετε καὶ προσεύχεσθε ἰσχύειν ἡμᾶς ἔτι ἐν πᾶσιν». Ὑπὲρ τῆς καλῆς ὁμολογίας ὁ Ἅγιος Θεόδωρος εἶναι ἕτοιμος καὶ τὸ «αἷμα κενοῦν ἀντὶ μέλανος καὶ τὰς σάρκας παρέχειν ἀντὶ χάρτου»! Εἶναι πρόθυμος καὶ τὴν θεολόγον γλῶσσαν του νὰ ἴδῃ κοπτομένην ἢ νὰ παύσῃ προμαχῶν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως: «Αἱροίμεθα γὰρ ἴστε, τὰς γλώσσας πρότερον ἐκτμηθήσεσθαι ἢ πίστει τῇ καθ' ἡμᾶς μὴ ὡς ἔχει συνηγορεῖν καὶ τὴν κατὰ δύναμιν τῶν λόγων εἰσφέρειν βοήθειαν».*

Διώκεται χάριν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Ἡγεῖται τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς ἐναντίον τοῦ Λατινόφρονος Βαρλαάμ, δέχεται μετὰ χαρᾶς τὸν πόλεμον τῶν αἱρετικῶν, ὑποβάλλεται καὶ εἰς τὰ δεινὰ τῆς φυλακῆς ἐπὶ ἔτη.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς ἐξυμνεῖται ὑπὸ τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, διότι «καθεῖλε συνοδικῶς ἐπ' Ἐκκλησίας Μεγάλης Βαρλαάμ τε καὶ Ἀκίνδυνον, τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ ἐφευρέτας τῶν καινῶν αἱρέσεων… σὺν τῇ αὐτῶν πονηρᾷ συμμορίᾳ…».

Χάρις εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Πατέρων ὁμολογητῶν ἡ θεία μάνδρα τῆς Ὀρθοδοξίας «ἀνεπίβατος ἐκ τῶν θηρίων ἐτηρήθη τῶν αἱρέσεων». Χάρις εἰς τοὺς ἀγῶνας «κατὰ τῆς ἀθεωτάτης μεταστοιχειώσεως τῶν ἁπάντων» τῶν μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν κατὰ τὴν Εἰκονομαχίαν καὶ ἀργότερον παρεδόθη ὁ Χριστὸς ἀπαράλλακτος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας (Πόποβιτς).

Ἡ Ὀρθοδοξία καὶ σήμερον, εὐσεβεῖς χριστιανοί, διώκεται, ἀναδεικνύουσα μυριάδας νεοφανῶν μαρτύρων. Καλούμεθα πάντες εἰς ἱερὰν ἐπιφυλακήν. Δὲν γνωρίζομεν πότε ὁ Ἀρχιμάρτυς Χριστός, ὁ θεῖος Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας θὰ καλέσῃ καὶ ἐξ ἡμῶν νέους ἀθλητὰς τῆς πίστεως εἰς τοὺ καλλινίκους ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου. Ἂς εἴμεθα ἕτοιμοι. «Γίνεσθε ἕτοιμοι» μᾶς παραγγέλλει ὁ Κύριος. Πρὸς ὅλους τοὺς διώκτας καὶ ἐχθροὺς τῆς μεγαλομάρτυρος Ὀρθοδοξίας ἂς διακηρύττωμεν τὸ τοῦ Ἰωσὴφ Βρυεννίου, διδασκάλου τοῦ Ἁγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ *«τὸ πατροπαράδοτον σέβας οὐκ ἀρνησόμεθα… ἐν τούτῳ ἐγεννήθημεν, εἰς τοῦτο ἐβαπτίσθημεν, τούτῳ συνανετράφημεν, ἐν τούτῳ ζῶμεν καὶ ἐν τούτῳ κοιμηθησόμεθα· εἰ δὲ καιρὸς καλέσει, μυριάκις ὑπὲρ τούτου ἀποθανούμεθα καὶ οὐδεὶς ἡμᾶς τῆς ἀληθοῦς ταύτης ὁμολογίας χωρίσαι δυνήσεται. Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια, μηδὲ μετατίθη νομοθεσίας ἀρχαίας… Ἄχρι τέλους, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, μείνωμεν ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ στερροί, ἀρραγῆ φυλάξωμεν τὴν εὐσέβειαν, ἀσάλευτον καὶ βεβαίαν τὴν πίστιν τηρήσωμεν, αἰδεσθῶμεν τοὺς Πατέρας, εὐλαβηθῶμεν τοὺς ἁγίους, φοβηθῶμεν τὸν Κύριον, καὶ μὴ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν προδῶμεν. Οὐδεὶς ἡμᾶς ἀναγκάζει, οὐδὲ βιάζεται προφανῶς, ἂν μὴ ἡμεῖς τοῦ καλοῦ της Ἐκκλησίας πληρώματος ἡμᾶς αὐτοὺς ἀποστήσωμεν. Στῶμεν, λοιπόν, ἀνδρείως καὶ οὐδεὶς ἡμᾶς ἀνατρέψαι δυνήσεται».*

Ἂς δοξάσωμεν τὸν ἐν Τριάδι ἀληθινὸν Θεόν, διότι ἐβαπτίσθημεν εἰς τὰ ἱερὰ νάματα τῆς Ὀρθοδοξίας· ἐγαλουχήθημεν θηλάσαντες τοὺς θείους μαζοὺς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας· ἐτράφημεν μὲ τὸν ἁγνὸν ἄρτον τῆς Ὀρθοδοξίας· διεσώθημεν ἐκ τῶν κατακλυσμιαίων ὑδάτων τῆς πλάνης παραμείναντες εἰς τὴν κιβωτὸν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἂς ἀγωνισθῶμεν ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἐπάλξεων τῆς Ὀρθοδοξίας μέχρι τῆς τελευταίας μας πνοῆς.

Εἰς τὸν Παράδεισον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπως γράφει ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης καὶ σύγχρονος ὁμολογητὴς Σπυρίδων Μπιλάλης, μακρὰν τῶν ψιθύρων τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως ἀνευρίσκομεν Τὴν «θεόκτιστον Νομοθεσίαν», τὴν «καινὴν Διδαχήν», τὸ «λογικὸν ἄδολον γάλα» τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν «στερεὰν τροφὴν» τῶν τελείων, τὸ ὑψηλὸν κήρυγμα τοῦ «καινοῦ ἀνθρώπου», τὰ «ρήματα ζωῆς αἰωνίου», τὴν «μάχαιραν τοῦ Πνεύματος», τὸν «πολύτιμον μαργαρίτην», τὸν κεκρυμμένον θησαυρόν, τὸ «ζῶν καὶ ἀλλόμενον ὕδωρ», τὸν «οἶνον τὸν νέον», τὴν «θείαν ζύμην», τὸ «σεβάσμιον ἅλας», τὸ «θεῖον πῦρ», τὸν «θώρακα τῆς πίστεως», τῆς «Ἐκκλησίας τὸν θεμέλιον», τὸ οἰκουμενικὸν Σύμβολον τῆς πίστεως ἀπαραχάρακτον, τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως «ἀχράντως πεφυλαγμένην», τὴν «ἄμωμον ἑνότητα» τῆς πίστεως, τὸ «ἀληθινὸν καὶ ἀκαπήλευτον ἰατρεῖον», τὴν «πανοπλίαν τῆς καλῆς στρατείας», τὴν «καλλοποιὸν ἄθλησιν» τοῦ Μαρτυρίου, τὰ «τῆς νίκης σύμβολα», τοὺς φοίνικας καὶ τὰς λευκὰς στολὰς τὴν «ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» λατρείαν, τὸν «Πατερικὸν Οἶκον», τὴν «Δεσποτικὴν ξενίαν καὶ ἀθάνατον τράπεζαν», τὴν «βασιλικὴν ὁδόν», τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν, τὴν μυστικὴν συμπόρευσιν πίστεως καὶ βιώσεως, τὴν «ἀπηρτισμένην εὐσέβειαν», τὸν «ἄρτιον τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον», τὴν καινὴν ἐν Χριστῷ κτίσιν, τὴν τροπικὴν ἔξοδον ἐκ τῆς «παρεμβολῆς τοῦ κόσμου», τὸ ἀσκητικὸν βίωμα εἰς τὴν τελειοτέραν του ἔκφρασιν, τὴν «ἰσάγγελον» παρθενικὴν πολιτείαν, τοὺς θεοφόρους Πατέρας «ἔσοπτρα ἀκηλίδωτα τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θείων», ἔσοπτρα «γνωστικά, δεκτικά, δεικτικά», τὸν «χιτῶνα τῆς ἀληθείας τὸν ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἄνω θεολογίας», τὴν θείαν ἔλλαμψιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν μυστικὴν θεολογίαν, τὸ θεῖον ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας, τὸ ἐν οὐρανοῖς πολίτευμα, τὴν κεκρυμμένην «σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ» ζωήν, τὴν οὐρανοδρόμον πορείαν πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ «ἀρχαίου κάλλους», τὸν κατοπτρισμὸν τῆς «δόξης τοῦ Κυρίου», τὸν μυστικὸν γάμον μετὰ τοῦ Ἀρνίου, τὸ χάρισμα τῆς θείας υἱοθεσίας, τὴν Παλαμικὴν θεολογίαν τοῦ ἀκτίστου Τριαδικοῦ φωτός, τὸν οὐράνιον χῶρον τῆς θείας μεθέξεως, τὴν προσδοκίαν τῶν «καινῶν οὐρανῶν» καὶ τῆς «καινῆς γῆς» τὸ μόνον καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον, τὴν Δεσποτικὴν Θεολογίαν τῆς λυτρώσεως καὶ θεώσεως.

* Κήρυγμα τοῦ π. Μάρκου Μανώλη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Π.Ο.Ε, (Κάνιγγος 10), τὴν Δευτέραν 28.2.1977.

Ἐπιστολὴ διαμαρτυρίας διὰ προσβολὴν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῶν Ἱερῶν Συμβόλων της

Μία ὀρθόδοξος χριστιανὴ ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος παιδικῶν παιγνιδιῶν Jumbo καὶ τὸν «Συνήγορον τοῦ Καταναλωτῆ», διότι τὸ κατάστημα μὲ διάφορα ἀποκριάτικα εἴδη προσβάλλει τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὰ ἱερὰ σύμβολά της. Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Πρὸς τὴ Διεύθυνση τοῦ Jumbo Κοινοποίηση στὸν Συνήγορο τοῦ Καταναλωτῆ

Τετάρτη, 15 Φεβρουαρίου 2012

Σᾶς ἀπευθύνω τὴν παροῦσα ἐπιστολὴ ὡς ἔνδειξη διαμαρτυρίας γιὰ τὴν ἀπαράδεκτη καὶ ἀνεπίτρεπτη προσβολὴ τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς πίστεως καθὼς καὶ τῶν Ἱερῶν Συμβόλων της, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ τὴν ἑταιρία σας.

Συγκεκριμένα, χθὲς τὸ ἀπόγευμα (14/02/2012) ἐπισκέφθηκα ἕνα ἀπὸ τὰ καταστήματά σας καὶ διαπίστωσα ὅτι ἀνάμεσα στὶς ἀποκριάτικες στολὲς ὑπῆρχαν μία στολὴ "παπᾶ" καὶ μία ἄλλη "ἀρχιμανδρίτη". Καὶ μόνο ἡ ὕπαρξή τους ἀποτελεῖ **βλασφημία** ἀπέναντι στὰ Ἱερὰ Σύμβολα καὶ Ἄμφια τῆς Ὀρθόδοξου Χριστιανικῆς πίστεως, στὴν ὁποία ἀνήκει τὸ 96% τῶν Ἑλλήνων.

Τὰ Ἱερὰ Ράσα καὶ ὁ **Τίμιος Σταυρὸς** δὲν ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ἐμπορικῆς ἐκμετάλλευσης καὶ κάθε εἴδους εἰδικότερα καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ κανένα καὶ γιὰ κανένα λόγο νὰ διαπομπεύονται.

Τὰ παραπάνω προσβάλλουν μέγιστα τὸ θρησκευτικό μου συναίσθημα, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶμαι συνταγματικῶς κατοχυρωμένη. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ζητῶ τὴν ἄμεση ἀπομάκρυνσή τους ἀπ' ὅλα τὰ καταστήματά σας, ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν γραπτὴ ἀπολογία τῆς ἑταιρίας σας ἀπέναντι στὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸν Τύπο.

Ἐπιφυλάσσομαι γιὰ κάθε νόμιμο δικαίωμά μου καὶ ἀναμένω τὴν ἄμεση ἀπόκρισή σας

Παρασκευὴ Β.»

ΣΕΒ. ΑΙΤΩΛΙΑΣ: «ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΩΜΕΝ ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑΝ»

Καὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆς φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνάγκη νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν καὶ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς προσευχῆς.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶς μὲ ἀφορμὴν τὴν εἴσοδον εἰς τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν καλεῖ τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν νὰ προβληματισθῇ ἀπὸ τὰ πνευματικὰ καὶ ὑλικὰ ἐρείπια, τὰ ὁποῖα μᾶς ἄφησαν οἱ πολέμιοι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν κοσμικότητα καὶ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν. Σὲ ἐγκύκλιόν του ἐπισημαίνει:

«Ἀγαπητά μου παιδιά,

""Ἔφθασε καιρός ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἀρχή…".

Μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ μας, ἀγαπητοί, καί πάλι ἔφθασε ὁ καιρός τῆς εὐλογημένης Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Τό γνωρίζουμε. Τό ζοῦμε. Ἡ ζωή τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι μία διαρκής πορεία ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό. Μιά πορεία ἀγωνιστική καί ἀδιάκοπη, γιά νά φύγῃ ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός ἀπό τή χωματένια ζωή τῶν παθῶν καί τῆς ἁμαρτίας καί νά φθάσῃ στή ζωή τῆς καθαρότητος, τῆς χάριτος, τῆς ἁγιότητος, τῆς ἑνώσεως μέ τόν Θεό μας, νά φθάσῃ στήν κληρονομία τῆς αἰωνίου ζωῆς. Αὐτή τήν πορεία συνεχῶς τήν ἐνισχύει ἡ Ἐκκλησία μας ὅλο τό λειτουργικό ἔτος, μέ τά ἁγιοπνευματικά της μέσα καί ὅπλα.

Ἰδιαιτέρως τώρα, τήν πρό τοῦ Πάσχα περίοδο, μᾶς προσφέρει τήν ψυχωφελῆ Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Εἶναι ἡ πλέον κατανυκτική περίοδος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἡ ὁποία ἀρχίζει τήν Καθαρά Δευτέρα καί τελειώνει τήν Παρασκευή πρό τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, γιά νά ἀκολουθήσῃ ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάδα τῶν Ἀχράντων Παθῶν τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή μέ τίς πυκνωμένες κατανυκτικές ἀκολουθίες, τούς ἐπίκαιρους ὕμνους, τά θεόπνευστα ἱερά, ἁγιογραφικά καί πατερικά ἀναγνώσματα, τήν εὐλογημένη ἐγκράτεια, τή νηστεία καί τήν θερμή προσευχή, μᾶς βοηθάει νά ἀποτινάξουμε τήν ραθυμία καί τό σκοτισμό, νά ἔλθουμε σέ αὐτογνωσία, νά συναισθανθοῦμε τήν ἁμαρτωλότητά μας, νά δεχθοῦμε τά οὐράνια μηνύματα, νά ἐπανέλθουμε στόν Πατέρα, νά δεχθοῦμε τήν ἄμετρο ἀγάπη Του, νά φορέσουμε τήν "στολήν τήν πρώτην" μέ τήν μετάνοια, νά ζωοποιηθοῦμε μέ τόν "μόσχον τόν σιτευτόν" τό Πανάγιον Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου μας.

Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, πατρικά παρακαλῶ νά ἀφυπνισθοῦμε ὅλοι μας αὐτή τήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Τά ἐρείπια καί τά συντρίμματα, πνευματικά καί ὑλικά, πού ἄφησαν καί ἀφήνουν στίς μέρες μας ὅλοι ἐκεῖνοι, πού πολεμοῦν τόν Χριστό, τήν Ἐκκλησία καί τήν ἁγιασμένη χριστιανική ζωή, ἄς μᾶς διδάξουν, ἄς μᾶς προβληματίσουν.

Αὐτή τήν ἁγία Τεσσαρακοστή ἄς ἀπομακρύνουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τήν κοσμικότητα, τήν ἀδιαφορία, τήν ἀνυπακοή στή φωνή τῆς Ἐκκλησίας μας καί μέ πόθο ἄς εἰσέλθουμε στό στάδιο τῶν ἀρετῶν.

Ἄς ἀρνηθοῦμε τήν ραθυμία, τήν φιλοΰλη καί φιλήδονη ζωή μας καί μέ ἀληθινή μετάνοια ἄς ἀναλάβουμε τόν γλυκύτατο σταυρό τῆς ἀσκήσεως.

Σήμερα, αὐτή τήν ἁγία Κυριακή, μέ σωτήρια ἀποφασιστικότητα ἄς ἀρνηθοῦμε νά συμμετάσχουμε στίς εἰδωλολατρικές, δαιμονόπληκτες καί παθογενεῖς καρναβαλικές ἐκδηλώσεις.

Δέν εἶναι φοβερό ἀλήθεια καί ἀπάνθρωπο, ἀδελφοί μας, συνάνθρωποί μας νά μή ἔχουν σήμερα ψωμί καί γάλα γιά τά παιδιά τους καί κάποιοι νά ὀργανώνουν καί νά παρουσιάζουν πολυσπάταλες καρναβαλικές ἐκδηλώσεις;

Ξένοι ἀπ' ὅλα αὐτά τά κοσμικά καί ἀντιπνευματικά ἄς θελήσουμε νά καλλιεργήσουμε τήν "βασιλίδα τῶν ἀρετῶν", τή νηστεία, νά ζήσουμε μέ συνέπεια τίς κατανυκτικές ἀκολουθίες, τά ἀπόδειπνα, τούς χαιρετισμούς τῆς Παναγίας μας, τίς Λειτουργίες τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων. Ἄς γονατίσουμε περισσότερο στό ταμεῖο τῆς προσευχῆς μας.

Ἡ δοκιμασία τῆς Πατρίδος μας, οἱ ἐπιβληθεῖσες παντοειδεῖς κρίσεις, πού ταλανίζουν τό ἔθνος μας καί τόν λαό μας, ζητοῦν ἐκτενῆ καί φλέγουσα τήν προσευχή μας αὐτή τή Μεγάλη Τεσσαρακοστή, γιά νά ἀπομακρυνθοῦν.

Ἄς συγχωρήσουμε ὅλους τούς συνανθρώπους μας, γιά νά δεθοῦμε μέ τήν ἀληθινή καί ἁγία ἀγάπη καί νά κατορθώσουμε τήν ἑνότητα ἐν Χριστῷ, ἡ ὁποία μᾶς εἰρηνεύει καί φέρει τή χάρι τοῦ Θεοῦ στήν καρδιά μας.

Ἔτσι θά ἑτοιμάσουμε, θά ἁπαλύνουμε τήν ψυχή μας, γιά νά φθάσῃ στήν εἰλικρινῆ μετάνοια καί ἐμπρός στό ἱερό ἐπιτραχήλιο νά λάβῃ τήν ἄφεσι καί τήν καθαρότητα, ὥστε νά φθάσῃ ἕτοιμη στό ζωοπάροχο μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἀγαπητοί, τό σταυρώσιμο καί τό ἀναστάσιμο Πάσχα μᾶς θέλει ἁγιασμένους ἑορταστές.

Ἄς θελήσουμε μέσα στό στάδιο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μέ τούς πνευματικούς ἀγῶνες μας καί μέ τή χάρι τοῦ Κυρίου μας νά προκαθάρουμε καί νά ἑτοιμάσουμε τούς ἑαυτούς μας.

Τό εὔχομαι μέ πατρική ἀγάπη Χριστοῦ.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ † Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΟΣΜΑΣ»

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὴν 26η Ἰανουαρίου ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ θεολόγος καθηγητὴς Σπυρίδων Παπαδόπουλος.

Ὁ Σπυρίδων γεννήθηκε στὸ χωριὸ Γορίτσα Ἀργυροκάστρου κατὰ τὸ ἔτος 1927. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν του φοίτησε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀργότερα ὑπηρέτησε ὡς θεολόγος καθηγητὴς στὸ Ἀνώτερο ἐκκλησιαστικὸ Φροντιστήριο Καλαμάτας, στὴν ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ στὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης, στὸ Γυμνάσιο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς Γυμνασιάρχης στὸ Καναλάκι Πρεβέζης. Ἐπίσης διηύθυνε τὸ Οἰκοτροφεῖο τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς συντελέσας οὐσιαστικὰ στὴν ἀναδιοργάνωσή του.

Ὑπῆρξε ἀξιόλογος μελετητὴς τῆς πατερικῆς θεολογίας καὶ ἐκπόνησε πολλὲς ἐπιστημονικὲς ἐργασίες. Στὴν ἐξόδιον ἀκολουθία παρευρέθησαν καὶ τὸν ἀποχαιρέτησαν μεταξὺ τῶν φίλων του καὶ ὁ παλαιὸς μαθητής του Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σπάρτης κ. Εὐστάθιος καθὼς καὶ ὁ φίλτατός του συνάδελφος, διδάκτορας κ. Ἰωάννης Λάππας, ὁ ὁποῖος στὸν ἐπικήδειο λόγο του ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων: «Ποτὲ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἀποχαιρετᾶς ἕνα πρόσωπο προσφιλὲς καὶ σεβαστό. Ἰδιαίτερα ὅταν εἶναι μία προσωπικότητα χαμηλῶν τόνων καὶ ὑψηλοῦ ἠθικοῦ ἀναστήματος. Ὁ ἀδελφὸς Σπυρίδων, στὸν ὁποῖο σὲ λίγο θὰ δώσουμε τὸν τελευταῖο ἀσπασμό, δὲν ἦταν συνηθισμένος ἄνθρωπος.

Ἀνῆκε σὲ μία γενιὰ καὶ μία οἰκογένεια μὲ ὑψηλὲς ἀρχές, ποιότητα, ἡρωϊκὴ ἀφοσίωση στοὺς στόχους της, ταυτόχρονα ὅμως εἶχε διάκριση, σεμνότητα καὶ ταπεινοφροσύνη· δὲν ἀναζητοῦσε τιμές, ἀναγνώριση καὶ δόξα.

Γι' αὐτὸ σὲ μία ἐποχὴ προβολῆς καὶ ἐπιδείξεως ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ γνωρίσει κανεὶς βαθύτερα τὸν Σπυρίδωνα. Τὸ ἀνήσυχο καὶ κριτικὸ μυαλό του, τὴν εὐρύτητα τῶν γνώσεών του, τὸ χιοῦμορ του, τὶς γλωσσικές του ἱκανότητες, τὴ διπλωματική του εὐστροφία καὶ κυρίως τὴ βαθιὰ ἀνθρωπιά του. Ὁλόκληρη τὴ ζωή του ὁ Σπυρίδων τὴν ἔζησε ἀσκητικά».

Ἔτσι δὲν προκάλεσε τελικὰ ἀπορία ἡ τελευταία θέλησή του, ποὺ διατύπωσε πρὸς τὴν ἀγαπημένη του οἰκογένεια νὰ ταφῇ μοναχικὰ καὶ συγκεκριμένα στὴν Ἱερὰ Μονὴ Προφήτου Ἠλιοῦ καὶ Τιμίου Προδρόμου Νικοπόλεως, ὅπου καὶ θὰ τελεσθῇ κατὰ τὴ 3η Μαρτίου 2012 τὸ Τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνό του.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφὲ Σπυρίδων.

Δρ. Ἰωάννης Λάππας

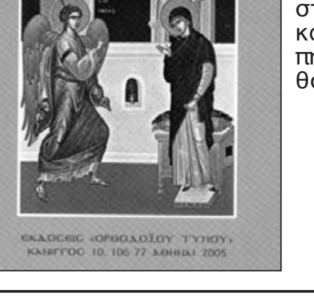

«ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ»

Ἕνα ἐπίκαιρον βιβλίον γιὰ τὴν πνευματικὴν αὐτὴν περίοδον εἶναι καὶ **«Οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου»** (Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου), ποὺ κυκλοφορεῖ καὶ πάλιν σὲ μικρὸν σχῆμα τσέπης, ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου».

Βιβλιοπωλεῖον «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» Κάνιγγος 10, α΄ ὄροφος 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210–38 16 206 Τελεφὰξ 210– 38 28 518

Ἡ ἵδρυσις μίας νέας ἐνορίας ἀποτελεῖ ὁμολογίαν πίστεως καὶ ἄρνησιν τοῦ μηδενισμοῦ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΕΠΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΣΤΙΚΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

«Ἀγνοώντας καὶ λησμονώντας τὴν Ἐκκλησία ἀγνοοῦμε καὶ λησμονοῦμε τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας»

*Τοῦ **Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Ἀναστασίου,** Προηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου*

(2ον)

«Ἀγνοώντας τὴν Ἐκκλησία, ἀγνοοῦμε τὸν ἴδιο τὸν Χριστό»

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ καλή καί σοφή καί στοργική μας Μάνα. Ἡ γαλακτροτροφοῦσα, ἡ παιδαγωγοῦσα, ἡ εἰρηνεύουσα, ἡ ἀναπαύουσα, ἡ συμπάσχουσα, ἡ θεραπεύουσα, ἡ συγχωροῦσα, ἡ ἁγιάζουσα, ἡ οὐρανοδρομοῦσα. Μέσα σ' αὐτήν ἀναγεννόμεθα πνευματικά, στήν ἀγκαλιά της γαλουχούμεθα καί ἀνδρωνόμεθα. Στούς κόλπους της ἀγωνιζόμαστε, ἁγιαζόμαστε καί προγευόμαστε τή μέλλουσα εὐφροσύνη τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καί μέσα σ' αὐτή, τελικά, σωζόμαστε καί γευόμαστε ὀντολογικά τήν ἄκτιστη Χάρη καί τήν ἄκτιστη δόξα τοῦ Χριστοῦ μας.

Κι ὅμως αὐτή τή Μάνα, μέ τίς ἄπειρες εὐεργεσίες, ὄχι μόνο δέν τήν εὐχαριστοῦμε καί δέν τήν εὐγνωμονοῦμε, ἀλλά πολλές φορές καί τήν ἀγνοοῦμε καί τή λησμονοῦμε καί τήν πικραίνουμε, συμφυρόμενοι μέ τόν κοσμικό τρόπο ζωῆς καί τό ὀρθολογιστικό φρόνημα, ἀδικώντας ὅμως καί τόν ἑαυτό μας στερούμενοι τῆς σωστικῆς καί ἁγιαστικῆς της Χάριτος.

Ἀγνοώντας καί λησμονώντας τήν Ἐκκλησία, ἀγνοοῦμε καί λησμονοῦμε τόν ἴδιο τό Χριστό, ἀφοῦ Αὐτός εἶναι ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, Αὐτός ἐνεργεῖ μέσα στήν Ἐκκλησία, Αὐτός σώζει καί ἁγιάζει διά τῆς Ἐκκλησίας.

Κι ἐνῶ ὁ Κύριός μας καί Θεός μας Ἰησοῦς Χριστός, πού ταπεινώθηκε, σαρκώθηκε, σταυρώθηκε, ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε γιά νά θεώσει τήν ἀνθρώπινη φύση μας, εἶναι τό κέντρο τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, τό κέντρο τῆς Ἱστορίας καί τῆς Πίστεώς μας, τό κέντρο τῶν Θείων Γραφῶν καί τῆς Θείας Λατρείας, δυστυχῶς, δέν ἀποτελεῖ καί τό κέντρο τῆς ψυχῆς μας, τῆς διανοίας μας, τῆς καρδιᾶς μας, τό κέντρο τοῦ εἶναι μας. Δέν εἶναι ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας, τό ἀγαλλίαμά μας, ὁ πόθος μας καί ἡ λαχτάρα μας. Καθημερινά ἐκθρονίζουμε στήν πράξη τόν Χριστό ἀπό τή ζωή μας, ἀπό τίς συναναστροφές μας, τίς συζητήσεις μας καί τίς ἀναζητήσεις μας, ἀπό τή σκέψη μας καί τή γλώσσα μας, ἀκόμα κι ἀπ' τήν προσευχή μας. Ἡ πρώτη ἐντολή Του, τό "ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου" (Μάρκ. ιβ', 30) δέν ἀποτελεῖ τήν κύρια μέριμνά μας, τήν πεμπτουσία τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγώνα.

Ἀλλά, παρά τή δική μας ἀμέλεια, τή ραθυμία, τή χλιαρότητα καί τήν περί τά πνευματικά νωθρότητά μας, ὁ ἐράσμιος Νυμφίος τῶν ψυχῶν μας, ὁ γλυκύτατος Χριστός μας, δέν παύει νά κρούει τή θύρα τῆς ψυχῆς μας καί νά μᾶς ἀπευθύνει στοργικά, ἐπίμονα, ἀλλά καί διακριτικά τόν παρήγορο λόγο Του. **Κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τό Χρυσόστομο:**

"Ἐγώ εἶμαι καί πατέρας σου, μᾶς λέει ὁ Χριστός, ἐγώ καί ἀδελφός σου, ἐγώ καί νυμφίος σου, ἐγώ καί σπίτι σου, ἐγώ καί τροφή σου, ἐγώ καί ροῦχο σου, ἐγώ καί ρίζα, ἐγώ καί θεμέλιο, ἐγώ τά πάντα γιά σένα, γίνομαι ὅ,τι κι ἄν θελήσεις, κοντά μου τά ἔχεις ὅλα. Ἐγώ καί θά σέ ὑπηρετήσω· γιατί ἦρθα, γιά νά διακονήσω καί ὄχι νά διακονηθῶ. Ἐγώ εἶμαι καί φίλος σου καί μέλος σου καί κεφαλή σου καί ἀδελφός καί ἀδελφή σου καί μητέρα σου, ἐγώ εἶμαι τά πάντα, μόνο νά τά ἔχεις καλά μαζί μου.

Ἐγώ ἔγινα φτωχός γιά σένα καί ἐπαίτης γιά σένα, ἀνέβηκα στόν σταυρό γιά σένα, τάφηκα γιά σένα, γιά χάρη σου παρακαλῶ τόν Πατέρα μου στόν οὐρανό καί στάλθηκα στή γῆ ἀπό τόν Πατέρα μου ὡς δικός σου μεσολαβητής. Γιά μένα ἐσύ εἶσαι τά πάντα, καί ἀδελφός καί φίλος καί μέλος. Ὅ,τι ἔχω εἶναι καί δικό σου. Τί περισσότερο θέλεις";

Ἀλήθεια, πόσο μωροί, πόσο ἀγνώμονες, πόσο ἄσοφοι ἀποδεικνυόμαστε πολλές φορές, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργός τοῦ Παντός, ὁ Βασιλεύς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ ἀνενδεής καί Παντοδύναμος Κύριος, ὁ φοβερός Θεός, "Ὅν φρίσσει καί τρέμει τά Χερουβείμ", ὁ Πλάστης καί Θεός μας, ἔρχεται τόσο κοντά μας· γίνεται ὁ πολυεύσπλαγχνος Πατέρας μας, ὁ ἀδελφός μας καί ὁ πιστός φίλος μας, ἕτοιμος νά μᾶς προσφέρει τά πάντα, θυσιάζοντας τόν ἴδιο τόν ἑαυτό Του· ἔρχεται νά μᾶς ὑπηρετήσει "ὡς ὁ διακονῶν", νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τά βάρη καί τίς θλίψεις, νά μᾶς χαρίσει τά παρόντα καί τά μέλλοντα ἀγαθά Του, κι ἐμεῖς —ὤ τῆς παραφροσύνης!— τολμοῦμε νά Τόν ἀγνοοῦμε ἤ καί ἀκόμη νά Τόν περιφρονοῦμε "περί ἄλλα πολλά τυρβάζοντες".

Μεγάλοι οἱ συμβολισμοὶ τῶν ἀναμμένων κανδήλων

Ἀδελφοί, "ἰδοὺ νῦν (τώρα, σήμερα, ὄχι αὔριο) καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν (τώρα, σήμερα, ὄχι αὔριο) ἡμέρα σωτηρίας" (Β' Κοριν. στ', 2). Τώρα, σ' αὐτή τή ζωή ὑπάρχει τό ἔλεος καί ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Ὁ θάνατος καραδοκεῖ ἀνά πᾶσα στιγμή, ἡ αὐλαία πέφτει ὁσονούπω, ἡ Κρίσις χωρίς ἔλεος, ἀκριβοδίκαιη καί ἀδέκαστη. Πολύ σοφά ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει τή μεγάλη αὐτή ἀλήθεια μέ τούς συμβολισμούς μέσα στόν Ἱερό Ναό. **Σέ ὅλες τίς εἰκόνες τοῦ Τέμπλου, δεξιά καί ἀριστερά τῆς Ὡραίας Πύλης καί ἐμπρός στήν Ὡραία Πύλη, οἱ ἀναμμένες κανδῆλες συμβολίζουν τό θεῖο ἔλεος, πού δίνεται πλουσιοπάροχα σέ ὅσους προσέρχονται ἐν μετανοίᾳ ἐκεῖ, ἔμπροσθεν τῆς Ἁγίας Τραπέζης, γιά τήν Μετάληψη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, "εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον". Ἐνῶ στόν ἐπισκοπικό θρόνο μέ τήν εἰκόνα τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ, πού συμβολίζει τό βῆμα τοῦ Κριτοῦ, δέν ὑπάρχει κανδήλα, διότι ἀκριβῶς ἡ Κρίση τότε θά εἶναι ἀνέλεος.**

Ἀδελφοί μας ἀγαπητοί! **"Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου"!** Εἶναι φοβερή ἡ ὥρα τῆς Κρίσεως καί ἡ κόλαση, ἡ μεγαλύτερη συμφορά, τό φοβερώτερο κακό. Τά δεινά τῆς κολάσεως, ἡ αἰώνια, δηλαδή, στέρηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, δέν ἔχουν καμμία σύγκριση μέ τίς συμφορές τῆς παρούσης ζωῆς. Ἄς εὐχόμαστε κανείς ἄνθρωπος στόν κόσμο νά μή δοκιμάσει τήν ἄφατη ὀδύνη της. Ἄς μή παίζουμε "ἐν οὐ παικτοῖς". Τό διακυβευόμενο εἶναι ἡ ἀθάνατη ψυχή μας καί τό αἰώνιο μέλλον μας. Καλό θά ἦταν καί στίς εὐχές μας, σέ γιορτές ἤ διάφορες ἄλλες περιστάσεις, νά χρησιμοποιεῖται κι ἀπό τούς λαϊκούς ἀδελφούς μας, ἡ εὐχή τῶν Μοναχῶν: **"Καλή μετάνοια, καλόν Παράδεισο".**

Ὁ δρόμος γιά τόν Παράδεισο εἶναι ἕνας. Εἶναι ὁ δρόμος, πού βάδισαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι: ὁ δρόμος τῆς μετανοίας, τῆς ἐπιστροφῆς στό σπίτι τοῦ Πατέρα μας. Ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς στήν Ἐκκλησία μας καί στήν Ἁγία Παράδοσή της.

Πότε; Τώρα, σήμερα. Πῶς; Νά ἐπανέλθουμε στήν παλιά εὐσέβεια, στό φόβο τοῦ Θεοῦ, στήν ἁγία ἁπλότητα. Νά ἐπανέλθουμε ὅλοι, Κληρικοί, Μοναχοί καί λαϊκοί, στήν πραότητα, στήν ταπείνωση, στήν ἀκακία, στήν ἀφελότητα τῆς καρδίας, στήν κατά Θεόν γνώση καί σοφία. Καί ν' ἀρχίσουμε ἀπό ἁπλά μικρά καί ἴσως τυπικά, κατά τό φαινόμενο, πράγματα· ἀλλά στήν πραγματικότητα πολύ σπουδαῖα καί οὐσιαστικά.

Νὰ μελετοῦμε τοὺς βίους τῶν Ἁγίων τὸν Συναξαριστὴν καὶ τὰ Γεροντικά

Νά πάρουμε, δηλαδή, καί πάλι στά χέρια μας τόν Συναξαριστή, τούς βίους τῶν Ἁγίων μας, τόν Εὐεργετινό, τά Γεροντικά, τήν ἁμαρτωλῶν σωτηρία, τόν Ἅγιο Νικόδημο, τόν Ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό... Καί κυρίως καί πρωτίστως νά ἀρχίσουμε νά μελετᾶμε τακτικά καί εὐλαβικά τήν Ἁγία Γραφή, Παλαιά καί Καινή Διαθήκη καί τά πατερικά κείμενα, πού ἑρμηνεύουν καί ἀναλύουν τήν Ἁγία Γραφή.

Νά ἔχουμε εὐπρεπισμένο εἰκονοστάσι —ὄχι στό σαλόνι γιά ἐπίδειξη—, ἀλλά σέ ἰδιαίτερο χῶρο, ἄν ὑπάρχει ἡ δυνατότητα, ὅπου θά μποροῦμε νά ἀποσυρθοῦμε γιά προσευχή. Εἰκονοστάσι μέ εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων, τῶν ὁποίων φέρουμε τά ὀνόματα, μέ Σταυρό, μέ ἀναμμένη κανδήλα, μέ τή σύνοψη, τό Συνέκδημο, τά Προσευχητάρια. Εἰκονοστάσι, ὅπου, ὅπως οἱ παλιές εὐλαβεῖς οἰκογένειες, θά φυλάσσουμε καί ὅλα τά ἁγιαστικά (τά βάγια, τόν βασιλικό, λάδι ἤ μύρο ἀπό προσκυνήματα, τό Μεγάλο ἁγιασμό κ.λπ.).

Νά μάθουμε νά ἐκκλησιαζόμαστε μέ εὐλάβεια καί μέ προσοχή στά τελούμενα. Νά προετοιμαζόμαστε ἀπό τήν προηγούμενη ἡμέρα, μέ σωματική καί ψυχική καθαριότητα καί προετοιμασία, μέ περισυλλογή, μέ ἀνάπαυση, μέ προσευχή καί μελέτη τῶν βίων τῶν Ἁγίων, τῶν Εὐαγγελικῶν καί Ἀποστολικῶν Ἀναγνωσμάτων καί τῶν ὑποθέσεων τῶν μεγάλων Ἑορτῶν.

Νά ἀποκτήσουμε τήν ἐκκλησιαστική μας βιβλιοθήκη, ὅπου, ἐκτός τῶν ἄλλων πατερικῶν καί ψυχωφελίμων βιβλίων, θά ὑπάρχουν καί τά λειτουργικά βιβλία **(τό Μέγα Ὡρολόγιο, ἡ Παρακλητική, τά Μηναῖα, τό Πεντηκοστάριο, τό Τριώδιο κ.λπ.).**

Νά ἀρχίσουν οἱ νοικοκυρές, ὅσες δέν τό κάνουν, νά ζυμώνουν πρόσφορα μέ εὐλάβεια καί μέ εἰδική προετοιμασία, νά προσφέρουν τό νᾶμα, τό καθαρό κερί καί τό θυμίαμα γιά τήν Θεία Λειτουργία, μαζί μέ τά ὀνόματα, ζώντων καί κεκοιμημένων, ὑπογραμμίζοντας κάποιο ὄνομα μέ ἰδιαίτερη ἀνάγκη (καλό θά ἦταν καί μέ τό αἴτημά του). **Ἡ μνημόνευση τῶν ὀνομάτων καί ἡ προσφορά τῶν δώρων ἀποδίδουν τή μεγαλύτερη ὠφέλεια σέ ζῶντες καί κεκοιμημένους, ὅση ὠφέλεια δέν μπορεῖ νά προσφέρει καμμία ἄλλη προσευχή ἐπί τῆς γῆς.** Ἰδίως γιά τούς κεκοιμημένους μας, πού δέν ἔχουν πλέον τή δυνατότητα νά βοηθήσουν τόν ἑαυτό τους καί περιμένουν μόνον ἀπό ἐμᾶς. Καλές οἱ δωρεές καί τά στεφάνια, ἀλλά ἡ Θεία Λειτουργία γιά τούς ἀνθρώπους μας εἶναι τό ἀναντικατάστατο ἀποκούμπι τους.

Πολύ ὠφέλιμο θά ἦταν νά τελοῦμε καί Θεῖες Λειτουργίες (ν' ἀνοίγουμε τίς Ἐκκλησιές, ὅπως συνηθίζει νά τό λέει ὁ λαός μας) **ὑπέρ τῶν οἰκογενειῶν μας, τῶν συγγενῶν μας, τῶν φίλων μας, ἀλλά καί τῶν ἐχθρῶν μας, καί τῶν κεκοιμημένων μας, μή παραλείποντας καί ὅλα τά διατεταγμένα (κόλλυβα καί ὑψώματα γιά τούς Ἁγίους μας, ἀρτοκλασία, μνημόσυνα, τρισάγια καί κόλλυβα γιά τούς κεκοιμημένους μας).**

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ Ο ΑΠΛΟΥΣ

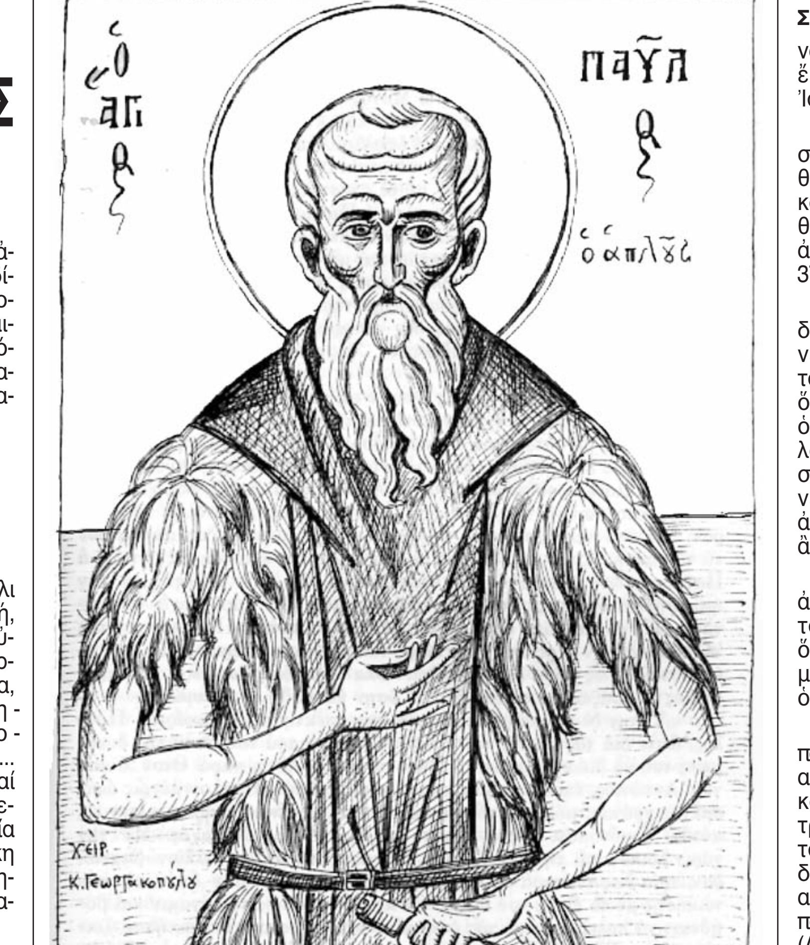

Τὴν 7ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Παύλου τοῦ Ἁπλοῦ.
Ἀνωτέρω εἰκών διά χειρός Κ. Γεωργακοπούλου.

Εἰς ἐκδήλωσιν τῆς Μητροπόλεως Καλαβρύτων

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ π. Γ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ

Καὶ τὴν συμβολὴν των εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ Ἔθνους

Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσήκουσα προσοχὴ οἱ ἀκροατές μας παρακολούθησαν τὴν Κυριακὴ 19.02.2012, στὴν αἴθουσα ὁμιλιῶν τοῦ Κέντρου Νεότητας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, τὴν ἐπίκαιρη ὁμιλία τοῦ Αἰδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μὲ τίτλο "Οἱ Νεομάρτυρες καὶ ἡ συμβολή τους στὴν ἐπιβίωση τοῦ Ἔθνους".

Παρόντες ἦταν ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Ἀμβρόσιος, κληρικοὶ καὶ πλῆθος κόσμου. Ὁ πατέρας Γεώργιος ἀνέφερε ὅτι στὴν ἀντίσταση τοῦ γένους κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν περιλαμβάνονται οἱ Νεομάρτυρες. Αὐτοὶ προέβαλλαν τὴν συνεπέστερη γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία καὶ ἀποτελεσματικότερη ἀντίσταση στὸν κατακτητὴ χωρὶς θυσίες ἄλλων παρὰ μόνο τοῦ ἑαυτοῦ τους. Οἱ μάρτυρες τοῦ ὑπόδουλου γένους ξαναζωντάνεψαν μέσα στὴν δουλεία τὴν ἀρχαία χριστιανικὴ παράδοση τοῦ μαρτυρίου. Ἦταν κυρίως νέοι διαφόρων ἐπαγγελμάτων, ποὺ εἴτε προέβαλλαν ἄρνηση στὸν ἐπιβαλλόμενο ἐξισλαμισμό τους εἴτε τὸν ἀπέβαλλαν μετὰ τὴν ἐξώμοσή τους.

Οἱ περισσότεροι ἦταν πρώην ἐξωμότες, ποὺ κάποια στιγμή, μετανοώντας γιὰ τὴν ἄρνησή τους, παρουσιάζονταν δημόσια στὸν τόπο, ὅπου εἶχε γίνει ἡ ἀλλαξοπιστία τους καὶ δήλωναν τὴν πίστη τους στὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἐπιστροφή τους στὴν Ἐκκλησία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποστοῦν μαρτυρικὸ θάνατο.

Ἡ ὁμολογία τους ἀποσκοποῦσε στὴν ἀπόρριψη τοῦ κατακτητῆ καὶ τὴν ἄμεση ἐπιβεβαίωση τῆς ὑπεροχῆς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Τὸ μαρτύριό τους δείχνει τὴ συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἀντίσταση καὶ τὴν ἑνότητα ὅλου τοῦ γένους ἐναντίον τοῦ τυράννου καὶ ἀποτελεῖ μία γενναία ἀντίσταση κατὰ τοῦ ἐξισλαμισμοῦ. Στὴν ἐπιστροφὴ καὶ ὁμολογία τῶν Νεομαρτύρων συνέβαλλαν ἀποφασιστικὰ οἱ Γέροντες Πνευματικοί τους, ποὺ ζοῦσαν στὰ ἁγιορείτικα Μοναστήρια, καὶ οἱ ὁποῖοι τοὺς προετοίμαζαν πνευματικά.

Ἡ εἰδοποιὸς διαφορὰ μεταξὺ Νεομαρτύρων καὶ Ἐθνομαρτύρων εἶναι ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι προέτασσαν τὴν πίστη, ἐνῶ οἱ δεύτεροι ὠθοῦνταν κυρίως ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους στὴν Πατρίδα. Ἐπίσης διαφορὰ ὑπάρχει στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ θάνατος τῶν Νεομαρτύρων συνοδεύεται ἀπὸ θαυμαστὰ γεγονότα, ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν δοχεῖα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Νεομάρτυρες ἦταν τὸ μόνιμο στήριγμα τῶν ὑποδούλων κυρίως μετὰ τὸ μαρτύριό τους. Διότι ἀναγνωρίζονταν ἀμέσως ὡς Ἅγιοι ἀπὸ τὸν λαὸ ἀκόμα καὶ πρὶν τὴν ἀνακήρυξή τους ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ἡ συμβολή τους ἀποδείχθηκε τεράστια. Ἀναγνωρίστηκαν ὡς διακεκριμένοι ἀγωνιστὲς τῆς πίστης καὶ τῆς ἐλευθερίας, ποὺ μὲ τὴ θυσία τους βεβαίωναν ὅτι ὁ ἀντίπαλος δὲν εἶναι ἀνίκητος. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔδινε θάρρος καὶ προετοίμαζε τὸ ὑπόδουλο Ἔθνος γιὰ τὴν τελικὴ ἀναμέτρησή του μὲ τὸν κατακτητὴ στὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821.

Ὁ ὁμιλητὴς ἔκλεισε τὸν λόγο του ἐκφράζοντας τὴν εὐχὴ στὶς δύσκολες ἐποχές, ποὺ ζοῦμε, ἐποχὲς μίας ἄλλης τουρκοκρατίας κατὰ τὸν ἀείμνηστο Μάνο Χατζηδάκη, εἴθε νὰ ὑπάρξουν μάρτυρες τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν οὐσία τῆς ταυτότητάς μας ὡς Ἔθνους.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας στὴν συνέχεια λαμβάνοντας τὸν λόγο εὐχαρίστησε τὸν π. Γεώργιο γιὰ τὸν χειμαρρώδη, ὅπως εἶπε, λόγο του καὶ εὐχήθηκε ὁ λαός μας στὶς δύσκολες στιγμές, ποὺ περνᾶμε νὰ κρατήσει τὴν πίστη καὶ τὸ ἦθος του μιμούμενος τὸ παράδειγμα τῶν Νεομαρτύρων».

«Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νὰ δείξουν ἀγάπη, πράγμα τὸ ὁποῖο ἔκανε ὁ Σαμαρείτης, ποὺ δὲν ἦταν Ἰουδαῖος.

Ἔτσι, ἐκείνη τὴν στιγμὴ "πλησίον" γιὰ τὸν τραυματισμένο ἄνθρωπο δὲν ἦταν ὁ ὁμοεθνής του καὶ ὁμόθρησκός του, ἀλλὰ ὁ ἀλλόθρησκος, ὁ ὁποῖος ἔδειξε ἰδιαίτερη ἀγάπη καὶ φροντίδα (Λουκ. ι', 30–37).

Ἂν προσέξουμε ἰδιαιτέρως θὰ δοῦμε τὴν ἀλλαγή, τὴν ὁποία ἔκανε ὁ Χριστὸς ὡς πρὸς τὴν ἔννοια τοῦ πλησίον. Ἡ πρώτη ἀλλαγὴ εἶναι ὅτι ἐπεξέτεινε τὴν ἔννοια αὐτή, ὁπότε πλησίον δὲν εἶναι αὐτός, ποὺ λατρεύει τὸν ἴδιο Θεό, ὁ ὁμόθρησκος καὶ ὁ ὁμοεθνής, ὅπως ἑρμηνευόταν στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἀλλὰ ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἀλλοεθνής.

Ἡ δεύτερη οὐσιαστικὴ καὶ κυρία ἀλλαγὴ εἶναι ὅτι ἄλλαξε οὐσιαστικὰ τὸ ἐρώτημα. Τὸ ἐρώτημα ἦταν, ὅπως προαναφέρθηκε, "τίς ἐστί μου πλησίον", "ποιὸς εἶναι γιὰ μένα ὁ πλησίον;".

Ὁ Χριστὸς δὲν ἀπάντησε στὸ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον του, ἀλλὰ ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ γίνη πλησίον σὲ κάθε ἄλλον: "τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς; ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως" (Λουκ. ι', 36–37).

Αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικό, διότι δείχνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀρκούμαστε στὸ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μας, γιατί αὐτὸ κρύβει μία ἐγωϊστικὴ νοοτροπία, ἀλλὰ στὸ ὅτι ἐμεῖς πρέπει νὰ κινηθοῦμε πρὸς τὸν ἄλλο καὶ νὰ γίνουμε ἐμεῖς πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ νὰ τὸν βοηθήσουμε στὶς δυσκολίες, ποὺ ἀντιμετωπίζει.

Ἑπομένως, ὁ Θεὸς καὶ ὁ πλησίον εἶναι ἡ βάση κάθε κοινωνικῆς ζωῆς, καὶ ἡ κατακόρυφη καὶ ὁριζόντια διάσταση δείχνει τὴν ὡριμότητα κάθε ἀνθρώπου.

2. Ἡ σύγχρονη κοινωνία

Ἐνῶ αὐτὴ ἡ βάση συνιστοῦσε τὴν διαχρονικὴ παράδοση τοῦ Γένους μας καὶ γενικότερα τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, σήμερα ἔχουν ἀλλάξει τὰ πράγματα καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἡ κοινωνία μας εἶναι ἀνισόρροπη καὶ δημιουργοῦνται τεράστια προβλήματα.

Δηλαδή, σήμερα βλέπουμε στὴν κοινωνία νὰ ἐπικρατῆ ὁ θάνατος καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον, ὁπότε καταργοῦνται ἢ διαταράσσονται οἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς ὁριζόντιας καὶ κατακόρυφης σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν κοινωνία.

Παρατηροῦμε στὴν ἐποχή μας ὅτι ἐπικρατεῖ ὁ θάνατος τοῦ Θεοῦ, ἡ λεγομένη θεολογία τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ 19ος αἰώνας ἦταν ὁ αἰώνας τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ Νίτσε εἶχε διακηρύξει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι νεκρός.

Εἶχε προηγηθῆ βέβαια ὁ 18ος αἰ. τοῦ διαφωτισμοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖο γκρεμίστηκε τὸ κοσμοείδωλο τῆς μεταφυσικῆς. Βέβαια, πολλοὶ διαφωτιστὲς δὲν ἦταν ἄθεοι, ἀλλὰ δυϊστές, πίστευαν δηλαδὴ σὲ ἕνα θεό, σὲ μία δύναμη ἀόρατη, ποὺ κυβερνᾶ τὸν κόσμο, ἀλλὰ δὲν πίστευαν στὸν προσωπικὸ Θεό.

Φαίνεται ὅτι ἡ μεταφυσική, ὁ σχολαστικισμὸς καὶ ὁ ἠθικισμός, ποὺ συνδέονται καὶ μὲ τὸν ἐθνικισμό, ποὺ κατέληξαν σὲ διαμάχες καὶ θρησκευτικοὺς πολέμους, ὁδήγησαν στὸ σημεῖο νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ τὸν δυτικὸ ἄνθρωπο δὲν χρειαζόταν ἕνας θεός, ποὺ ἦταν ἐκδικητικός, ἄσπλαχνος, φεουδάρχης κ.λπ., ὅπως ἐκφραζόταν στὴν Δύση, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἀρνήθηκαν, ἀφοῦ δὲν τοὺς χρειαζόταν. Ἔτσι, δὲν πέθανε ὁ Θεός, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα πέθανε ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν Θεό.

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐπηρέασε πάρα πολὺ τὴν Δυτικὴ Εὐρώπη. Τὸν τελευταῖο καιρὸ συζήτησα μὲ διαφόρους Εὐρωπαίους γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ καὶ διεπίστωσα ὅτι στὴν Εὐρώπη ὑπάρχει ἕνα μεγάλο κῦμα ἀθεΐας, ἀπιστίας καὶ γενικὰ ἀδιαφορίας γιὰ τὸ ἐὰν ὑπάρχη ἢ δὲν ὑπάρχη Θεός.

Ἄλλωστε, ἡ εὐρωπαϊκὴ ἑνότητα στηρίζεται πάνω στὴν οἰκονομία, ὅπως τὸ ὁρίζουν καὶ διάφοροι ὅροι, ποὺ ἐπικρατοῦν ἤτοι "Οἰκονομικὴ Ἕνωση τῆς Εὐρώπης", "Νομισματικὴ Ἕνωση τῆς Εὐρώπης", "Εὐρωζώνη ἢ Ζώνη τοῦ εὐρὼ" κ.λπ.

Πρόκειται γιὰ μία Εὐρώπη, ποὺ δὲν στηρίζεται στὸν πολιτισμό, ὁ ὁποῖος σαφῶς ἔχει καὶ τὸ στοιχεῖο τὸ θρησκευτικό, ἀλλὰ μόνον στὸ χρῆμα, γι' αὐτὸ καὶ καταρρέει τὸ οἰκοδόμημα αὐτό.

Σήμερα στὴν Εὐρώπη παρατηρεῖται ἀδιαφορία γιὰ θρησκευτικὰ ζητήματα. Καὶ ὅπως μοῦ ἔλεγε κάποιος γάλλος ὀρθόδοξος κληρικὸς ἡ Εὐρώπη εἶναι πεθαμένη ὡς πρὸς τὸν Θεό.

Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὴν κυκλοφορία διαφόρων χριστιανικῶν βιβλίων. Τὰ χριστιανικὰ βιβλία, ποὺ ἐκδίδονται ἀπὸ Προτεστάντες, Ἀγγλικανοὺς κ.λπ. ἀναφέρονται σὲ ἕνα χριστιανικὸ ἢ καὶ θρησκευτικὸ συγκρητισμό, δηλαδὴ κάνουν λόγο γιὰ τὰ κοινὰ στοιχεῖα, ποὺ ὑπάρχουν σὲ ὅλες τὶς θρησκεῖες, γιὰ τὴν ἑνότητα τῆς χριστιανικῆς σκέψης, χωρὶς νὰ στηρίζονται στὴν πίστη καὶ στὶς διάφορες ὁμολογίες. Ἀκόμη καὶ τὰ ὀρθόδοξα βιβλία ἐκδίδονται στὴν Ἀμερικὴ καὶ μικρὸ ποσοστὸ αὐτῶν ἔρχονται στὴν Εὐρώπη.

Στὸ θέμα αὐτὸ μπορῶ νὰ καταθέσω καὶ μία προσωπικὴ μαρτυρία.

Τὰ βιβλία μου, τὰ ὁποῖα μεταφράσθηκαν στὰ ἀγγλικά, κυκλοφοροῦν κυρίως στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐλάχιστος ἀριθμὸς κυκλοφορεῖ στὴν Εὐρώπη. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἔνδειξη ὅτι ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν Θεὸ καὶ ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ τὴν ἐπικοινωνία μαζί Του.

Ὁ π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος πρόσφατα ἀνακηρύχθηκε Ἅγιος ἀπὸ τὴν Σερβικὴ Ἐκκλησία μὲ προφητικὴ ἐνάργεια εἶχε ἀναγγείλει ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος ὅτι ὁ κρυφὸς πόθος πολλῶν ἀπὸ τὰ δημιουργήματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ εἶναι "ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεόν".

Ἐρωτᾶ: Ἡ Εὐρώπη, ἀφοῦ υἱοθέτησε τὴν ἀρχὴ τοῦ Νίτσε ὅτι ὁ Θεὸς "ἀπέθανε", τότε τί ἔμεινε στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν ἔξοδο τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸ σῶμα της; Ἀπαντᾶ ὁ ἴδιος: Ἔμεινε ἕνα "πτῶμα", ὅπως πτῶμα γίνεται τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν φεύγη ἡ ψυχή.

Ὁ Ντοστογιέφσκι εἶπε κάποτε: "Θέλω νὰ πάω εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ γνωρίζω ὅτι μεταβαίνω εἰς νεκροταφεῖον".

Εἶναι χαρακτηριστικὰ ὅσα γράφονται στὸ βιβλίο τοῦ Lugi Zoja "ὁ θάνατος τοῦ πλησίον" γιὰ θέματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν σύγχρονη κοινωνία.

Ἐὰν ὁ 19ος αἰώνας ἦταν ὁ αἰώνας τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ, ὁ 20ὸς καὶ 21ος αἰ. εἶναι ὁ αἰώνας τοῦ θανάτου τοῦ πλησίον, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν συνάνθρωπό του, ζῆ σὲ ἕνα φίλαυτο ἐγωκεντρικὸ περιβάλλον, ὁ ἀτομισμὸς εἶναι κυρίαρχο στοιχεῖο στὴν ζωή μας, πράγμα τὸ ὁποῖο δείχνει τὴν ἀδιαφορία, τὴν ὁποία ἔχει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν συνάνθρωπό του.

Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο, τὸ ὅτι κατὰ τὸν 19ο καὶ 20ό αἰ. κυριαρχεῖ ἡ ψυχανάλυση, ἀφοῦ "ἡ ἀπομόνωση κερδίζει ἔδαφος", "τὰ πλέον εὐαίσθητα ἄτομα σπαράσσονται ἀπὸ μία ἀγωνία, στὴν ὁποία δίδεται τὸ ὄνομα νεύρωση. Μέσῳ τῆς ψυχανάλυσης θὰ ἀναδομήσουν τὴν ἀνθρώπινη σχέση, ὄχι μὲ κάποιον πλησίον, ἀλλὰ μὲ ἕνα ἐπαγγελματία.

Ἡ ἀνάγκη τους γιὰ ἐγγύτητα εἶναι τόσο βίαιη, ποὺ δημιουργεῖ ἕνα πλεόνασμα οἰκειότητος μὲ ἐκεῖνον: αὐτὸ καλεῖται μεταβίβαση καὶ μὲ τὴν σειρά της θεωρεῖται νευρωτική.

Ὁ Φρόϊντ ὑποδεικνύει τεχνικές, γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσει καὶ νὰ τὴν ἐμπεριέξει. Θέτει τὸν ἀσθενῆ στὸ ντιβάνι, γιὰ νὰ ἀπομακρύνει τὸ βλέμμα του".

Ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι κοινωνικὸ ὂν καὶ οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ ἔχουν κάποιον δίπλα τους.

Σήμερα, ὅμως, οἱ ἄνθρωποι, κυρίως στὶς μεγαλουπόλεις, δὲν αἰσθάνονται δίπλα τους ἄλλους ἀνθρώπους, ζοῦν μόνοι τους, αἰσθάνονται μία μοναξιά, αἰσθάνονται τὸν πλησίον τους ὡς ἀπειλὴ τῆς ὕπαρξής τους. Μπορεῖ κανεὶς νὰ συναντᾶ κάθε μέρα χιλιάδες ἀνθρώπους στὸν δρόμο, στὴν ἐργασία, ἀλλὰ εἶναι ἄγνωστα πρόσωπα σ' αὐτούς.

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι στὴν ἀρχαιότητα μόνο ἡ Ρώμη ξεπερνοῦσε τὸ ἕνα ἑκατομμύριο κατοίκων καὶ τὸ 1820 μόνον τὸν Λονδίνο.

Στὰ 1900 οἱ πόλεις, ποὺ κατοικοῦνταν περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἑκατομ. κατοίκους ἦταν ἕνδεκα, τὸ 2000 ἦταν σχεδὸν 400 καὶ τὸ 2015 θὰ εἶναι 550.

Αὐτὸ δείχνει ἕνα μεγάλο πρόβλημα ὅτι οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μέσα σὲ μεγαλουπόλεις. Στὴν πολυκοσμία μὲ τοὺς μετανάστες καὶ τοὺς ξένους ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐντελῶς μόνος.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐπιστρέφει στὸ σπίτι του μετὰ τὴν καθημερινὴ ἐργασία, εἶναι "ἀποπροσανατολισμένος ἀπὸ τὴν συνάντηση μὲ ἄπειρα νέα πρόσωπα πού, ἀντίθετα πρὸς ὅ,τι ἀναζητᾶ ἡ παρόρμηση, δὲν τοῦ προσφέρουν γνώση, διότι λείπει εἴτε ὁ χρόνος, εἴτε ἡ δυνατότητα γνώσεως".

Ἀλλὰ καὶ "ὅταν ἀνοίγει τὴν τηλεόραση, μπορεῖ νὰ συναντήσει σὲ ἐλάχιστες στιγμές, χιλιάδες ἄλλα ἄτομα, ἀλλὰ συνάμα καὶ ἐλάχιστα ὑπαρκτά". Ἔτσι, ἔχει χαθῆ ἡ ἔννοια τοῦ ζωντανοῦ πλησίον.

Ἐπίσης παρατηροῦμε ὅτι κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος οἱ διπλανοὶ τοῦ ἀνθρώπου ἔχουν ἀντικατασταθῆ ἀπὸ τὶς μηχανές.

Ὁ Τζὼρτζ Ὄργουελ τὸ 1949 ἔκανε λόγο γιὰ τὸν μεγάλο ἀδελφό. Πρόκειται γιὰ τὴν παντοδύναμη ἐξουσία, ἡ ὁποία εἰσχωροῦσε στὰ σπίτια.

Ὁ Ρέϊ Μπράντμπερι τὸ 1953 περιέγραψε μία κοινωνία, στὴν ὁποία τὰ βιβλία ἦταν ἀπαγορευμένα καὶ οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν περικυκλωμένοι ἀπὸ ὀθόνες, τὶς ὁποῖες ὀνόμαζε "ἡ οἰκογένειά μου". "Σὲ ἀμφότερα τὰ διηγήματα, ὁ πολίτης δὲν ἔβλεπε ὅτι ἡ ἐξουσία ἐξαφάνιζε τοὺς γείτονες: γείτονας ἦταν πλέον μόνο ἡ ὀθόνη".

Ἑπομένως, "στὸ προτεχνολογικὸ κόσμο, ἡ γειτνίαση τῶν ἀνθρώπων ἦταν οὐσιαστική, τώρα δεσπόζει ἡ ἀπόσταση, ἡ ἔμμεση σχέση καὶ ἡ σχέση διὰ τῶν μέσων ἐνημέρωσης.

Ἡ ἐντολὴ (ἀγάπα τὸν πλησίον σου) κενώνεται. Καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἔχουμε πλέον «κανένα νὰ ἀγαπήσουμε". Χάθηκε ἡ ἐπικοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν συνάνθρωπό του καὶ στὴν καλύτερη περίπτωση γίνεται ἔμμεση, ὅποτε ἐπανεμφανίζεται μὲ διαστρεβλωμένη μορφή, ὅπως φαίνεται σὲ πολλὲς ψυχοπαθολογικὲς καταστάσεις.

Ὁπότε, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἔχει χάσει καὶ τὴν αἴσθηση τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν αἴσθηση τοῦ πλησίον, ὁ Θεὸς πέθανε γι' αὐτόν, ὁ οὐρανὸς κενώθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ πέθανε καὶ ὁ πλησίον γι' αὐτόν, δηλαδὴ κενώθηκε καὶ ἡ γῆ, καὶ τὸ κυριότερο καὶ ὁ ἴδιος ἔπαυσε νὰ εἶναι πλησίον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Στὴν πραγματικότητα ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος εἶναι ὀρφανὸς καὶ ἀπὸ Θεὸ καὶ ἀπὸ ἄνθρωπο.

"Εἴτε ἀπὸ τὴν κατακόρυφη ὀπτική, –πέθανε ὁ Οὐράνιος Πατήρ του–, εἴτε ἀπὸ τὴν ὁριζόντια –πέθανε ἐκεῖνος, ποὺ στεκόταν στὸ πλάϊ του. Συνεπῶς, ὅπου καὶ νὰ ρίξει τὸ βλέμμα, νιώθει ὀρφανός".

Ἔτσι, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Θεοῦ τοῦ Νίτσε, ἀκολούθησε ὁ θάνατος τοῦ πλησίον μὲ τὴν μετα–τεχνολογικὴ καὶ μετα–θρησκευτικὴ ἐποχὴ καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πλησίον ἀκολουθεῖ καὶ ἡ μετα–ἀνθρώπινη ἐποχή.

Μέσα σὲ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα βλέπω τὴν κρίση τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Δὲν πρόκειται γιὰ κρίση ἁπλῶς οἰκονομική, ἀλλὰ γιὰ κρίση κοινωνική, ἀνθρωπιστική, πολιτιστικὴ καὶ θεολογική.

Ἡ ὀρφάνια μαστίζει τοὺς ἀνθρώπους, ὀρφάνια ἀπὸ Θεὸ καὶ πλησίον. Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος θέλη νὰ στηριχθῆ πάνω σὲ οἰκονομικὰ μεγέθη, καὶ τότε αἰσθάνεται τὴν μοναξιά, ἀφοῦ δὲν ἱκανοποιοῦνται οἱ ὑπαρξιακές του ἀναζητήσεις.

Σὲ αὐτὴν τὴν δύσκολη ἐποχὴ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πλησίον. Τὸ Θεὸ πρέπει νὰ τὸν αἰσθανθοῦμε μέσα στὴν καρδιά μας ὡς ἀγάπη καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία ὡς Πατέρα, καὶ τὸν συνάνθρωπό μας πρέπει νὰ τὸν αἰσθανθοῦμε ὡς ἀδελφό μας.

Ἐμεῖς πρέπει νὰ πορευόμαστε πρὸς τὸν Θεό, καθὼς ἐπίσης νὰ κινούμαστε καὶ πρὸς τὸν συνάνθρωπο, νὰ γινόμαστε πλησίον τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ποὺ ὑποφέρει καὶ πονᾶ.

Ἑπομένως, ὑπάρχει μεγάλη ἀνάγκη τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης καὶ πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ τιμοῦμε κάθε ἐθελούσια προσφορὰ καὶ κάθε κενωτικὴ – θυσιαστικὴ ἀγάπη.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἔννοια ὡς ποιμενάρχης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου συγχαίρω τὴν ΟΣΥΝ καὶ τὴν ΕΝΑΜ, γιατί ἀποφάσισαν νὰ τιμήσουν τοὺς Πολιτιστικοὺς Συλλόγους καὶ τοὺς συγγραφεῖς, ποὺ προσφέρουν τὸν χρόνο καὶ τὰ χαρίσματά τους, γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν τοὺς ἀδελφούς, καθὼς ἐπίσης συγχαίρω καὶ τοὺς τιμωμένους σήμερα Συλλόγους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὰ ὑγιῆ στοιχεῖα τῆς κοινωνίας μας.

Χαίρομαι γιὰ τὰ πνευματικά μου παιδιά, ποὺ δραστηριοποιοῦνται στὸν χῶρο τῆς κοινωνίας καὶ εὔχομαι τούτη τὴν χρονιὰ νὰ βάλουμε ὡς θεμέλιο τῆς ζωῆς μας τὸν βασικὸ αὐτὸ κανόνα: "ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου... ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν" (Ματθ. κβ', 37–39)».

Μέ ἄρθρον του διά τόν Μακαριστόν Ἀθηνῶν κυρόν Χριστόδουλον

ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Φέρεται ὡς διάδοχος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αἰγιαλείας καὶ Καλαβρύτων

Ὡς προσπάθεια νά ἐπανέλθη εἰς τό προσκήνιον τῆς Ἐκκλησίας, ἐξελήφθη ὑπό Ἐκκλησιαστικῶν κύκλων τό ἄρθρον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βρεσθένης κ. Θεοκλήτου εἰς τήν ἐφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» τῆς 12ης Φεβρουαρίου. Τό ἄρθρον τοῦ Σεβασμιωτάτου διαπραγματεύεται τήν στάσιν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου ἔναντι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ὡς αὐτή προκύπτει ἀπό τάς τριάκοντα ὁμιλίας, τάς ὁποίας εἶχεν ἐκφωνήσει. Εἰς τό ἄρθρον ἐπισημαίνεται ὅτι ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος «ὄχι μόνον δέν ἦταν ἀντιευρωπαϊστής, ἀλλά στάθηκε ὑπερασπιστής τῆς Εὐρωπαϊκῆς ταυτότητος, ὑπέρμαχος τῆς Εὐρωπαϊκῆς πνευματικῆς κληρονομιᾶς». Διετύπωνεν ὅμως τήν ἀνάγκην ἡ ἔνταξις νά συνοδεύεται ἀπό ἀγῶνα γιά τήν αὐτοσυνειδησίαν τῶν Ἑλλήνων. Ἀναφερόμενος εἰς τήν Εὐρωπαϊκήν προοπτικήν τῆς Τουρκίας, τά προβλήματα, τό μέλλον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τήν στάσιν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου γράφει:

«Ὁ μακαριστὸς δὲν ἔκρυβε τὴν ἀνησυχία του: μὲ ποιὰ ἐφόδια ψυχῆς θὰ πάει ὁ Ἕλληνας στὴν Εὐρώπη νὰ ἐργασθεῖ, πῶς θὰ κρατήσει ὑψηλὰ τὴν αὐτοεκτίμησή του καὶ τὴν ἰδιοπροσωπία του, ὅταν ἐδῶ καὶ τουλάχιστον δύο αἰῶνες διδάσκεται πὼς τὸ εὐρωπαϊκὸ εἶναι ὑψηλὸ καὶ τὸ ἑλληνικὸ εἶναι ἄξιο καταφρόνησης; Πῶς θὰ κρατήσει τὴν πίστη του μέσα σὲ ἕνα περιβάλλον πού, κι ὅταν δὲν εἶναι χριστιανοφοβικό, πάντως ἀρνεῖται νὰ δεῖ τὴν πίστη ὡς κάτι πέραν τῶν ἁπλῶν προσωπικῶν δεδομένων;

Αὐτὴ τὴν ἀγωνία ἐξέφραζε καὶ ἡ σταθερὴ ἄρνησή του νὰ δεχθεῖ τὴν ἔνταξη τῆς Τουρκίας στὴν Εὐρώπη. Εἶναι πολὺ μακρὰν τῆς πραγματικότητος αὐτοί, ποὺ θεωροῦσαν τὴν ἄρνησή του ὡς πολιτικὴ αἰχμὴ κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου. Ὁ Χριστόδουλος γνώριζε πολὺ καλὰ τὰ ὀφέλη, ποὺ θὰ εἶχε τὸ Πατριαρχεῖο ἀπὸ τὴν ἔνταξη τῆς Τουρκίας, ὀφέλη ποὺ θὰ εἶχε ὅλη ἡ Ὀρθοδοξία. Ἀλλὰ εἶχε πλήρη πεποίθηση ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ ἔχει πράγματι τὴ δύναμη νὰ ἐντάξει τὴν Τουρκία, μία χώρα τῆς τάξεως τῶν 100 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ὄχι μόνο δὲν ἦταν ἀντιευρωπαϊστὴς ὁ Χριστόδουλος, ὅπως εἶπαν κάποιοι ἀπρόσεκτοι, ἀλλὰ στάθηκε ὑπερασπιστὴς τῆς εὐρωπαϊκῆς ταυτότητος, ὑπέρμαχος τῆς εὐρωπαϊκῆς πνευματικῆς κληρονομιᾶς».

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βρεσθένης κ. Θεόκλητος τόν τελευταῖον καιρόν, ὡς λέγεται ὑπό Ἐκκλησιαστικῶν κύκλων, εἶναι εἰς τά «μέσα καί ἔξω» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας. Φέρεται δέ ὑπό ὡρισμένων κύκλων ὡς διάδοχος τοῦ σημερινοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αἰγιαλείας καί Καλαβρύτων κ. Ἀμβροσίου.

Πρόσκλησις

Ὁ Ἱερός Ναός Ἁγίου Γεωργίου (πλατεῖα Καρύτση) καί οἱ ἐκδόσεις «Παρρησία» (Ν. Σανιδᾶς, τηλ. 210.9422075) σᾶς προσκαλοῦν στήν παρουσίαση **τοῦ νέου βιβλίου τοῦ καθηγητοῦ Π.Β. Πάσχου «Ἐπουράνια σκηνώματα»,** πού θά γίνει στήν Ἐκκλησία τοῦ **Ἁγίου Γεωργίου**, ὕστερ' ἀπό μικρό κατανυκτικό Ἑσπερινό, **τήν Δευτέρα, 5 Μαρτίου, στίς 7 μ.μ.** Ὀλιγόλεπτες τοποθετήσεις θά καταθέσουν οἱ: Δημ. Β. Γόνης, ὁμότ. Καθηγητής Θ.Σ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Διον. Μούσουρας, Διδάκτωρ Βυζ. Φιλολογίας καί Χρ. Κορέλας, Θεολόγος-Λογοτέχνης. Θά ἀπαγγείλουν: ὁ ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Φραγκῖσκος Λάβδας καί ἡ Ἰωάννα Κορομπίλη.

Ὁ πρώην δημοσιογράφος, πρῶτος Σεβ. Μητροπολίτης Σιγκαπούρης

Τήν Κυριακήν 12ην Φεβρουαρίου ἐνεθρονίσθη ὁ πρῶτος Ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Σιγκαπούρης καί Νοτίου Ἀσίας κ. Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τήν δημοσιογραφίαν καί ἠκολούθησε τήν ὁδόν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἄλλωστε καί ὁ ἀδελφός του, ὁ ὁποῖος εἶναι Μητροπολίτης Χόνγκ Κόνγκ καί Νοτιοανατολικῆς Ἀσίας. Συμφώνως πρός ρεπορτάζ τῆς ἐφημερίδος «Δημοκρατία» ὑπό ἡμερομηνίαν 14ην Φεβρουαρίου:

«Ἐνθρονίστηκε τὴν Κυριακὴ σὲ μία λαμπρὴ τελετὴ ὁ πρῶτος μητροπολίτης Σιγκαπούρης καὶ Νότιας Ἀσίας κ. Κωνσταντῖνος. Τὸν νέο ἱεράρχη ὑποδέχτηκαν μὲ ἔθιμα τῆς χώρας νέοι Ἰνδονήσιοι τυμπανιστές, ἐνῶ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐνθρονίσεως ζωντάνεψαν ἔξω ἀπὸ τὸ Chijmes Hall τὰ παραδοσιακὰ λιοντάρια τῆς Σιγκαπούρης. Πλῆθος πιστῶν ἀπὸ πολλὲς χῶρες τῆς Νότιας Ἀσίας ἀλλὰ καὶ Ἕλληνες (ὁμογενεῖς καὶ ταξιδιῶτες) εἶχαν κατακλύσει τὸν χῶρο.

Παρέστησαν οἱ σεβασμιώτατοι μητροπολίτες Χὸνγκ Κὸνγκ καὶ Νοτιοανατολικῆς Ἀσίας κ. Νεκτάριος (ἀδελφὸς τοῦ κ. Κωνσταντίνου, ποὺ προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου), Σάμου κ. Εὐσέβιος, Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, Δαρδανελίων κ. Νικήτας καὶ Κορέας κ. Ἀμβρόσιος.

Ὁ νέος ἱεράρχης εἶναι πρώην δημοσιογράφος, ποὺ ἀκολούθησε τὸν δρόμο τῆς προσφορᾶς στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀναλυτικὸ ἀφιέρωμα στὴν πορεία τῆς ζωῆς του εἶχε παρουσιάσει ἡ "κυριακάτικη δημοκρατία".

Ὑπηρετεῖ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας τὰ τελευταῖα 13 χρόνια καὶ στὴ σύντομη ὁμιλία του εἶπε ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐργαστεῖ μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις, ὥστε οἱ ὀρθόδοξες κοινότητες τῆς Νότιας Ἀσίας νὰ στερεωθοῦν, νὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ νὰ γίνουν ζωντανές, καὶ στὶς ὁποῖες οἱ πιστοί, μὲ μία καρδιὰ καὶ μία ψυχή, θὰ ἐργάζονται γιὰ τὴ σωτηρία τους.

Ἰδιαίτερη ἀναφορὰ ἔκανε στὶς ἐνορίες καὶ στὰ πολλὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα τῆς μητροπόλεως, καθὼς καὶ στὰ προβλήματα, ποὺ ἀντιμετωπίζουν. "Δὲν ὑπάρχουν εὔκολες λύσεις. Χρειάζεται συντονισμένη προσπάθεια ἀπὸ ὅλους μας, ὥστε ἑνωμένοι νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴ βιωσιμότητα τῶν ἱδρυμάτων μας καὶ τῶν φιλανθρωπικῶν προγραμμάτων, καὶ νὰ στηρίξουμε τὶς κοινότητές μας" εἶπε.

Στὴ μητρόπολή του περιλαμβάνονται 11 χῶρες τῆς περιοχῆς: Σιγκαπούρη, Ἰνδονησία, Ἰνδία, Πακιστάν, Μαλαισία, Μπανγκλαντές, Ἀφγανιστάν, Σρὶ Λάνκα, Νεπάλ, Μπουτὰν καὶ Μαλδίβες».

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Κωνσταντίνου Κ. Καβαρνοῦ
καθηγητοῦ Πανεπιστημίου

«ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ»

Αἱ ἐκδόσεις τοῦ **«Ὀρθοδόξου Τύπου»** (Κάνιγγος 10, Α' ὄροφος, Ἀθῆναι 106 77, τηλ. 210–38.16.206) ἐπανεκδίδουν τὸ λίαν ἐνδιαφέρον ὡς ἄνω βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον τονίζεται ἡ ἀξία τῆς νηστείας καὶ συγκρίνονται ἡ Ἐπιστημονικὴ καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ Νηστεία, ὡς πρὸς τὰς βάσεις, τοὺς σκοπούς, τὰς μεθόδους καὶ τὰ ἀποτελέσματά των.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗΝ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ

Συμφώνως πρὸς ἀνταπόκρισιν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Πρακτορίου Εἰδήσεων (ΑΠΕ) ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20ὴν Φεβρουαρίου, ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως:

«Τὰ αἰτήματα τῶν μὴ μουσουλμανικῶν μειονοτήτων παρουσίασε σήμερα στὴν ὑποεπιτροπή, ποὺ ἔχει συσταθεῖ στὴν τουρκικὴ ἐθνοσυνέλευση, μὲ στόχο τὸ συμβιβασμὸ τῶν πολιτικῶν κομμάτων γιὰ τὴ σύνταξη νέου Συντάγματος ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὁ ὁποῖος, μιλώντας ἀργότερα στοὺς δημοσιογράφους, εἶπε "δὲν θέλουμε νὰ εἴμαστε πολίτες δεύτερης κατηγορίας".

"Δυστυχῶς μέχρι σήμερα οἱ μειονότητες ἀντιμετώπισαν ἀδικίες", εἶπε ὁ κ. Βαρθολομαῖος, προσθέτοντας ὅτι "ὅλα αὐτὰ ἀλλάζουν σιγὰ σιγὰ καὶ γεννιέται μία νέα Τουρκία. Δὲν χάσαμε ποτὲ τὴν ἐλπίδα μας. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἴμαστε ἱκανοποιημένοι". "Δὲν θέλουμε τίποτε παρὰ τὰ δικαιώματά μας ὡς πολιτῶν τῆς Τουρκίας. Θέλουμε ἰσότητα καὶ ὄχι διακρίσεις. Διότι εἴμαστε πολίτες, ἔχουμε γεννηθεῖ ἐδῶ, ὑπηρετήσαμε τὴ στρατιωτικὴ μας θητεία, πληρώνουμε φόρους καὶ ψηφίζουμε. Ζητήσαμε νὰ μὴ ἐπαναληφθοῦν οἱ ἀδικίες καὶ νὰ τεθεῖ αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἐγγύηση τοῦ νέου Συντάγματος", σημείωσε ὁ Πατριάρχης.

Ἐρωτηθεὶς σχετικὰ μὲ τὰ αἰτήματα τῶν μειονοτήτων, ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶπε "ζητήσαμε ἰσότητα, ἐπαναλειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς στὴ Χάλκη, ἐλευθερία θρησκείας καὶ λατρείας. Διότι μέχρι σήμερα τὸ κράτος δὲν παρεῖχε καμία οἰκονομικὴ βοήθεια πρὸς τὶς ἐκκλησίες καὶ τὰ μειονοτικὰ σχολεῖα. Ἂν ὅμως μιλᾶμε γιὰ ἰσότητα, ἡ ὁποία ἀναφέρεται στὸ Σύνταγμα, αὐτὴ πρέπει νὰ ἐφαρμοστεῖ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς"».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΤΙΕΒΡΑΪΚΩΝ ΕΓΚΩΜΙΩΝ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μέ τό Βατικανόν. Γνωρίζομεν ὅτι τούς ἀπασχολεῖ ἡ στάσις τοῦ ποιμνίου, τό ὁποῖον ἀντιδρᾶ δυναμικῶς. Οἱ πιστοί φυλάσσουν εἰς τό ἀκέραιον ὅσα θά ἔπρεπε νά φυλάσσουν οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι δίδουν καί τόν «νενομισμένον ὅρκον» κατά τήν χειροτονίαν των. Γνωρίζομεν ὅτι θέλουν νά πάσουν «τά ἀναμμένα κάρβουνα» τῶν προκλητικῶν καί καταστρεπτικῶν ἐνεργειῶν (διά τήν ψυχήν τῶν πιστῶν) τῶν συγκεκριμένων Σεβ. Μητροπολιτῶν, ἀλλά δέν τό πράττουν, φοβούμενοι ἐντάσεις, διασπάσεις καί ἐνδεχομένως σχίσμα.

Δέν ἐπιτρέπεται, ὅμως, νά τούς ἀνέχονται, διότι δημιουργοῦν «δεδικασμένον» εἰς μίαν Ἀρχιερατικήν Αὐλήν. Ὁ σπόρος τῆς καταστροφῆς παραμένει ζωντανός καί καλλιεργεῖται, διά νά καρποφορήση. Μέ τήν στάσιν των οἱ παραδοσιακοί καί οἱ ἔχοντες γνήσιον Ὀρθόδοξον καί Πατερικόν φρόνημα ἐπιτρέπουν εἰς αὐτούς, πού ἀμφισβητοῦν: 1ον) τάς «ἀναμμένας λαμπάδας» τῆς Πίστεως, τούς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, 2ον) τήν θεοπνευστίαν τῶν ἱερῶν Κειμένων τῆς Ἐκκλησίας καί τά ἀποδίδουν εἰς τήν δημοτικήν γλῶσσαν. 3ον) τό δικαίωμα τοῦ λαοῦ νά λαμβάνη γνῶσιν διά τάς ἀποφάσεις τῶν θεολογικῶν διαλόγων καί 4ον) τό σχίσμα μετά τῶν Παπικῶν καί ἐπιμένουν ὅτι αἱ δύο «ἐκκλησίαι» εἶναι μία, ἀλλά διηρημένη, νά προβάλλουν θέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ξέναι, καταστροφικαί διά τήν Ὀρθόδοξον θεολογίαν καί σκανδαλώδεις διά τούς πιστούς.

Εἰς τό ὄνομα τοῦ ἀντιρατσισμοῦ οἱ παραδοσιακοί καί οἱ ἔχοντες Ὀρθόδοξον φρόνημα Ἀρχιερεῖς ὑπετάχθησαν εἰς τά κελεύσματα τοῦ Φαναρίου καί τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου καί κατήργησαν τά ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου, τά ὁποῖα ἐστρέφοντο ἐναντίον τοῦ Ἑβραϊσμοῦ. Ἔτσι αὐτά πού ἐμάθαμεν ἀπό παιδιά καί ἔχομεν εἰς τάς συνόψεις δέν ψάλλονται κατά τήν διάρκειαν τοῦ Ἐπιταφίου. Ἐθυσίασαν αἱ κεφαλαί τῆς Ἐκκλησίας μας τά ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου. Ἐπέβαλον αἰσχίστου μορφῆς λογοκρισίαν εἰς ἐγκώμια, τά ὁποῖα ψάλλομεν εἰς τάς οἰκίας μας, εἰς τάς αὐλάς μας καί εἰς τά ἐξωκκλήσια μας καί εἰς πολλάς Ἱεράς Μονάς, ἀλλά ὄχι εἰς τάς Μητροπόλεις καί τάς ἐνορίας. Προσηρμόσθη ὁ Ἐπιτάφιος εἰς τάς ἀνάγκας τοῦ Ἑβραϊσμοῦ ἤ καλύτερον τοῦ Διεθνοῦς Σιωνισμοῦ. Ὅποιος ἀντέδρασεν εὑρέθη ἀντιμέτωπος μέ τούς λογοκριτάς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Φαναρίου.

Τώρα οἱ παραδοσιακοί καί ἔχοντες Ὀρθόδοξον φρόνημα Ἀρχιερεῖς εὑρίσκονται ἀντιμέτωποι μέ τόν «βιασμόν» τῆς Πίστεως. Σιωποῦν, ἀπό τόν φόβον τῆς ἐγέρσεως τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας (τοῦ πιστοῦ λαοῦ), ἔναντι τῆς ἀποκηρύξεως τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς προτεσταντικῆς προελεύσεως μεταπατερικῆς θεολογίας. Ἀδιαφοροῦν διά τάς ἀντιδράσεις τοῦ πιστοῦ λαοῦ, Σεβ. Μητροπολιτῶν μέ βαθεῖαν θεολογικήν Ὀρθόδοξον μόρφωσιν, Καθηγουμένων Ἱερῶν Μονῶν, ἐντίμων κληρικῶν, Καθηγητῶν Πανεπιστημίου καί λαϊκῶν. Διαπράττουν ἔγκλημα. Ὀφείλουν ὄχι ἁπλῶς νά «ἐξορκίσουν» τόν Μητροπολίτην Δημητριάδος, ὁ ὁποῖος ὡς κατηγγέλθη εἰς τήν σχετικήν ἡμερίδα, τήν ὁποίαν ὠργάνωσεν ἡ Ἱερά Μητρόπολις Πειραιῶς, εὐλογεῖ τήν μεταπατερικήν θεολογίαν καί οὐσιαστικῶς τήν ἀποκήρυξιν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά νά τόν ὑποχρεώσουν εἰς μετάνοιαν (ὡς τό ζητεῖ ἡ πλειοψηφία τοῦ λαοῦ τῆς Ἱ. Μ. Δημητριάδος), ἀλλά καί εἰς Ὁμολογίαν Πίστεως καί σεβασμοῦ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Τό αὐτό πρέπει νά γίνη καί μέ τούς Σεβ. Μητροπολίτας Περγάμου κ. Ἰωάννην καί Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον. Καί οἱ δύο εἶναι πιστά τέκνα τοῦ Φαναρίου. Ὁ πρῶτος διατυπώνει θέσεις, αἱ ὁποῖαι κλονίζουν τόν πιστόν λαόν. Ἔχει τό γενικόν πρόσταγμα εἰς τούς θεολογικούς Διαλόγους. Καταγγέλλεται ὅμως δημοσίως καί παρασκηνιακῶς ὡς Ἀρχιοικουμενιστής. Πατριαρχικοί κύκλοι εἰς τήν Ἑλλάδα δυσανασχετοῦν ἐντόνως μέ τάς θέσεις, τάς κινήσεις καί τάς ἀποφάσεις του. Αἱ «θεωρίαι» του ἐξεγείρουν τόν πιστόν λαόν. Εἶναι ἀσήμαντον στοιχεῖον τό γεγονός ὅτι τριακόσιοι πιστοί κατέθεσαν μήνυσιν ἐναντίον τοῦ Σεβ. Περγάμου εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον διά τά ζητήματα, τά ὁποῖα ἔχουν ἄμεσον σχέσιν μέ τήν οὐσίαν τῆς Πίστεως; Εἶναι δυνατόν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος, ὁ ὁποῖος εὐλογεῖ τήν μεταπατερικήν θεολογίαν καί δίδει αἴθουσαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διά νά περάσουν τά μηνύματά των οἱ μεταπατερικοί θεολόγοι, νά μή προωθῆ μέ τήν ἰδιότητα τοῦ Προέδρου τῆς ΔΙΣ τήν μήνυσιν τῶν πιστῶν καί νά ἀδιαφορῆ διά τάς ἀγωνίας των περί τήν Πίστιν; Ἐάν νομίζη ὅτι ὁ Σεβ. Περγάμου δέν παραβιάζει τάς «πύλας τῆς Πίστεως καί τῆς Ὀρθοτομούσης Ἀληθείας» ὀφείλει νά τό πράξη μέ γραπτήν ἐπιστολήν πρός ἕνα ἕκαστον πιστόν, ἐξ ἐκείνων πού ὑπέγραψαν τήν μήνυσιν. Ἄν συνεχίση νά καλύπτη τούς Σεβ. Δημητριάδος καί Περγάμου φοβούμεθα ὅτι εἰς τό μέλλον ἡ Ἐκκλησία θά εὑρεθῆ ἀντιμέτωπος μέ πολύ δυναμικάς ἀντιδράσεις. Ὁ πιστός λαός δέν «κοιμᾶται» οὔτε ἔχει ἄγνοιαν περί τήν Πίστιν ὡς νομίζουν ἤ καί πιστεύουν κάποιοι ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι προκαλοῦν τόν πιστόν λαόν.

Ὁ ἕτερος Φαναριώτης εἶναι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος. Οὗτος διετύπωσε τήν ξένην πρός τήν Ὀρθόδοξον θεολογίαν θέσιν ὅτι δέν ὑφίσταται σχίσμα μετά τῶν Παπικῶν, λέγων πώς αἱ δύο «Ἐκκλησίαι» εἶναι Μία, ἀλλά ἁπλῶς διηρημένη. Ἀντέδρασαν Σεβ. Μητροπολῖται, οἱ ὁποῖοι ἔθεσαν τό ζήτημα θεολογικῶς εἰς «ὀρθήν τάξιν». Τό ἔθεσε καί ὁ Καθηγητής Πανεπιστημίου κ. Τσελεγγίδης, ὁ ὁποῖος οὐσιαστικῶς διερωτήθη, ἐάν πρέπη νά παραμένη Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τήν ὑπόθεσιν συνεκάλυψεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος, μέ τήν ἰδιότητα τοῦ Προέδρου τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, προφανῶς διά νά ὑπηρετήση τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Προφανῶς δέν ἀνέμενε τήν ἐπάνοδον (προσφάτως) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας καί μάλιστα διακηρύσσοντος ὅτι ἔχει δικαιωθῆ διά τάς θέσεις του ὑπό τῶν ἁρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Ὀργάνων. Λέγεται ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δυσαρεστήθη ἀπό τάς θέσεις τοῦ Σεβ. Μεσσηνίας. Ὅ,τι ὅμως καί ἄν συμβαίνη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι ἔκθετος. Τόν ἐξέθεσεν ὁ Μεσσηνίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὀφείλει νά ἀπαντήση, ἐκ μέρους του, ἐάν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί ἡ Παπική «Ἐκκλησία» εἶναι Μία, ἀλλά διηρημένη, διότι καί ὁ τελευταῖος πολίτης καί τύποις Χριστιανός θεωρεῖ ὅτι οἱ Παπικοί εἶναι αἱρετικοί καί πώς τήν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεως τήν κατέχει ἡ Ὀρθοδοξία. Παραλλήλως πρέπει νά παραπέμψη τόν Μεσσηνίας εἰς τά ἁρμόδια Συνοδικά Ὄργανα, ὄχι διά νά δώση ἐξηγήσεις, ἀλλά διά νά προβῆ εἰς Ὁμολογίαν Πίστεως καί νά διακηρύξη ὅτι ὁ Παπισμός εἶναι αἵρεσις, ἀπό τήν ὁποίαν προέρχονται αἱ περισσότεραι αἱρέσεις καί τά κινήματα τῆς ἀθεΐας. Δέν εἶναι δυνατόν Ὀρθόδοξος Ἀρχιερεύς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού κατέχει τόν θρόνον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μεσσηνίας κυροῦ Χρυσοστόμου, νά διατυπώνη τοιαύτας θέσεις, αἱ ὁποῖαι διχάζουν καί σκανδαλίζουν τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τά ἁρμόδια Συνοδικά Ὄργανα ὀφείλει νά παραπεμφθῆ καί διά ἕνα ἄλλον λόγον: Διότι εὐθέως λέγει εἰς τήν πρόσφατον πολυσέλιδον συνέντευξίν του εἰς τό «amen» ὅτι δέν τόν ἐνδιαφέρει τί λέγει τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος διά τήν ἀπόδοσιν τῶν Ἱερῶν Κειμένων εἰς τήν δημοτικήν. Δέν τόν ἐνδιαφέρει ἀπό ποιμαντικῆς πλευρᾶς. Εἶναι δυνατόν ὅμως ἕνας Ἐπίσκοπος νά διατυπώνη μίαν τοιαύτην θέσιν διά τό Σύνταγμα τοῦ 1975, τό ὁποῖον ἐγγράφη εἰς τήν ἁπλῆν καθαρεύουσαν, εἶναι κατανοητόν, «δρομολόγησε» τήν καταστροφικήν ἐκπαιδευτικήν καί γλωσσικήν μεταρρύθμισην, ἀλλά ἐφρόντισε νά διασώση τήν γλῶσσαν τῆς Ἐκκλησίας ἀπαγορεῦον τάς μεταφράσεις; (Εὐτυχῶς πού ὑπάρχει καί τό Σύνταγμα, θά προσθέσωμεν ἡμεῖς, διότι ἡ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας θά ὁμοίαζε μέ «τσίρκο»). Ἐάν τήν δήλωσιν αὐτήν τήν παραλάβουν εἰς τό μέλλον οἱ πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας, θά κάνουν κυριολεκτικῶς «γλέντι» ἀποδίδοντες εἰς τήν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν διαθέσεις ἀμφισβητήσεως τοῦ Συντάγματος (ἄν καί ὁ Σεβ. Μεσσηνίας ξεκαθαρίζει ὅτι δέν τόν ἐνδιαφέρει τό Σύνταγμα διά ποιμαντικούς λόγους). Τάσσεται βεβαίως ὑπέρ τῶν καλῶν ἤ τῆς καλῆς μεταφράσεως, ἀμφισβητεῖ ὅμως τά ἱερά Κείμενα ὡς «αὐθεντίες».

Ἡ συνέντευξις περί Συντάγματος καί μεταφράσεων

Παραθέτομεν τό σχετικόν ἀπόσπασμα τῆς συνεντεύξεως εἰς τό Ἐκκλησιαστικόν Πρακτορεῖον «amen». Αὐτό ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«***Παπαχρήστου Ν.:*** ***Ἕνα θέμα ποὺ πολλὲς φορὲς ἔρχεται στὴν ἐπικαιρότητα ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴ μετάφραση τῶν λειτουργικῶν κειμένων. Τὴν πιὸ πρόσφατη συζήτηση τὴν ἄνοιξε ὁ μητροπ. Πρεβέζης, κάνοντας ἕνα θαρραλέο βῆμα στὰ ὅρια τῆς ἐπαρχίας του ποὺ δέχτηκε τὴν κριτικὴ ἀπὸ πολλοὺς ἱεράρχες. Πιστεύετε ὅτι, μέσ' στὸ γενικότερο πρόβλημα, ποὺ δημιουργεῖται ἐπικοινωνίας, δημιουργεῖ προβλήματα στὴν κοινωνία, εἶναι καὶ αὐτὸ τῆς γλώσσας;***

Μεσσηνίας Χρυσόστομος: Κατ' ἀρχὴν δὲν εἶναι μόνο ὁ μητροπ. Πρεβέζης. Ὑπάρχουν κι ἄλλοι μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι ἐφαρμόζουν αὐτὴν τὴν ἀρχὴ υἱοθέτησης καὶ ἀντικατάστασης τῆς λειτουργικῆς γλώσσας ἀπὸ τὴν νεοελληνικὴ γλῶσσα. Γενικὰ στὴν πατρίδα μας ὑπάρχει ἕνα πρόβλημα γλώσσης. Αὐτό, ὅμως, δὲν ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν λατρεία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία γλῶσσα, ἡ λειτουργικὴ καὶ ἡ λατρευτικὴ εἶναι μία γλῶσσα ἐμπειρική. Τί θέλω νὰ πῶ. Ὅταν ἡ γιαγιά μου ἦταν τελείως ἀγράμματη καὶ πήγαινε στὴν Ἐκκλησία καὶ ἄκουγε τὸν παπὰ νὰ λέει κάποιες ἐκφράσεις λειτουργικές, δὲν τὴν ἐνδιέφερε ἂν τὸ κατάλαβε μὲ τὸ μυαλό της ἢ δὲν τὸ κατάλαβε, τὸ θέμα εἶναι τί κατανοοῦσε ἐκείνη, ἀπὸ τὴ θέση της, ποὺ ἦταν ὡς πιστός, κι ἔκανε τὸν σταυρό της. Δηλ. πῶς θὰ ποῦμε τὴν λέξη "Κύριε ἐλέησον"; "'Ελέησέ μας, Κύριε". Τί ἀλλάζει λεκτικά, αὐτὸ ποὺ λέω, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ εἶπα προηγουμένως; Τί καταλάβαινε ἡ γιαγιά σου; ... Δὲν καταλάβαινε ὅτι ὁ Κύριος ποὺ εἶναι σωτηρία της, γι' αὐτὴν εἶναι σωτηρία καὶ ἔλεος.

Τριανταφύλλου Ἀντ.: Κάποιοι, ὅμως, μιλᾶνε γιὰ αὐθεντίες τῶν κειμένων, ἡ ὁποία…

Μεσσηνίας Χρυσόστομος: Δὲν ὑπάρχουν αὐθεντίες τῶν κειμένων, ὅπως δὲν ὑπάρχουν καὶ ἱερὲς γλῶσσες. Αὐτὰ ποὺ ὑπῆρξαν στὸν δυτικὸ Μεσαίωνα, μὴ τὰ φέρνουμε τώρα στὴν ἐπικαιρότητα τὴν νεοελληνικὴ τοῦ 2011 καὶ ἐπαναλαμβάνουμε μηχανιστικὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ξέρουμε ὅτι ἀπὸ τὴν Παράδοση τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας δὲν ὑπῆρξαν ποτέ. Τὸ πρόβλημα εἶναι ἄλλο. Τὸ πρόβλημα γιὰ τὴν Ἐκκλησία εἶναι πρόβλημα κατηχήσεως, εἶναι πρόβλημα κηρύγματος, διδασκαλίας καὶ ποιμαντικό. Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ κρίνω, οὔτε νὰ κατακρίνω τοὺς ἀρχιερεῖς ἐκείνους καὶ συνεπισκόπους μου, οἱ ὁποῖοι ἐπέλεξαν νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὸ ποὺ ἐφαρμόζουν στὶς ἐκκλησιαστικὲς ἐπαρχίες τους. Εἶναι δικό τους τὸ θέμα. Ὅμως, ὅταν θὰ δεῖτε ὅτι θὰ γίνει πρόβλημα σημαντικὸ καὶ δυναμικὸ ποιμαντικὸ πρόβλημα γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ κάτσει νὰ σκεφθεῖ σοβαρὰ τὸ τί λύση θὰ δώσει.

Τριανταφύλλου Ἀντ.: Ἐδῶ ὑπεισέρχεται καὶ πρόβλημα συνταγματικό, βέβαια, γιατὶ τὸ ἴδιο τὸ κείμενο τοῦ Συντάγματος ὁρίζει ὅτι τὸ περιεχόμενο τῆς Κ. Διαθήκης παραμένει ἀναλλοίωτο...

Μεσσηνίας Χρυσόστομος: Πολὺ νομικοκράτης εἶστε καὶ πολιτειοκράτης... Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει τί λέει τὸ Σύνταγμα ἐμένα ποὺ εἶμαι ἐπίσκοπος. Δὲν δεσμεύομαι ἐγὼ μ' αὐτό... Τὸ Σύνταγμα γιὰ τὶς δικές του κοινωνικὲς ἰσορροπίες ἤθελε νὰ ἀπομακρύνει γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ ζήτημα τῆς μεταφράσεως τῆς Ἁγ. Γραφῆς, γιατὶ εἶναι γνωστὰ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ποὺ ὁδήγησαν σ' ἕνα διχασμὸ τὸν ἑλληνικὸ λαό... Ἐντάξει, τελειώσανε αὐτά. Ἐμένα ὡς ποιμένα καὶ ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκκλησίας, μὲ ἐνδιαφέρει πῶς θὰ διαχειριστῶ ποιμαντικὰ τὸ θέμα αὐτό. Καὶ ἐπειδή, σ' αὐτὲς τὶς μεταφράσεις τῶν κειμένων... ὑπεισέρχονται καὶ παράγοντες θεολογικῶν ἐκφράσεων, ἐννοιῶν, ἀπόδοσης σωστῆς θεολογίας, δὲν εἶμαι ἐγὼ τὸ ἕνα πρόσωπο, τὸ ὁποῖο θὰ πεῖ ποιά θεολογικὴ ἔκφραση υἱοθετεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Παπαχρήστου Ν.: Ἄρα χρειάζεται μιὰ καλὴ προπαρασκευὴ γιὰ ὅ,τι συμβεῖ σὲ σχέση μὲ τὸ θέμα αὐτό.

Μεσσηνίας Χρυσόστομος: Ἀκριβῶς, ἀκριβῶς».

Εἶναι φανερόν, πώς ὅλα αὐτά τά ὁποῖα γίνονται δέν εἶναι τυχαῖα. Προφανῶς ἐντάσσονται εἰς ἕνα εὐρύτερον σχεδιασμόν, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει νά κάμψη τό φρόνημα τοῦ πιστοῦ λαοῦ καί τοῦ ἐντίμου κλήρου, διά νά διευκολυνθοῦν αἱ στρατηγικαί τῆς ἑνώσεως τῶν «Ἐκκλησιῶν» ἄνευ ἀποκηρύξεως τῶ αἱρέσεων τῶν Παπικῶν κ.λπ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ Ἱεράρχαι μέ γνήσιον Ὀρθόδοξον φρόνημα ὀφείλουν νά ἀντιδράσουν. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι «γιάφκα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ Παπισμοῦ. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει νά ἀσχοληθῆ μέ τάς ἐκκλησιαστικάς καί θεολογικάς παρεκτροπάς τῶν συγκεκριμένων Σεβ. Μητροπολιτῶν. Ἄς ἔχη ὑπ' ὄψιν της ὅτι ὁ λαός μας ἔχει μεγάλην Ἐκκλησιαστικήν συνείδησιν καί ὁσάκις ἡ Ἐκκλησία ἔχει τήν ἀνάγκην του ἀντιδρᾶ πολύ δυναμικῶς. Τήν δέ πίστιν τήν κατέχει ἀπό τούς γονεῖς καί τούς ἐφημερίους τῆς ἐνορίας. Δέν τήν κατέχει ἀπό τά κηρύγματα τοῦ Μητροπολίτου, τόν ὁποῖον ἀποδέχεται ὡς κεφαλή τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καί ἄνευ αὐτοῦ τά ἱ. Μυστήρια δέν εἶναι ἔγκυρα. Ὅταν θίγεται ὅμως ἡ Πίστις του καί ἡ Ἐκκλησία, ἀντιδρᾶ. Τότε ὑπερασπίζονται τήν Ἐκκλησίαν καί τήν Πίστιν ἐκεῖνοι πού δέν ἐκκλησιάζονται τακτικῶς, ἀλλά κρατοῦν ζωντανήν τήν ἐπαφήν μέ τήν Ἐκκλησίαν μέσῳ τῶν ἱερῶν Μονῶν, τῶν Γερόντων, τῶν Ἐφημερίων καί τῶν Μοναχῶν. Ἄς τό προσέξη τόσον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅσον καί οἱ Μητροπολῖται, πού προκαλοῦν μέ τάς θέσεις καί τάς ἐνεργείας των τό πλήρωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Γ. ΖΕΡΒΟΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσιάτου

«ΟΔΗΓΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ»

Ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις τοῦ «**Ὀρθοδόξου Τύπου**» (Κάνιγγος 10 — 10677 Ἀθῆναι, τηλ. 210–3816206), κυκλοφορεῖ τὸ ψυχωφελὲς βιβλίον τοῦ μακαριστοῦ **Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσιάτου** ὑπὸ τὸν τίτλον: «**Ὁδηγὸς Πνευματικοῦ καὶ Ἐξομολογουμένου**» (εἰς 5ην ἐπιμελημένην ἔκδοσιν).

«ΟΛΟΙΣ ΤΟΙΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙΣ, ΑΝΑΘΕΜΑ!»

Ἐκ τῆς Ἑλληνοκαναδικῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος «Ὀρθόδοξος Φωνή» ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις διά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας:

«Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀκούομεν ἀπὸ τὸ "Συνοδικόν" τῆς Ἑβδόμης Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου: "Ὅλοις τοῖς Αἱρετικοῖς, ἀνάθεμα!" καὶ "Ἅπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα, ἀνάθεμα!". Θὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς Προκαθημένους, τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καθὼς καὶ τοὺς περὶ Ὀρθοδοξίας γράφοντας καὶ ὁμιλοῦντας θεολόγους: Τὰ πάρα πάνω ἐντάλματα τῆς Συνοδικῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι λόγια φανατισμοῦ ἢ ὅροι ἀσφαλείας τῆς Ὀρθοδόξου Συνειδήσεως; Ἐὰν συμβαίνη τὸ δεύτερον, ὅτι δηλαδὴ εἶναι ἐντάλματα τῆς Συνοδικῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὅροι ἀσφαλείας τῆς Ὀρθοδόξου Συνειδήσεως, τότε ἐπιβάλλεται νὰ ἐκδιωχθοῦν ἐκ τῆς Θεοκτίστου Ἁγίας Πόλεως τῆς Ὀρθοδοξίας οἱ ψυχοβόροι Οἰκουμενιστὲς Λυκοποιμένες. Στά θέματα τῆς Πίστεως καί τῆς ἁγιοπνευματικῆς ἐκκλησιαστικῆς διοργανώσεως οὐδεμία ἀξία ἤ σημασία ἔχουν ἀποφάσεις, πού λαμβάνονται κατά πλειονοψηφία ἤ ἀκόμη καί παμψηφία, ἐάν ἔρχωνται σέ ἀντίθεση καί σύγκρουση μέ τά δόγματα καί τούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Στίς περιπτώσεις αὐτές ἔχει ἀπόλυτη ἐφαρμογή ἡ ἀρχή: «Ὁ εἷς καί ἡ ἀλήθεια ἀποτελοῦν τήν πλειονοψηφία». Μέ βάση τήν ἀρχή αὐτή διεσφαλίσθηκε ἡ Ὀρθοδοξία διά μέσου τῶν αἰώνων καί συνετρίβησαν οἱ αἱρέσεις καί τά σχίσματα. Οἱ Μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὄχι μόνο δέν ὑπετάχθησαν στίς ἀποφάσεις αὐτές τῶν ψευτοσυνόδων, ἀλλά ὤρθωσαν τό ἀνάστημά τους ἐπί τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπως ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Εἶναι ἴσως ἡ συγκλονιστικώτερη περίπτωση στήν Ἐκκλησιαστική Ἱστορία, πού ἐπιβεβαιώθηκε μέ τόν πιό πανηγυρικό τρόπο, ὅτι «Ὁ εἷς καί ἡ Ἀλήθεια ἀποτελοῦν τήν πλειονοψηφία». Ἐάν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος συνεμορφώνετο μέ τήν ἀρχή τῆς πλειονοψηφίας καί ὑπετάσσετο εἰς τίς ἀντικανονικές καί ἀντορθόδοξες ἀποφάσεις της, θά ἐπρόδιδε τήν ἰδιότητά του, ὡς ἀληθινοῦ Ὀρθοδόξου Ἱεράρχου καί Ἐπισκόπου, πού ἔχει σάν ὕψιστη ἀποστολή τήν προάσπιση μέχρι θανάτου τῆς ἐμπιστευθείσης σέ κάθε ἀληθινό ἐπίσκοπο Ἱερᾶς Παρακαταθήκης, τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀπό τόν Ἐσταυρωμένο Θεό τῆς Ἀγάπης, Ἀληθείας καὶ τότε ἀντί τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας θά ἑορτάζετο ὁ θρίαμβος τῆς Αἱρέσεως καί στήν θέση τοῦ Μ. Ἀθανασίου θά δοξολογεῖτο ὁ Ἄρειος!».

Διὰ τὴν τετάρτην ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεώς του

ΕΥΧΕΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΟΣΧΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Πατριάρχης Μόσχας κ. Κύριλλος ἀπέστειλεν εὐχετήριον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμον διὰ τὴν τετάρτην ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεώς του. Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ἐπιστολῆς ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Μακαριώτατε, ἀγαπητὲ Δέσποτα,

Σᾶς συγχαίρω ἀπὸ καρδίας γιὰ τὴν τέταρτη ἐπέτειο ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεώς Σας.

Βιώνοντας μία δύσκολη περίοδο τῆς ἱστορίας του ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, τώρα θέλει ἰδιαίτερα τὴν ποιμαντική Σας καθοδήγηση καὶ παρηγοριά.

Εἶναι εὐχάριστο νὰ διαπιστώσει κανεὶς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὑπὸ τὴν οἰακοστροφία Σας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ πραγματικὸ πνευματικὸ στήριγμα γιὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ δοκιμαζόμενα καὶ τεθλιμμένα τέκνα της.

Ὁλοψύχως εὔχομαι ὁ Κύριος νὰ Σᾶς ἐνδυναμώνει στὸ Πρωθιεραρχικό Σας ἔργο, χαρίζοντας εἰρήνη καὶ πνευματικὴ χαρὰ καὶ φυλάττοντάς Σας ὑγιῆ καὶ μακροημερεύοντα εἰς πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔτη».

Σύσκεψις διὰ τὴν ἵδρυσιν κοινωνικοῦ φαρμακείου ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος

Συμφώνως πρὸς ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος:

«Σύσκεψη εἶχε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος στὸ Γραφεῖο του μὲ τὸν κύριο Γεώργιο Κοντούλη – Πρόεδρο τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου καὶ τὸν κύριο Δημήτριο Τσομῶκο – Πρόεδρο τοῦ Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου καὶ ἄλλους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ κοινωνικοὺς παράγοντες, στὴν ὁποία ἐκφράσθηκε ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ διάθεση ὅλων νὰ δημιουργηθεῖ ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴ συνεργασία ἰατρῶν, φαρμακοποιῶν καὶ ἄλλων φορέων Κοινωνικὸ Ἰατρεῖο – Φαρμακεῖο, προκειμένου νὰ καλύπτει σχετικὲς μὲ τὴν ὑγεία ἀνάγκες ἀνασφάλιστων ἀναξιοπαθούντων συνανθρώπων μας.

Τὸ Ἰατρεῖο – Φαρμακεῖο αὐτό, ποὺ θὰ ἑδρεύει στὴ Χαλκίδα, θὰ ἔχει τὴ δυνατότητα δημιουργίας παραρτημάτων στὴν Κεντρικὴ καὶ τὴ Βόρειο Εὔβοια.

Ὁρίστηκε νέα συνάντηση στὸ Γραφεῖο τοῦ Σεβασμιωτάτου τὴν Τετάρτη 7 Μαρτίου 2012, ὁπότε καὶ θὰ ἔχουν ὁλοκληρωθεῖ οἱ δηλώσεις συμμετοχῆς ἐθελοντῶν ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν πρὸς τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Συλλόγων τους καὶ θὰ ἀποφασισθοῦν καὶ ἄλλα ὀργανωτικῆς φύσεως ζητήματα, ποὺ ἤδη οἱ κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἁρμόδιοι ἐπεξεργάζονται».

ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ: ΟΛΑΙ ΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΙΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

διά του. Αὐτή εἶναι ἡ Μεγάλη Πανορθόδοξος Σύνοδος. Ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Βατικανοῦ διά τήν ἑνότητα τῶν «Ἐκκλησιῶν» τό ὁμολογεῖ εὐθέως εἰς συνέντευξίν του εἰς Ὁλλανδικήν ἱστοσελίδα καί ἀνεμεταδόθησαν ἀπό τά Ρωμαιοκαθολικά Νέα.net καί RKnieuws.net. Συμφώνως πρός τά προαναφερόμενα μέσα: «*Ἡ Διεθνὴς Μεικτὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Καθολικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔφθασε σὲ ἕνα πολὺ δύσκολο σημεῖο. Τοῦτο εἶπε ὁ Ἑλβετὸς Καρδινάλιος Kurt Koch, πρόεδρος τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν Προώθηση τῆς Ἑνότητας τῶν Χριστιανῶν, σὲ συνέντευξή του στὸ πρακτορεῖο εἰδήσεων SIR. Σύμφωνα μὲ τὸν καρδινάλιο, ὁ θεολογικὸς διάλογος μεταξὺ τῶν δύο χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, μόνο μπορεῖ νὰ προωθηθεῖ ἂν λάβει χώρα μία Πανορθόδοξος Σύνοδος.*

Ὁ Καρδινάλιος Κὸχ εἶπε ἐπίσης ὅτι οἱ σχέσεις μὲ τὴν Κωνσταντινούπολη εἶναι πολὺ καλὲς καὶ οἱ σχέσεις μὲ τὴ Μόσχα πολὺ βελτιωμένες. "Ὡστόσο πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ὅσον ἀφορᾶ τὴν Μεικτὴ Διεθνῆ Ἐπιτροπὴ ἐφθάσαμε σὲ ἕνα πολὺ δύσκολο σημεῖο", εἶπε ὁ καρδινάλιος, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει τὴ λύπη του γιὰ τὶς δυσκολίες στὸ διάλογο μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους.

Ἡ Μεικτὴ Ἐπιτροπὴ δὲν ἔχει συμφωνήσει γιὰ ἕνα κοινὸ ἔγγραφο σχετικὰ μὲ τὸ ρόλο τοῦ Πάπα στὴν κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πρόοδος στὸν Οἰκουμενισμὸ θὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τὴν Πανορθόδοξο Σύνοδο, δήλωσε ὁ καρδινάλιος».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δηλώσεων, αἱ ὁποῖαι ἀνηρτήθησαν εἰς τάς προαναφερομένας ἱστοσελίδας κατά τήν 18ην Ἰανουαρίου καί οὐδέποτε διεψεύσθησαν ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου προκύπτει ὅτι ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Βατικανοῦ διά τήν Ἑνότητα τῶν «Ἐκκλησιῶν» ὁμολογεῖ, ἀφ' ἑνός, τά ἀδιέξοδα εἰς τόν θεολογικόν διάλογον καί ἀφ' ἑτέρου εὑρίσκεται εἰς ὑπογείαν συνεννόησιν μέ τό Φανάρι, διακηρύσσων ὅτι τό «τελευταῖον χαρτί» εἰς τήν προώθησιν τῆς Ἑνότητος τῶν «Ἐκκλησιῶν» εἶναι ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ Προκαθήμενοι, οἱ ὁποῖοι θά συμμετάσχουν εἰς αὐτήν θά ἀποφασίσουν διά θέματα, τά ὁποῖα θά ἐξισώσουν καί ἐπισήμως τήν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεως μέ τήν αἵρεσιν καί θά ἀντιμετωπίσουν τόν Πάπαν ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Πάντα ταῦτα ἐρήμην τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ ἐντίμου Κλήρου καί ἐρήμην Σεβ. Μητροπολιτῶν μέ γνήσιον παραδοσιακόν καί Ὀρθόδοξον φρόνημα. Ὑπολογίζουν ὅμως ἄνευ τοῦ πιστοῦ λαοῦ καί τοῦ ἐντίμου κλήρου, πού θά ματαιώση τά σχέδιά των, ὅπως καί πρό τῆς Ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἄν θέλουν νά ἴδουν τήν τύχην τῶν ἀποφάσεών των ἄς προσμετρήσουν τάς ἀντιδράσεις τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ ἐντίμου κλήρου, τῶν Καθηγητῶν Πανεπιστημίου, τῶν θεολόγων καί τῶν Καθηγουμένων Ἱ. Μονῶν καί Σεβ. Μητροπολιτῶν μέ ὁμολογίαν Πίστεως. Ὅλοι των διεμήνυσαν εἰς τό Φανάρι καί τούς φιλοπαπικούς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν νά μᾶς πείσουν ὅτι ὁ Πάπας εἶναι κανονικόν μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ προδοσία τῆς Πίστεως «δέν θά περάση». Καί οἱ ὑποψήφιοι ἐπίορκοι τῆς Ὀρθοδοξίας ἔσπευδον νά δηλώσουν ὅτι δέν θά προδώσουν. Ἄς ἴδουν καί ἄς προσμετρήσουν τάς ἀντιδράσεις διά τό μέγα ζήτημα τῆς μεταπατερικῆς θεολογίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό μέγα χτύπημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν.

Ἐάν τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον μεταβάλλη τήν Πανορθόδοξον Σύνοδον εἰς ὄργανον ὑλοποιήσεως τῶν σχεδίων τοῦ Βατικανοῦ διά τήν προώθησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τότε δέν θά δυνηθῆ οὔτε Πατριάρχης οὔτε Ἀρχιεπίσκοπος οὔτε Μητροπολίτης Οἰκουμενιστής νά παραμείνη εἰς τόν θρόνον του ἀπό τάς ἀντιδράσεις τοῦ πιστοῦ λαοῦ καί τοῦ ἐντίμου κλήρου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑ...

νικός (†1444), πού θεμελιώνει τήν στάση τῶν Ἀνατολικῶν μετά τήν οὐνιτική Σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας (1438/39), πού ἀποκάλυψε ὄχι μόνο τήν στοχοθεσία τοῦ Παπισμοῦ, ἀλλά καί τήν ἀντορθόδοξη καί ἀντιπατερική συμπεριφορά τῶν ἀνατολικῶν Οὐνιτῶν καί Οὐνιτιζόντων, πού ὡς πέμπτη φάλαγξ ἀπειλοῦν ἐκ τῶν ἔνδον τήν Ὀρθοδοξία καί προωθοῦν τήν ὑποταγή της στήν αἵρεση καί συνεπῶς τήν ἀλλοτρίωσή της. Ὁ ἅγιος Μάρκος ἐπεσήμανε τήν σημασία τῆς ψευδοσυνόδου αὐτῆς γιά τόν Παπισμό, ὁ ὁποῖος μέχρι σήμερα μέ τόν Διάλογο μεθοδεύει τήν ἐπιβολή τῶν ἀποφάσεών της στήν Ὀρθοδοξία. Παράλληλα ὁ Ἅγιος ὁριοθετεῖ τήν διαφοροποίηση τῆς παπικῆς Δύσεως: «Ἡμεῖς δέ αὐτῶν ἐσχίσθημεν πρότεροι, μᾶλλον διεσχίσαμεν αὐτούς καί ἀπεκόψαμεν τοῦ κοινοῦ τῆς Ἐκκλησίας σώματος... ὡς ἄτοπα καί δυσσεβῆ φρονοῦντας... Οὐκοῦν ὡς **αἱρετικούς** αὐτούς ἀπεστράφημεν καί διά τοῦτο ἐχωρίσθημεν»[3]. Ὁ γνήσιος Ἡγέτης μας ὅμως, μέσα ἀπό τήν δική του ἐμπειρία, καθορίζει καί τή στάση τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπέναντι στούς «Γραικολατίνους», Οὐνῖτες καί Οὐνιτίζοντες, πού ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει κατεργάζονται τήν σύγκραση Ὀρθοδοξίας καί αἱρετικῆς πλάνης: «Φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τις ἀπό ὄφεως... ὡς χριστοκαπήλους καί χριστεμπόρους»[4]. Ἐπί πλέον, παραδίδει τήν ὀρθή ἀντιμετώπιση τοῦ ταλανίζοντος μέχρι σήμερα τήν Ἐκκλησία παπικοῦ πρωτείου καί τήν αὐθεντική ἀντιμετώπισή του: «Καί ἡμεῖς τόν Πάπαν ὡς ἕνα τῶν πατριαρχῶν λογιζόμεθα», γράφει, προσθέτει δέ τήν βασική προϋπόθεση γι' αὐτό: «Καί τοῦτο γε, ἂν ὀρθόδοξος ᾖ»[5]. Τό ἄτεγκτο ἐρώτημα, βέβαια, γιά μᾶς σήμερα εἶναι: Τί θά ἔλεγε ὁ ἅγιος Μάρκος, ἄν ζοῦσε, ὅπως ἐμεῖς, μετά τήν διακήρυξη τοῦ συμπορευομένου μέ τό πρωτεῖο παπικοῦ ἀλαθήτου τό 1870; Ἡ προτροπή του γι' αὐτό στούς μετέπειτα Ὀρθοδόξους εἶναι ἀπόλυτα δεσμευτική: «Στήκετε, λέγει, κρατοῦντες τάς παραδόσεις, ἃς παρελάβετε»[6].

2. Στήν ἴδια γραμμή, ὅσον ἀφορᾶ στόν Παπισμό, κινεῖται ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μητροφάνης Κριτόπουλος (†1639), ὁ ὁποῖος καταδικάζει τό παπικό πρωτεῖον ἐξουσίας, δεχόμενος «τήν ἰσότητα μεταξύ τῶν τεσσάρων πατριαρχῶν», «ὡς ἀληθῶς χριστιανικοῖς ποιμέσι προσήκουσαν». Καί ἐπεξηγεῖ: «Οὐδείς γάρ τούτων κατεπαίρεται τῶν ἄλλων οὐδέ καθόλου κεφαλή τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀξιοῖ τις ἐκείνων καλεῖσθαι. Οὐδέποτε γάρ ἠκούσθη παρά τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἄνθρωπον θνητόν καί μυρίαις ἁμαρτίαις ἔνοχον κεφαλήν λέγεσθαι τῆς Ἐκκλησίας», ἀφοῦ κεφαλή της εἶναι μόνον ὁ Χριστός[7].

Ἡ θέση ὅμως τῆς Ὀρθοδοξίας ἦταν σαφής καί ἀπέναντι στούς Διαμαρτυρομένους, ὅπως φαίνεται στά Πρακτικά τῆς «ἐν Ἱερουσαλήμ Συνόδου τοῦ 1672[8]. Οἱ Διαμαρτυρόμενοι κατ' αὐτήν «αἱρετικοί εἰσι καί αἱρετικῶν οἱ κορυφαιότατοι. Καινῶν καί γελοίων δογμάτων... ἐγένοντο διά φιλαυτίαν (ἅς προσεχθεῖ αὐτό...) εἰσηγηταί, ἀλλά καί μηδόλως Ἐκκλησίας μετέχουσιν ὡς μηδεμίαν ὁπωσοῦν κοινωνίαν ἔχοντες μετά τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας»[9]. Ἰσχύει δέ ἰδιαίτερα σήμερα στό ΠΣΕ ὁ χαρακτηρισμός τῆς στάσεώς τους: «Ἐμμένοντες τῇ πεισμονῇ, ἥτις τοῖς αἱρετικοῖς ἐστιν ἴδιον, κωφεύουσι καί οὐ διορθοῦνται»[10].

3. «Λατινομάστιξ» καί ὄχι ἄδικα, ὀνομάσθηκε ὁ μεγάλος πατριάρχης Δοσίθεος († 1707). Στήν «Ὁμολογία»[11] του, «κείμενον ὑψίστης δογματικοσυμβολικῆς σημασίας» κατά τόν Ἰωάννη Καρμίρη[12], ὡς πρός τό ζήτημα τοῦ παπικοῦ πρωτείου μένει στό πνεῦμα τοῦ Κριτοπούλου: «Θνητός ἄνθρωπος καθόλου καί ἀΐδιος κεφαλή (τῆς Ἐκκλησίας) εἶναι οὐ δύναται», διότι «αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐστι κεφαλή καί οὗτος τούς οἴακας ἔχων ἐν τῇ τῆς Ἐκκλησίας κυβερνήσει, πηδαλιουχεῖ διά τῶν ἁγίων Πατέρων. Κυρίως ἀρχάς καί κεφαλάς τούς ἐπισκόπους ἔθηκε τό Πνεῦμα τό ἅγιον»[13].

4. Οἱ «Ἀποκρίσεις τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς πρός τούς Ἀγγλικανούς Ἀνωμότους» (1716/1725)[14], ἐκφράζουν τήν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία γιά ὅλη τήν δυτική χριστιανοσύνη. Γιά τό παπικό πρωτεῖο: «Ἐπηρείᾳ τοῦ πονηροῦ ὁ Ρώμης πάπας ἀποσφαλείς καί εἰς ἀλλόκοτα δόγματα καί καινοτομίας ἐμπεσών, ἀπέστη τῆς ὁλομελείας τοῦ σώματος τῆς εὐσεβοῦς Ἐκκλησίας καί ἀπεσχίσθη»[15]. Καί αὐτό ἰσχύει γιά σύνολη τή Λατινική Ἐκκλησία, φυσικά. Τό κείμενο εἶναι σαφής ἀντιρρητική καί κατά τοῦ νεοφανέντος ἀγγλικανισμοῦ, «καθορίζει δέ ἐπιτυχῶς καί ἐγκύρως τήν ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου ὀρθήν βάσιν πάσης πρός ἕνωσιν τῶν διισταμένων Ἐκκλησιῶν προσπαθείας», κατά τόν Ἰωάννη Καρμίρη, ὁ ὁποῖος (τό 1953) θεωροῦσε τό κείμενο αὐτό **ὡς καθοριστικό καί τῶν σημερινῶν σχέσεων πρός τήν ἑτεροδοξία[16].**

Καθαρά ἀντιπαπικό χαρακτήρα ἔχουν ἡ «Ἐγκύκλιος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ 1722 πρός τούς Ὀρθοδόξους Ἀντιοχεῖς»[17] καί ἡ «Ὁμολογία Πίστεως τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου» τοῦ 1727[18], μέ ἀφορμή τήν ἐξαπλούμενη στήν Ἀνατολή παπική προπαγάνδα. Τό πρῶτο κείμενο χαρακτηρίζει τό παπικό πρωτεῖο ὡς τό κύριο αἴτιο τῆς παπικῆς ἐπεκτατικῆς πολιτικῆς: «...Νά συστήσωσι τήν μοναρχίαν τοῦ Πάπα καί νά ἀποδείξουν ὅτι μόνος ὁ Πάπας εἶναι ...καθόλου κεφαλή τῆς καθόλου Ἐκκλησίας καί Βικάριος τοῦ Χριστοῦ, καί μόνος κύριος καί ἐπίσκοπος τῆς οἰκουμένης ὅλης, καί ὑπεράνω τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν καί πάντων Ἀρχιερέων, καί ὅτι «δέν δύναται ποτέ νά ἁμάρτη καί νά ἐκπέση εἰς καμμίαν αἵρεσιν, καί ὅτι ὑπεράνω τῶν Συνόδων, οἰκουμενικῶν καί τοπικῶν...»[19]. Δηλώνεται δέ σαφῶς, ὅτι «ἐπάνω εἰς αὐτήν τήν ἀλλόκοτον καί τετυφωμένην ἀρχήν τοῦ Πάπα, θεμελιώνουσιν ὅλας τάς καινοτομίας καί τούς νεωτερισμούς αὐτῶν καί ἐξαπατῶσι τούς ἁπλουστέρους ...»[20].

Τό δεύτερο κείμενο, στό πλαίσιο τῆς ἀναιρέσεως τῶν λατινικῶν καινοτομιῶν, ἐπισημαίνει τήν κορύφωσή τους στό παπικό πρωτεῖο: «Τόν δέ πάπαν τῆς Ρώμης οὐ κεφαλήν ἡγεῖσθαι τῆς ἁγίας καί καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά μέλος ὄντα ὑποκεῖσθαι ταῖς Συνόδοις, καί ὡς δυνάμενον ἁμαρτῆσαι (οὐ μόνον ὡς ἄνθρωπον ἁπλῶς, ἀλλά καί ὡς ἀπ' αὐτῆς τῆς καθέδρας διδάσκοντα) τοῦ ὀρθοῦ καί ἀληθοῦς -εἶναι ἡ ἀπόρριψη τοῦ ἄμεσα συνδεομένου μέ τό πρωτεῖο ἀλαθήτου- κρίνεσθαί τε καί ἀνακρίνεσθαι καί διορθοῦσθαι καί παιδείαις (=τιμωρίαις) ἐκκλησιαστικαῖς ὑποβάλλεσθαι, ὅτε τύχοι ἂν πταῖσαι, ὑπό τῆς Συνόδου, ὡς μέρος ὤν, ἀλλ' οὐ κεφαλή τῆς ἁγίας καί καθολικῆς Ἐκκλησίας». Ἐπαναλαμβάνεται δέ καί ἐδῶ ἡ ἴδια προϋπόθεση γιά τήν ἐκκλησιαστικότητα τοῦ Πάπα: «Καί τοῦτο δέ, ὁπηνίκα συμφρονῇ τοῖς λοιποῖς ἁγιωτάτοις Πατριάρχαις ἐν τοῖς περί εὐσεβείας καί πίστεως λόγοις, καί τά αὐτά δοξάζων ἤ δόγματα τῆς καθόλου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οὐ μὴν δέ, ὅταν σχισματικός ἐστί»[21], διότι τότε εἶναι ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας.

5. Ὁ 19ος αἰώνας εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικός γιά κάθε ἐξέλιξη, πνευματική καί πολιτική. Ὄχι μόνο δημιουργοῦνται τά ἐθνικά κράτη καί μαζί τους ἐπέρχεται ἡ διάλυση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐθναρχίας μέ τά ἐθνικά αὐτοκέφαλα, ἀλλά καί ἡ πολυώνυμη προτεσταντική λαίλαπα, ὡς μισσιοναρισμός, κατακλύζει τήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, σηματοδοτώντας τήν πορεία πρός τόν Οἰκουμενισμό τοῦ 20ου αἰώνα. Μέ τό ἄνοιγμα τῆς νέας αὐτῆς περιόδου ἀρχίζει καί ἡ προοδευτική ταλάντευση τῆς Ὀρθοδοξίας, καί ἰδίως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μεταξύ τῆς πατερικότητος, πού συνεχίσθηκε στήν δουλεία, καί τῶν νέων ἐπιλογῶν, πού θά ὁδηγήσουν στόν συμβιβασμό, καί σήμερα στήν ταύτιση μέ τήν ἐπί αἰῶνες ἀποκρουόμενη πλάνη.

Τόν 19ο αἰώνα ἐμφανίζονται ἐξ ἴσου σημαντικά δογματικοσυμβολικά κείμενα, πού ὁριοθετοῦν καί πάλι τήν διαφορά Ὀρθοδοξίας καί Δυτικῆς Χριστιανοσύνης. Ἔτσι ἡ Ἐγκύκλιος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συνόδου τοῦ 1836 «Κατά τῶν Διαμαρτυρομένων Ἱεραποστόλων»[22] χαρακτηρίζει τούς Διαμαρτυρομένους «αἱρετικούς, οἱ ὁποῖοι καταπολεμοῦσι καί διαφθείρουν τήν ἱεράν ἡμῶν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν δολερῶς καί ὑπούλως». Εἶναι δέ «μαθηταί καί ὀπαδοί τοῦ Λουθήρου, τοῦ Ζβιγκλίου, τοῦ Καλβίνου, τῶν Σωκίνων καί ἄλλων πολλῶν τοιούτων αἱρετικῶν»[23]. Μία παρατήρηση δέ τοῦ κειμένου ἔχει διαχρονικό χαρακτήρα: «Νά μᾶς ἀφήσωσιν ἡσύχους νά φρονῶμεν καί νά πιστεύωμεν τά τῶν ἁγίων προγόνων μας, καί νά λατρεύωμεν τόν Θεόν εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἰς τήν «ὁποίαν αὐτός μᾶς ἠξίωσε νά γεννηθῶμεν»[24].

Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τρία ἀκόμη σημαντικά κείμενα, κατά τά ἔτη 1838, 1848 καί 1895. Στό πρῶτο ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει σύνοδος μέ Ἐγκύκλιό της ἀποκρούει ἐκ νέου τίς λατινικές καινοτομίες[25], «ἐπιμένοντας στό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητο τοῦ Πάπα (μιλεῖ γιά «βλασφημίες» τοῦ Παπισμοῦ) καί τήν Οὐνία[26], κάνοντας τελικά λόγο γιά «ἀντίθεα παπικά διάφορα ἀνοσιουργήματα»[27] καί «ματαιόφρονα καί σατανικήν τῶν Παπικῶν αἵρεσιν»[28]. Ἡ «Ἀπάντησις τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς πρός τόν πάπαν Πῖον Θ'», τό 1848[29], ἐπικεντρώνεται στόν Παπισμό, ὡς αἵρεση: «Τούτων τῶν πλατυνθεισῶν ... ἐπί μέγα μέρος τῆς οἰκουμένης αἱρέσεων, ἥν ποτε ὁ Ἀρειανισμός, ἔστι δέ σήμερον καί ὁ Παπισμός»[30]. Ἔτσι συσχετίζεται ὁ Παπισμός μέ τόν Ἀρειανισμό, κάτι πού ἐτόνιζε ἰδιαίτερα ὁ ὅσιος π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς. Ἀναιροῦνται, ἐπίσης, τό Filioque καί τό παπικό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητο, πού προωθεῖτο στήν ἐπίσημη ἀναγνώρισή του τό 1870. Τέλος, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος τοῦ 1895 ἀπαντᾶ στόν πάπα Λέοντα τόν ΙΓ'[31], πού κάλεσε τούς Ὀρθοδόξους σέ ἕνωση, ἡ ὁποία κατά τήν παπική πλευρά μποροῦσε νά στηριχθεῖ στή μέθοδο τῆς Οὐνίας. Καί αὐτό δέ ἀκριβῶς ἐπιβλήθηκε στίς μέρες μας, μέ τήν ἀναγνώριση ἐκ μέρους τῶν Ἀνατολικῶν τοῦ Παπισμοῦ ὡς Ἐκκλησίας καί τοῦ Πάπα ὡς ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τό τελευταῖο, στήν οὐσία, ὀρθόδοξο κείμενο, πού συντάσσεται ὡς ἀπάντηση στίς λατινικές προκλήσεις.

Ἡ Σύνοδος τοῦ 1895 ἀπαντᾶ μέ παρρησία, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι «ἡ Ἐκκλησία τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν ἐννέα πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ,ἑπομένως ἡ μία, ἁγία, καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία, στῦλος καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας»[32]. Καταθέτει δέ καί αὐτή τήν ἀπαράβατη γιά τήν Ὀρθοδοξία ἀρχή, ὅτι ἡ ἕνωση πρέπει νά γίνει «ἐν τῷ ἑνί κανόνι τῆς πίστεως καί ἐπί τοῦ θεμελίου τῆς ἀποστολικῆς καί πατροπαραδότου διδασκαλίας...»[33]. Εἰδικά ὁ Παπισμός χαρακτηρίζεται «Ἐκκλησία τῶν καινοτομιῶν, τῆς νοθεύσεως τῶν συγγραμμάτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων καί τῆς τε ἁγίας Γραφῆς καί τῶν ὅρων τῶν ἁγίων Συνόδων»[34]. Ἀμετάτρεπτη δέ, μένει ἡ θέση γιά τό παπικό πρωτεῖο καί ἀλάθητο: «Οὐδέποτε ἐθεωρήθη ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ὡς ἡ ἀνωτάτη ἀρχή καί ἀλάνθαστος κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, καί ὅτι πᾶς ἐπίσκοπός ἐστι κεφαλή καί πρόεδρος τῆς ἑαυτοῦ κατά μέρος Ἐκκλησίας, ὑποκείμενος μόνον ταῖς συνοδικαῖς τῆς καθόλου Ἐκκλησίας διατάξεσί τε καί ἀποφάσεσιν ὡς μόναις ἀλανθάστοις»[35] (ὑπαινιγμός κατά τοῦ πρό ὀλίγου ψηφισθέντος ἀλαθήτου).

Ἀπό τά παραπάνω συνάγονται τά ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπό τόν 15ο ὡς τά τέλη τοῦ 19ου αἰώνα παρέμεινε ἀμετακίνητη στή στάση της ἀπέναντι στόν δυτικό χριστιανισμό, τόν Παπισμό καί τόν Προτεσταντισμό (Λουθηρανισμό, Καλβινισμό, κ.λπ.) καί τόν Ἀγγλικανισμό, πού χαρακτηρίζονται σαφῶς ὡς αἱρετικές ἐκπτώσεις ἀπό τή Μίαν Ἐκκλησίαν.

2. Στά ὀρθόδοξα δογματικοσυμβολικά κείμενα αὐτῆς τῆς περιόδου, ἐκφράζεται θετικά ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστική πίστη καί ἀποκρούονται οἱ πλάνες τῶν δυτικοχριστιανικῶν Ὁμάδων, ἔχοντας στερηθεῖ τόν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας, σέ μία ἀδιατάρακτη συνέχεια καί συμφωνία μέ τήν βυζαντινή ἀντιρρητική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

3. Παραμένει, ἔτσι, ἀκμαία ἡ ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία, κατά τήν ὁποία «ὁ μικρόν τι τούτων παραβαίνων ὡς σχισματικός καί αἱρετικός κατακρίνεται καί ἀναθεματίζεται καί ἀκοινώνητος παρά πᾶσι λογίζεται»[36]. Διατρανώνεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι «ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἀνατολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία οὐ μόνον αἱρετικόν οὐ προσίεται δόγμα, ἀλλά καί τάς ὑποψίας αὐτάς ἀποκρούεται»[37].

4. Ὁμολογεῖται, ἐπίσης, χωρίς περιστροφές, ὅτι «αὐτή μόνη ἡ τῶν Ἀνατολικῶν Ὀρθοδόξων (πάλαι μέν Ἑλλήνων, νῦν δέ Γραικῶν καί Νέων Ρωμαίων διά τήν Νέαν Ρώμην καλουμένων)[38] Χριστιανῶν πίστις ἐστίν ἀληθής μόνη ἀκραιφνεστάτη»[39].

5. Μέ ἀπόλυτη δέ κατάφαση τῆς ὀρθοδόξου ταυτότητος διαπιστώνεται, ὅτι «τά Λουθηροκαλβινικά καί Παπιστικά δόγματα οὐ συνάδει τῇ Ὀρθοδόξῳ ἡμῶν πίστει, ἀνθίστανται δέ μᾶλλον αὐτῇ καί πόρρω τῆς ἀληθείας ἀπεσχοίνισται»[40].

6. Μόνη, συνεπῶς παραδεκτή βάση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνώσεως εἶναι ἡ ἀπόλυτος «ἑνότης τῆς πίστεως καί ἡ ὁμοφροσύνη στά δόγματα διά τῆς ἀνεπιφυλάκτου παρά τῶν ἑτεροδόξων ἀποδοχῆς τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων». Μέ βάση δέ τήν σχετική δήλωση τοῦ ἁγίου Μάρκου, διακηρύσσεται ἐκ νέου, ὅτι «ἐν τοῖς θείοις δόγμασιν οὐδαμοῦ χώραν ἔχει ποτέ ἡ οἰκονομία ἢ συγκατάβασις»[41]. Καί ὅλα αὐτά λέγονται σέ περίοδο ἐξουθενωτικῆς δουλείας καί ταπεινώσεως τοῦ Γένους τῶν Ὀρθοδόξων.

Ὑποσημειώσεις:

1. Θεμελιακή εἶναι ἡ Ἐγκύκλιος του «Πρός τούς τῆς Ἀνατολῆς ἀρχιερατικούς θρόνους» (866). (**Ἰω. Ν. Καρμίρη,** Τά Δογματικά καί Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τ.Ι, Ἀθῆναι 1960², σ, 316 ἑπ.), στήν ὁποία καταδικάζονται οἱ αὐθαίρετες καί ἀντικανονικές ἐνέργειες τῆς Παλαιᾶς Ρώμης «εἰς βάρος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί παραδόσεως». Καταδικάζεται ἡ προσθήκη στό ἱερό Σύμβολο (Filioque) καί ἡ ἀνάπτυξη τοῦ παπικοῦ πρωτείου. Τό Filioque χαρακτηρίζεται «κακῶν κορωνίς». **2.** «Ἐπιστολαί δύο πρός Πέτρον Ἀντιοχείας καί ἀπόφασις τῆς ὑπ' αὐτόν Συνόδου τοῦ 1054» (**Ἰω. Ν. Καρμίρη,** ὅπ. π., σ. 331 ἑπ.). **3.** Βλ. **Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ**, Ἐγκύκλιος «τοῖς ἁπανταχοῦ τῆς γῆς καί τῶν νήσων εὑρισκομένοις ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς» (1440/41). **Ἰω. Ν. Καρμίρη**, ὅπ. π., σ. 417 ἑπ. /421 ἑπ. (ἐδῶ: 425). Μέ ἔμφαση διακηρύσσει γιά τούς Λατίνους: «Αἱρετικοί ἐστιν ἄρα καί ὡς αἱρετικούς αὐτούς ἀπεκόψαμεν». **4.** Στό ἴδιο, σ. 427 (Πρβλ. Α΄ Τιμ. 6,5) : «οἱ πορισμόν ἡγούμενοι τήν εὐσέβειαν». **5.** Στό ἴδιο, σ. 428. **6.** Στό ἴδιο, σ. 429. **7. Μητροφάνους Κριτοπούλου**, Ὁμολογία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ... (1625). **Ἰω. Ν. Καρμίρη**, Τά Δογματικά καί Συμβολικά Μνημεῖα ..., τ. ΙΙ, Ἀθῆναι 1953, σ. 489 ἑπ., 498 ἑπ. **8. Ἰω. Ν. Καρμίρη**, τ. Β. σ. 694 ἑπ. /701 ἑπ. **9.** Στό ἴδιο, σ. 703. **10.** Στό ἴδιο, σ. 704. **11.** «Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ὁμολογία Πίστεως» (1672). Βλ. **Ἰ. Ν. Καρμίρη**, ὅπ.π., σ. 734 ἑπ. /746 ἑπ. **12.** Στό ἴδιο, σ. 737. **13.** Στό ἴδιο, σ. 752. **14.** Στό ἴδιο, σ. 783 ἑπ/ 788 ἑπ. **15.** Στό ἴδιο, σ. 795. **16.** Στό ἴδιο, σ. 783. **17.** Στό ἴδιο, σ. 820 ἑπ. /822 ἑπ. **18.** Στό ἴδιο, σ. 860 ἑπ. /861 ἑπ. **19.** Στό ἴδιο, σ. 823. **20.** Στό ἴδιο, σ. 824. **21.** Στό ἴδιο, σ. 867. **22.** Στό ἴδιο, σ. 870 ἑπ. /873 ἑπ. **23.** Στό ἴδιο, σ. 874. **24.** Στό ἴδιο, σ. 883. **25.** Στό ἴδιο, σ. 893 ἑπ. /894 ἑπ. **26.** Στό ἴδιο, σ. 896. **27.** Στό ἴδιο, σ. 898. **28.** Στό ἴδιο, σ. 900. **29.** Στό ἴδιο, σ. 902 ἑπ. /905 ἑπ. **30.** Στό ἴδιο, σ. 906. **31.** Στό ἴδιο, σ. 930 ἑπ. / 932 ἑπ. **32.** Στό ἴδιο, σ. 931. **33.** Στό ἴδιο, σ. 933. **34.** Στό ἴδιο, σ. 931. **35.** Στό ἴδιο, σ. 938. **36.** «Ἀποκρίσεις ... πρός τούς Ἀγγλικανούς Ἀνωμότους, ὅπ. π., σ. 787. **37.** Στό ἴδιο, σ. 791. **38.** Εἶναι ἡ πλήρης ταυτότητα τῶν Ὀρθοδόξων. Τά ὀνόματα: Ἕλληνες – Γραικοί (κατά τούς Φράγκους) καί Νέοι Ρωμαῖοι ἢ Νεορωμαῖοι, ὡς πολίτες τῆς Νέας Ρώμης συνδέονται διαχρονικα σέ μία ἀδιατάρακτη ἑνότητα πολιτισμοῦ καί παραδόσεως! **39.** Στό ἴδιο, σ. 789. **40.** Στό ἴδιο, σ. 793. **41.** Στό ἴδιο, σ. 787.

Ἡγούμενος Ἱ. Μ. Σίμωνος Πέτρας Ἁγίου Ὄρους

Η ΚΡΙΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΕΧΕΙ ΣΧΕΣΙΝ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΟΠΡΟΣΩΠΙΑΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Δὲν ἔχομεν ταυτότητα, ἐγκατελείψαμεν τὰς παραδοσιακὰς ἀξίας, ἀκολουθοῦμεν τραυματικὴν πορείαν. Ἀνάγκη ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων μας.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σιμωνόπετρας τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἀρχιμανδρίτης π. Ἐλισαῖος εἰς συνέντευξίν του εἰς τὸ «Ἁγιορείτικον Βῆμα» (22αν Φεβρουαρίου), ἀπαντῶν εἰς ἐρωτήσεις διὰ τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον δέχεται τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑποστηρίζει: «κι ἂν μᾶς πολεμοῦν, δὲν μποροῦμε νὰ κρατήσουμε καμία κακία, καὶ πρέπει νὰ μιμούμαστε τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανο, διότι ἀλλιῶς θὰ εἴμαστε ἀντίθετοι στὸ Εὐαγγέλιο». Παραλλήλως ἀπευθύνει ἔκκλησιν διὰ «ἐπιστροφὴ στὸν ζωντανὸ Θεὸ τῶν πατέρων μας, στὴν ἀκένωτη πηγὴ τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης». Ὑπογραμμίζει, ἐπίσης, ὅτι: «Ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶχε νὰ διαδραματίσει σπουδαῖο ρόλο, ἐὰν ἡ πολιτεία δὲν ἦταν τόσο στενόκαρδη καὶ κοντόφθαλμη στὴν ἀξιοποίηση τοῦ δυναμικοῦ τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ συνέντευξις

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς συνεντεύξεώς του ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, τοῦ Ἁγίου Ὄρους, Ἀρχιμανδρίτης π. Ἐλισαῖος ἐπισημαίνει:

«— Γέροντα, πολλοὶ λένε ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία χτυπιέται γενικότερα καὶ φυσικὰ μαζὶ καὶ τὸ Ἁγιώνυμο Ὄρος. Τί λέτε ἐπ' αὐτοῦ;

— Πάντοτε γινόταν αὐτό. Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἄλλωστε ἡ Ἐκκλησία τῶν Μαρτύρων. Εἶναι δηλαδὴ μία συνεχὴς διαπάλη μεταξὺ ἀληθείας καὶ μεταξὺ μὴ ἀληθείας, ἂς τὸ πῶ ἔτσι, καὶ φυσικὰ αὐτὸ θὰ συνεχιστεῖ. Τὸ θέμα εἶναι ἐμεῖς σὰν Ἅγιο Ὄρος δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε μία ἄμυνα πάνω στὰ θέματα αὐτά, δὲν πρέπει νὰ λειτουργοῦμε ἀρνητικά. Ἐμεῖς πρέπει μὲ τὴ ζωή μας, μὲ τὸ λόγο μας, μὲ τὴ συμπεριφορά μας, ἀφ' ἑνὸς νὰ ὁμολογοῦμε καὶ νὰ διακηρύττουμε τὴν ἀλήθεια καὶ ἀφετέρου νὰ δίνουμε πίστη καὶ ἐλπίδα καὶ θάρρος καὶ προοπτικὴ καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἴδιους τοὺς μοναχούς, ἀλλὰ καὶ στὸν ὑπόλοιπο κόσμο καὶ νὰ δίνουμε τὸ ὅραμα τῆς ἐσχατολογικῆς προοπτικῆς, τῆς ζωῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἄλλωστε ἐμεῖς, κι ἂν μᾶς πολεμοῦν, δὲν μποροῦμε νὰ κρατήσουμε, ἄς τὸ ποῦμε ἁπλά, καμία κακία, καὶ πρέπει νὰ μιμούμαστε τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανο, διότι ἀλλιῶς θὰ εἴμαστε ἀντίθετοι στὸ Εὐαγγέλιο.

— Πῶς βλέπετε νὰ ἐξελίσσονται τὰ πράγματα στὴν Ἑλλάδα; Οἰκονομικὴ κρίση, ἀνέχεια, φτώχεια, παιδιὰ – μαθητὲς λιποθυμοῦν στὰ σχολεῖα λόγω ἀσιτίας, ἐνδεικτικὰ σᾶς ἀναφέρω αὐτὸ τὸ παράδειγμα, ποῦ πᾶμε τελικά;

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω. Ἄς μὴ ἀντικαθιστοῦμε τοὺς καθ' ὕλην ἁρμοδίους σ' αὐτὰ τὰ θέματα. Δὲν ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν ἀνάλυση τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν πραγμάτων, ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια, ἐὰν μπορῶ νὰ πῶ μία κουβέντα πάνω σὲ αὐτὸ τὸ θέμα, ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μεγάλες κοινωνικὲς καὶ πνευματικὲς ἀλλαγές, γιὰ νὰ ἀνακοπεῖ, κατὰ κάποιο τρόπο, ἡ χρεωκοπία σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Ἔλλειψη παιδείας καὶ ἐμπνευσμένων ἀνθρώπων ἀποτελοῦν βασικὲς αἰτίες τῆς πανθομολογουμένης καταρρεύσεως. Στὸ ἐπίπεδο τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς συνοχῆς, τῆς θυσίας καὶ προσφορᾶς ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶχε νὰ διαδραματίσει σπουδαῖο ρόλο, ἐὰν ἡ Πολιτεία δὲν ἦταν τόσο στενόκαρδη καὶ κοντόφθαλμη στὴν ἀξιοποίηση τοῦ δυναμικοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

— Μήπως ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος εἶχε ἐκτραπεῖ τῆς πορείας του καὶ φτάσαμε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο; Εἶναι καὶ πνευματικὸ τὸ ζήτημα λέτε;

— Ὁπωσδήποτε. Τὸ ζήτημα εἶναι καθαρὰ πνευματικό.

— Δηλαδή;

— Τὸ ζήτημα τῆς ἰδιοπροσωπίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι πνευματικὸ ζήτημα. Σχεδὸν δὲν ἔχομε ταυτότητα ὡς χώρα καὶ ὡς πολίτες αὐτῆς τῆς χώρας. Ἡ ἐγκατάλειψη τῶν παραδοσιακῶν ἀξιῶν καὶ ἡ στροφή μας πρὸς ποικίλες ἀσαφεῖς κατευθύνσεις νομίζω πὼς μᾶς φέρνει σὲ μία πορεία καταστροφική, θὰ ἔλεγα ἀνεπανόρθωτα τραυματική. Θὰ μπορούσαμε ν' ἀναλύσουμε πολὺ αὐτὸ τὸ θέμα, τί σημαίνει παραδοσιακὲς ἀξίες, τί σημαίνει συσχηματισμὸς μὲ τὴν ἐκκοσμίκευση καὶ τὴν ἄμετρη ὑλοφροσύνη, ἀποδοχὴ ἀλλοτρίων ἠθῶν, ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαια τῆς ὥρας, σὲ μία συνέντευξη νὰ τὰ ποῦμε αὐτά. Πάντως ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει βγάλει ἀπὸ τὴ ζωή του τὴν φυσική του πνοή, τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸν Θεό, τὴν ἁπλότητα, τὴν ἄσκηση, τὴν ὀλιγάρκεια, τὴν ἀλληλεγγύη, τὸν σεβασμό, φυσικὰ ὅλα αὐτά, ἀκόμη τὴ συλλογικότητα, καὶ ἔχει στραφεῖ πρὸς τὸν ἄκρατο ἀτομισμὸ καὶ τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα, θὰ γευθεῖ τοὺς πικροὺς καρποὺς τῶν ἐπιλογῶν του.

— Ἡ συνταγὴ σωτηρίας γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστά, γιὰ τὸν κάθε Ἕλληνα ξεχωριστά, τί παροτρύνετε στὸν κόσμο νὰ κάνει προκειμένου νὰ σωθεῖ, ὅσο μπορεῖ, ἔστω τὴν ὕστατη ὥρα.

— Ἐπιστροφὴ στὸν ζωντανὸ Θεὸ τῶν πατέρων μας, στὴν ἀκένωτη πηγὴ τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης. Ἐκεῖ κάθε ἄνθρωπος θὰ βρεῖ τὸν πραγματικό του ἑαυτό, θὰ ἐνεργοποιήσει τὴν προσωπική του πίστη, θὰ δώσει τὴν δική του μαρτυρία, θὰ νοιώσει ἐνεργὸ μέλος ἑνὸς σώματος. Ἀλλὰ ἐὰν μιλήσουμε σὰν χώρα, χρειαζόμαστε συνοχή, χρειάζεται ἀποδοχὴ καὶ συμφωνία στὴ διατήρηση βασικῶν ἀξιῶν, χρειάζεται ἀποκατάσταση τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς φιλαλήθειας μεταξὺ τοῦ Κράτους καὶ τῶν πολιτῶν, ἡ ὁποία θὰ συμβάλλει στὴν ἄγαστη συνεργασία καὶ τὴν προώθηση τοῦ κοινοῦ καλοῦ. Εἴμαστε μικρὴ χώρα. Μποροῦμε νὰ γίνουμε ζηλευτὴ χώρα, γιατί μέσα της σιγοκαίει τὸ φῶς. Ἑπομένως ἡ συνταγὴ εἶναι συμφιλίωση, ὄχι ἀντιπαλότητα. Εἴμαστε λίγοι. Κανεὶς δὲν περισσεύει. Μποροῦμε νὰ εἴμαστε σὰν ἕνα σῶμα, χωρὶς ἀνταγωνισμούς, δὲν εἴμαστε κόμματα. Βέβαια ἕνας λαὸς ἔχει κόμματα ἀλλὰ οὐσιαστικὰ ἔχει καὶ σταθερές, ποὺ τὸν ἑνώνουν, συγκλίσεις, ἑπομένως ἐὰν σ' αὐτὲς συμφωνήσουμε καὶ συνεργαστοῦμε νομίζω ὅτι θὰ παράγουμε καὶ πίστη καὶ πολιτισμὸ καὶ ἀνθρωπιὰ καὶ ἀσφάλεια καὶ ἀνάπτυξη καὶ ἀξιοπιστία ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς χώρας».

Ἀπό τόν κ. Γ. Μοῦρτον, συνεργάτην τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ–«ΦΩΤΙΑ» ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΕΒ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΡΚΑΛΟΧΩΡΙΟΥ

Ὁ Δρ. Γεώργιος Μοῦρτος, συγγραφεύς καί διδάσκαλος γεωπολιτικῆς ἦτο ἐπί τριετίαν συνεργάτης τοῦ μακαριστοῦ Ἀθηνῶν διά θέματα «ἐκκλησιαστικῆς διπλωματίας». Εἰς τήν συνέντευξίν του: ● Ἐπικρίνει τόν Ἀθηνῶν ὅτι κάνει διά Μητροπολίτης, ἀλλά ὄχι διά Ἀρχιεπίσκοπος, ἐνῶ τόν ταυτίζει μέ τήν ἀλαλίαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί τήν ἀλλοίωσιν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. ● Κατηγορεῖ τόν Σεβ. Δημητριάδος διά τήν νεωτερικότητα, τήν μεταπατερικήν θεολογίαν καί τάς μεταφράσεις εἰς τά λειτουργικά κείμενα. ● Ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Σεβ. Ἀρκαλοχωρίου, διότι παρουσίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἐμμέσως πλήν σαφῶς, ἐζήτησε τήν αὐτοκατάργησίν μας.

«Ἐπίθεση» ἐναντίον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ἱερωνύμου, ἀλλά καί ἐναντίον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος, ἐξαπέλυσε μέσῳ τοῦ μηνιαίου Πανθεσσαλικοῦ περιοδικοῦ «Imagine» ὁ ἐπί τριετίαν σύμβουλος τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου Δρ. Γεώργιος Μοῦρτος. Ὁ κ. Μοῦρτος ἦτο συνεργάτης τοῦ μακαριστοῦ διά θέματα «Ἐκκλησιαστικῆς διπλωματίας». Ὁ κ. Μοῦρτος ἐξαπέλυσε τήν «ἐπίθεσιν» κατά τήν διάρκειαν συνεντεύξεως τύπου εἰς τήν ἐκδότην τοῦ προαναφερομένου περιοδικοῦ κ. Κατερίνα Ἠλία. Ἡ συνέντευξις εἶναι πολυσέλιδος καί ἐδόθη μέ ἀφορμήν τήν συμπλήρωσιν τεσσάρων ἐτῶν ἀπό τήν κοίμησιν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Εἰς αὐτήν τήν συνέντευξιν, ἀφοῦ τονίζει ὅτι ὁ μακαριστός ἀτύχησεν οἰκτρῶς σέ «κάποιες» ἐπιλογές συνεργατῶν του (ὅπως καί ὁ σημερινός) ἀναφέρεται εἰς τόν σημερινόν Ἀρχιεπίσκοπον, ὁ ὁποῖος κάνει διά Μητροπολίτης, ἀλλά ὄχι διά Ἀρχιεπίσκοπος. Ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος ὑπῆρξε καταστροφικός διά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν μέσῳ τῶν στενῶν συνεργατῶν του, ἐνῶ καθιέρωσε τήν ἀλαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καί διέκοψε τήν Ἐθνικήν πορείαν της ὡς τήν εἶχε καθιερώσει ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος. Εἰς τήν ἰδίαν συνέντευξιν ὁμιλεῖ καί διά τόν Σεβ. Δημητριάδος (ὡς διάδοχον τοῦ μακαριστοῦ εἰς τήν Ἱ. Μ. Δημητριάδος), τόν ἐπικρίνει διά τούς συνεργάτας του, ἀλλά καί διά τήν μεταπατερικήν, μετανεωτερικήν θεολογίαν καί τήν ἐκκλησιαστικήν γλῶσσαν, πού προκαλοῦν πολλάς ἀντιδράσεις εἰς τούς πιστούς. Τέλος ἐπικρίνει τόν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀρκαλοχωρίου, ἐπειδή εἰς μίαν διάλεξίν του ἐπεκρότησε τήν αὐτοκατάργησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τά ἀποσπάσματα ἀπό τήν ἐνδιαφέρουσαν συνέντευξιν τοῦ κ. Γ. Μούρτου, ὁ ὁποῖος εἰς βιβλία του ὑπεγράμμιζε ὅτι ἡ Ἑλλάς (τά ἔγραφε ἐπί Κώστα Καραμανλῆ) δέν πρέπει νά ἐγκαταλείψη τόν φυσικόν της χῶρον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ λεκάνη τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

«Διά τόν Ἀρχιεπίσκοπον

Πῶς ἀξιολογεῖτε τοὺς διαδόχους του στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο καὶ στὴ Μητρόπολη Δημητριάδος;

Ξεκινῶ μὲ τὸν Μακαριώτατο Ἱερώνυμο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔχω ἤδη κάνει κάποιες ἀξιολογικὲς ἀναφορές. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐντελῶς διαφορετικὸ χαρακτήρα ἀπὸ τὸν μακαριστὸ μὲ ἀδιαμφισβήτητα προσόντα. Μὲ τὴ μόνη διαφορὰ ὅτι τὰ προσόντα του εἶναι ἐπιπέδου Μητροπολίτη ἀλλά, λυπᾶμαι, ὄχι Ἀρχιεπισκόπου. Αἴσθηση μοῦ δημιουργεῖ ἡ ἐκκωφαντικὴ ἀφωνία του στὰ ἐθνικὰ θέματα καὶ ἡ πλήρης παράδοσή του στὸ ὑπερεθνικὸ Φανάρι καὶ στὴν ἀσπόνδυλη πολιτικὴ τάξη τῆς χώρας. Ξέρετε, ὁ Χριστόδουλος ἀτύχησε οἰκτρὰ σὲ κάποιες ἐπιλογὲς συνεργατῶν του, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἱερώνυμος φαίνεται πὼς δὲν εἶναι ἰδιαίτερα προσεκτικὸς σὲ αὐτὸ τὸν τομέα, ἐκτὸς καὶ ἐὰν ἀποτελοῦν συνειδητὲς ἐπιλογές. Γιὰ παράδειγμα, ὁ διευθυντὴς τοῦ ραδιοφώνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του, προέβη στὴν κατάργηση τῶν ἐκπομπῶν ἐθνικοῦ περιεχομένου, ἐνῶ κάποιος ἄλλος, προερχόμενος ἀπὸ τὸ Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο, ποὺ διορίστηκε ἐπικεφαλῆς ἐπίσημου περιοδικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει κάποιες περίεργες δοξασίες, ὅπως τὴ μετατροπὴ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν σὲ θρησκειολογικό, οὔτε κἂν ὁμολογιακό, ποὺ ἰσχύει στὸ Βέλγιο, ὅπου οἱ μαθητὲς διδάσκονται ἀνάλογα μὲ τὸ ποῦ θρησκευτικὰ ἀνήκουν.

Τέτοιες κινήσεις, ὅπως οἱ προαναφερόμενες, φανερώνουν πὼς ὁ Μακαριώτατος ἀνέχεται, ἐὰν δὲν συντάσσεται μὲ τὴν κατεστημένη πολιτικὴ ἀντίληψη, ποὺ θέλει τὴν Ἐκκλησία ὡς κοινωνικὸ ὀργανισμό, ὄχι μετερίζι ἐθνικό, "ἄφωνη" μὲ τὸ "δημοκρατικὸ" ἐπιχείρημα ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται οἱ ταγοί της νὰ πολιτικολογοῦν, ἐνῶ ἡ πολιτικὴ ἐλὶτ τοὺς χρησιμοποιεῖ, ὅταν τοὺς χρειάζεται, ὡς "συνομιλητές". Θὰ τὸ πῶ ὠμά, ὅπως, πιθανότατα, τὸ αἰσθάνεται ὁ ἁπλὸς πολίτης. Ὁ Μακαριώτατος καθιέρωσε τὴν ἀλαλία στὴν Ἐκκλησία, ὅταν ὅλα γκρεμίζονται γύρω μας καὶ περιορίζεται νὰ ψελλίζει κάποιες φορὲς κάτι, περισσότερο ὅμως γιατί πρέπει παρὰ διότι τὸ θέλει. Ἄλλωστε, αὐτὸ δὲν συνέβη κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψή του στὴν Κύπρο, ὅπως προανέφερα;

Δυστυχῶς, τὸ πρόβλημα τῆς ἐκκωφαντικῆς σιωπῆς δὲν εἶναι ἱερωνυμικὸ ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ἐκκλησιαστικό, μία ποὺ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία μὲ παράδοση ἀγώνων καὶ θυσιῶν παρουσιάζεται σήμερα ὡς κατεστημένο, ξεκομμένη ἀπὸ τὴ ζῶσα κοινωνικὴ πραγματικότητα. Ὁ Ἱερώνυμος φυσικὰ ἔχει τὶς εὐθύνες του, ἀφοῦ ἐπέλεξε ὁ ἴδιος νὰ σιωπᾶ ἢ νὰ ἐκφράζεται ὄχι ἐξατομικευμένα, ἀλλὰ γενικὰ μέσῳ ἐγκυκλίων τῆς Ἱεραρχίας σὲ ἀραιὰ διαστήματα. Χαρακτηριστικὸ αὐτοῦ τοῦ πνεύματος εἶναι ὅτι στὶς συνεδριάσεις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου δὲν συζητοῦνται σοβαρὰ ἐκκλησιαστικά, κοινωνικὰ καὶ ἐθνικὰ θέματα, ὅπως ἐπισημαίνουν ἔγκριτοι δημοσιογράφοι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ρεπορτάζ, ἐνῶ τὸ ἀνώτατο αὐτὸ ὄργανο τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐξαντλεῖ τὶς ὅποιες δραστηριότητές του σὲ ὑπηρεσιακὰ ζητήματα ἢ σὲ ὁμιλίες τοῦ Μακαριωτάτου, ποὺ εἶναι περισσότερο ἐκθέσεις ἰδεῶν, χωρὶς προτάσεις, πρωτοβουλίες καὶ λυσιτελεῖς ἀποφάσεις.

Ἐλπίζω νὰ τὸν μεταφράζω σωστὰ καὶ νὰ μὴ τὸν ἀδικῶ. Δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ μὴ ἐκφράσω τὶς εὔλογες ἀνησυχίες μου γιὰ ἕνα ταγὸ πού, μέσα στὴν πρωτόγνωρη σὲ ἔνταση καὶ διάρκεια κοινωνικὴ καταιγίδα, ποὺ βιώνει ἡ χώρα μας, μὲ ἕνα διερρηγμένο ἐὰν ὄχι κουρελιασμένο κοινωνικὸ συμβόλαιο, παραμένει ἄφαντος, ὡσὰν νὰ κρύβεται. Τὸ κακὸ μὲ τὸν Ἱερώνυμο δὲν εἶναι οἱ ἀστοχίες καὶ οἱ παραλήψεις του, δὲν εἶναι σὲ τελικὴ ἀνάλυση ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἡ σχολὴ σκέψης, ποὺ ἐκπροσωπεῖ, ἡ ὁποία, δυστυχῶς, δυστυχέστατα, εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα στὴν Ἑλλάδα. Πρόκειται γιὰ τὴν κυρίαρχη σχολὴ σκέψης, τὴν ὁποία ὑπηρετοῦν πιστὰ ταγοὶ ὅλων τῶν χώρων τοῦ δημόσιου καὶ κοινωνικοῦ βίου. Οἱ ὅποιες ἐξαιρέσεις ἐπιβεβαιώνουν τὸν κανόνα.

Ἐκτιμῶ, πώς, εἰδικὰ τούτη τὴ χρονικὴ συγκυρία ἀπαιτοῦνται ἄλλες δεξιότητες ἀπὸ τοὺς ταγοὺς καὶ δὴ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ταγούς. Θὰ ἀναφέρω μόνο τοῦτο: χῶρες ἀναγεννήθηκαν μέσα ἀπὸ τὶς στάχτες ἢ ξέφυγαν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς μετριότητας καὶ ἀναδείχθηκαν σὲ ὑπολογίσιμες δυνάμεις εὐθὺς ὡς ἐπανεθνικοποιήθηκαν οἱ Ἐκκλησίες τους, δηλαδὴ ἀνέλαβαν ρόλο ἐθνικό, ὅπως ἡ Ρωσία τοῦ Πούτιν, ἡ Τουρκία τοῦ Ἐρντογάν, ἡ Κύπρος τοῦ Παπαδόπουλου μὲ τὸν τωρινὸ Ἀρχιεπίσκοπο, ποὺ δὲν εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς κάποιου "ναιναίκικου" κόμματος. Σκεφτεῖτε το λίγο!

Διά τόν Σεβ. Δημητριάδος

Ὁ διάδοχος τοῦ Χριστόδουλου στὴ Μητρόπολη Δημητριάδος, Σεβασμιώτατος Ἰγνάτιος, εἶναι Ἱεράρχης μὲ ἱκανότητες, πού, κατὰ τὴν ἐκτίμηση πολλῶν, ἐπισκιάζονται ἀπὸ τὶς ἀπροκάλυπτες φιλοδοξίες του, ποὺ ἐκφράζονται κάπως ἄκομψα. Εἶναι φανερό, πὼς ἔχει σοβαρὲς ἀποκλίσεις ἀπὸ τὸν μακαριστό. Ὄχι ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα, ποὺ λίγο θὰ μᾶς ἐνδιέφερε, ἀλλὰ ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀντίληψη. Εἶναι προφανῶς τῆς ἱερωνυμικῆς ἢ ὀρθότερα τῆς φαναριώτικης σχολῆς σκέψης. Νὰ ἕνα ἀρνητικὸ στοιχεῖο στὴ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀσυνέχεια, καὶ ἕνα ἀρνητικὸ τοῦ μακαριστοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπρεπε νὰ προωθεῖ Ἱεράρχες στὶς κενὲς Μητροπόλεις, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ "οἰκειωθοῦν", κατὰ τὸν μακρυγιάννειο ὅρο, μὲ τὸν ὑπὸ διακονία τόπο.

Ἔχω τὴν αἴσθηση ὅτι ὁ Ἰγνάτιος θὰ ταίριαζε σὲ μία Μητρόπολη, ποὺ δὲν εἶναι προσφυγική. Ἡ Μητρόπολη Δημητριάδος εἶναι ἐμποτισμένη μὲ προσφυγικὸ αἷμα, μὲ μνῆμες ἀπὸ τὶς Ἀλησμόνητες Πατρίδες, ὅπως μαρτυρᾶ πλειάδα ὀνομάτων στὴν ἐπισκοπικὴ αὐτὴ περιφέρεια: Μαγνησία, Ἰωνία, Ἀγχίαλος κ.ο.κ. Δηλαδή, φαίνεται πὼς τὸ μάξιμουμ ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιτύχει εἶναι τὸ προσωρινὸ μπόλιασμα μὲ τὴν περιοχὴ καὶ ὄχι τὴν ὀργανικὴ-πατερικὴ σχέση. Προσωπικὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐπεκταθῶ σὲ βαθύτερη ἀξιολογικὴ ἐκτίμηση, καθότι διαμορφώνω ἐν πολλοῖς ἄποψη μακρὰν τῆς Μητροπόλεως ποὺ διακονεῖ, ἂν καὶ οἱ πληροφορίες μου προέρχονται ἀπὸ ἐνεργοὺς ἀνθρώπους τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Μακάρι νὰ σφάλλουν καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ ἐγώ.

Θὰ σᾶς μεταφέρω, ὅμως, μία προσωπικὴ μαρτυρία. Ἔτυχε νὰ βρίσκομαι σὲ συζητήσεις μεταξὺ τοῦ μακαριστοῦ καὶ κάποιων ἀξιόλογων ἀνθρώπων, ποὺ τὸν προέτρεπαν νὰ προβεῖ σὲ υἱικὴ σύσταση πρὸς τὸν Ἰγνάτιο σχετικὰ μὲ κάποιον συνεργάτη του, ποὺ "προκαλεῖ" τὶς τοπικὲς καὶ ἐθνικὲς εὐαισθησίες. Στὸ στόχαστρο ἦταν ἕνας στενὸς συνεργάτης του, ποὺ δὲν κατάγεται οὔτε διαμένει στὸ Βόλο. Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς συνεργάτη, ἀπὸ τὶς ἀκραῖες περιπτώσεις ἐκσυγχρονιστῶν θεολόγων, ζηλωτῶν ἐκσυγχρονιστῶν κάποιοι τοὺς χαρακτηρίζουν, ποὺ τὸν εἶχε καὶ τὸν διατηρεῖ στὸν στενό του κύκλο, ὡς ἐπικεφαλῆς τῆς λεγόμενης "Ἀκαδημίας". Στὴ γκάμα τῶν δραστηριοτήτων του βρίσκονται πολλὰ καὶ διάφορα, ποὺ δὲν σχετίζονται ἄμεσα μὲ τὴν μητροπολιτικὴ περιφέρεια καὶ πολὺ περισσότερο μὲ τὴν ἐθνικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὴν ὁποία ἀγωνίζονταν μέχρι θανάτου ὁ μακαριστός. Ὁ ἐν λόγῳ, μὲ τὴν ἰδιότητά του ὡς συνεργάτου τῆς Μητρόπολης, διοργανώνει διεθνεῖς συναντήσεις, φερ' εἰπεῖν, γιὰ τοὺς χριστιανοὺς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἀλλὰ ὄχι γιὰ τοὺς κρυπτοχριστιανοὺς τῆς Τουρκίας οὔτε γιὰ τοὺς ἐξισλαμισμένους Ποντίους στὸν Πόντο σήμερα, ποὺ θὰ ἐνδιέφερε καὶ τὸ πλήρωμα τῆς Μητρόπολης. Ψέγει μετὰ δριμύτητας τὸν "ἐκκλησιαστικὸ ἐθνικισμὸ" καὶ τὸν "θεολογικὸ ἀντι-δυτικισμὸ" καὶ προωθεῖ μὲ ἀπολυτότητα φονταμενταλιστὴ τὸ "σύγχρονο καὶ ἀνανεωτικὸ θεολογικὸ ὅραμα", ὅπως μᾶς ἐνημερώνει ἐπισήμως ἡ Μητρόπολις Δημητριάδος. Τώρα, τὰ περὶ ἐθνομαρτύρων, ποὺ βρίθει τὸ ἑορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ τῶν δεήσεων ὑπὲρ "τοῦ ἔθνους ἡμῶν", "τοῦ Στρατοῦ" κ.λπ. εἶναι, ἀπ' ὅ,τι φαίνεται ψιλὰ γράμματα. Διάβασα καὶ ἐγὼ κάποια κείμενά του καὶ ἀνατριχίασα. Καὶ μία παρατήρηση πού, ἐνδεχομένως, ἔχει κάποια σημασία. Ὁ ἐν λόγῳ, προέρχεται ἀπὸ τὸ Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ ἀθηναιοκεντρικοῦ κράτους, ὅπως καὶ ὁ συνάδελφός του συνεργάτης τοῦ Ἱερώνυμου μὲ τὶς περίεργες ἐκσυγχρονιστικὲς δοξασίες, ποὺ προανέφερα.

Μένω ἐδῶ καὶ δὲν προχωρῶ. Δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ μὴ ἐπισημάνω ὅτι μερικὲς ἐπιλογὲς τοῦ Ἰγνάτιου καὶ κάποιες βραβεύσεις του πρὸς ξένα μὲ τὴ Μαγνησία πατριαρχικὰ πρόσωπα προκαλοῦν μία ὄχι εὐκαταφρόνητη μερίδα πιστῶν, διότι χαρακτηρίζονται ὅτι διέπονται ἀπὸ μετανεωτερικὸ ἤ, στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα, ἀπὸ μετα-πατερικὸ πνεῦμα.

Ξέρετε, στὴν Ἑλλάδα τῆς Μεταπολίτευσης παρατηρήθηκαν κάποιες σημαντικὲς ἰδεολογικὲς μετατάξεις, ποὺ μεταμόρφωσαν τὸ συλλογικό της ἦθος καὶ τὸ κατέστησαν λιγότερο ἐκκλησιαστικό, δηλαδὴ τὸ ἀφελληνοποίησαν σὲ σημαντικὸ βαθμό. Ἔτσι, ἀπὸ τὸν ἄκρατο ἀντικληρικαλισμὸ τῆς πρώιμης περιόδου περάσαμε στὴ νεο-ὀρθοδοξία μὲ σημαντικὲς προσωπικότητες τῆς Ἀριστερᾶς νὰ ἐντρυφοῦν στὰ Πατερικὰ κείμενα, νὰ σαγηνεύονται ἀπὸ αὐτὰ καὶ νὰ υἱοθετοῦν τὸν ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικὸ λόγο, γιὰ νὰ φτάσουμε στὴ μεταστροφὴ τοῦ ρεύματος αὐτοῦ πρὸς τὸν "ἐκσυγχρονισμό", τὴ μετα-νεωτερικὴ ἠθική, ποὺ θεωρεῖται ξένη πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη Πατερικὴ παράδοση.

Διά τόν Σεβ. Ἀρκαλοχωρίου

Ἀπὸ τὶς Σειρῆνες τῆς μετανεωτερικότητας δὲν ἔμειναν ἀλώβητοι καὶ ἀρκετοὶ Ἱεράρχες. Τώρα, ἂν ὁ Ἰγνάτιος εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μετα-νεωτερικοὺς θὰ τὸ δείξει ἡ Ἱστορία. Ἐκεῖνο ποὺ ἐγὼ παρατηρῶ εἶναι ὅτι ὁ Ἰγνάτιος κόπτεται γιὰ τὴν πατριαρχικὴ εὔνοια. Ὡς ἐδῶ καλὰ καὶ ἅγια, θὰ ἔλεγα, ἐὰν τὸ Φανάρι δὲν εὐνοοῦσε, καθ' ὅλες τὶς ἐνδείξεις, τὸ μετανεωτερικὸ πνεῦμα. Καὶ γιὰ νὰ μὴ ἀοριστολογῶ, θὰ ἀναφέρω ἕνα παράθεμα ἀπὸ ὁμιλία τοῦ Μητροπολίτη Ἀρκαλοχωρίου, κ. Ἀνδρέα, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, ποὺ ἀνήκει στὸ Φανάρι καὶ ποὺ ἔχω μπροστά μου. Πρόκειται γιὰ μία διάλεξη, ποὺ ἔδωσε ὁ ἐν λόγῳ ἱεράρχης στὸ Φανάρι, ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου, στὴν ὁποία σημείωνε: "Οἱ σύγχρονες τηλεοπτικὲς σειρές, ποὺ μεταφέρουν τὴν τουρκικὴ πραγματικότητα στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ ὁ νέος τρόπος θέασης τῆς ἱστορίας τοῦ παρελθόντος ἀπὸ τὴ νέα γενιὰ τῶν ἱστορικῶν στὰ Βαλκάνια, δημιουργοῦν τὶς προϋποθέσεις τῆς ὑπέρβασης τῶν ἐθνικῶν προκαταλήψεων…". Φανταστεῖτε ποὺ φτάσαμε, νὰ ἐπικροτοῦμε κατὰ βάση τὴν αὐτοκατάργησή μας. Πάντως, ἐγὼ γνωρίζω μόνον ἀναθεωρητικοὺς ἱστορικοὺς στὰ Βαλκάνια καὶ ὑποτακτικοὺς ἱστορικοὺς μόνο στὴν Ἑλλάδα τῆς Μεταπολίτευσης.

Θὰ κλείσω αὐτὴ τὴν ἀναφορά μου στὸν Ἰγνάτιο μὲ μία πρόταση. Ἡ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ ἐξετάσει σοβαρὰ τὴν ἀναθεώρηση τοῦ τρόπου ἐκλογῆς Μητροπολιτῶν, ὥστε τὸ ποίμνιο νὰ ἔχει λόγο, ἔστω συμβουλευτικό, γιὰ νὰ μὴ δημιουργεῖται χάσμα μεταξὺ λαοῦ καὶ ἐπισκόπου. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ τοπικὸς ἐπίσκοπος θὰ εἶναι πραγματικὸς Πατέρας καὶ δὲν θὰ γινόμαστε μάρτυρες κωμικοτραγικῶν γεγονότων παρόμοιων μὲ αὐτὰ ποὺ ἐλάμβαναν ἐπὶ μακρὸν χώρα στὴ Μητρόπολη τῆς Λάρισας, κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθόν».

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ ΕΜΠΑΙΖΟΥΝ ΕΜΦΑΝΩΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

Ὁ Πάπας προσεύχεται, διά νά ξεπεράση ὁ Ἑλληνικός λαός καί ἡ Ἑλλάδα τά προβλήματα, τά ὁποῖα ἀντιμετωπίζει ἐξ αἰτίας τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως! Τήν διαβεβαίωσιν αὐτήν ἔδωσε πρός τούς ὑπευθύνους τῆς Μή Κυβερνητικῆς Ὀργανώσεως «Ἀποστολή» (πρώην «Ἀλληλεγγύη») τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὁ ἴδιος ὁ Πάπας, ἐνῶ ὁ ὑπεύθυνος διά τήν Ἑνότητα τῶν «Ἐκκλησιῶν» Καρδινάλιος Κόχ ἐζήτησε λεπτομερῆ ἐνημέρωσιν διά ὅσα συμβαίνουν εἰς τήν Ἑλλάδα. Δηλαδή ὁ Πάπας καί τό Βατικανόν δέν γνωρίζουν τίποτε διά τά τεκταινόμενα εἰς τήν Ἑλλάδα; Οἱ ἐκλαμπρότατοι ἐκπρόσωποι τοῦ Βατικανοῦ εἰς τήν Ἑλλάδα δέν τούς ἐνημερώνουν; Δέν ἀναγινώσκουν οὔτε ἐφημερίδας; Ἤ μήπως μέ αὐτά τά ὁποῖα ἐδήλωσαν εἰς τούς ὑπευθύνους τῆς «Ἀποστολῆς» δικαιολογοῦν τήν ἀδράνειάν των καί τήν μή παροχήν βοηθείας ἤ καί ἐκδήλωσιν συμπαραστάσεως πρός τόν Ἑλληνικόν λαόν καί τήν Ἑλλάδα; Εἶναι φανερόν ὅτι ὁ Γερμανός Ἀρχηγός τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ, αἱρεσιάρχης Πάπας ὑποκρίνεται καί κοροϊδεύει μαζί μέ τά «ἐξαπτέρυγά» του, τόν Ἑλληνικόν λαόν. Ἡ σχετική εἰδησεογραφία ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«"Ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται στὴν καρδιὰ καὶ τὸ μυαλό μου. Παρακολουθῶ μὲ προσοχὴ τὶς ἐξελίξεις τῆς οἰκονομικῆς κρίσης καὶ θέλω νὰ διαβεβαιώσετε τὸν ἑλληνικὸ λαὸ πὼς προσεύχομαι ἀνελλιπῶς νὰ τερματιστεῖ γρήγορα αὐτὴ ἡ περιπέτεια".

Τὸ μήνυμα αὐτὸ ἔστειλε στοὺς Ἕλληνες ὁ Πάπας Βενέδικτος 16ος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συνάντησης, ποὺ εἶχε στὸ Βατικανὸ μὲ τὸν Γενικὸ Διευθυντὴ τῆς ΜΚΟ "Ἀποστολὴ" κ. Κωνσταντῖνο Δήμτσα.

Ὁ Ποντίφικας ἐνημερώθηκε γιὰ τὶς ἐπαφές, ποὺ εἶχε στὴ Ρώμη ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς φιλανθρωπικῆς ἑταιρείας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ πληροφορήθηκε τὶς δράσεις της. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἔδειξε γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίση στὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ ζήτησε ἀπὸ τὸν κ. Δήμτσα νὰ μεταφέρει τοὺς ἐγκάρδιους χαιρετισμούς του στὸν Προκαθήμενο τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Στὴ συνέχεια, ὁ κ. Δήμτσας συναντήθηκε μὲ τὸν Καρδινάλιο Koch, ὑπεύθυνο τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν Ἑνότητα τῶν "Ἐκκλησιῶν".

Ὁ Καρδινάλιος Koch ζήτησε μία ἀναλυτικότερη ἐνημέρωση γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν στὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ χαρακτήρισε τὴν κρίση πνευματική.

Σεβ. Κύκκου: Ἡ Κύπρος κινδυνεύει ἀπὸ τὸ δημογραφικὸν

Δὲν ἀντιμετωπίζει μόνον ἡ Ἑλλάδα δημογραφικὸν πρόβλημα. Ἀντιμετωπίζει καὶ ἡ Κύπρος. Καὶ ἐκεῖ ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὸ πρόβλημα ἐνδιαφέρεται μόνον ἡ Ἐκκλησία. Μόνον ποὺ εἰς τὴν Κύπρον εἶναι πολὺ χειρότερα, διότι οἱ Τοῦρκοι κατέχουν τὴν μισὴν Κύπρον καὶ τὴν ἐποικίζουν. Διὰ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἀντιμετωπίζει ἡ Κύπρος, ὡμίλησεν ὁ Σεβ. τῆς Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος εἰς ἐκδήλωσιν, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσαν «οἱ Χριστιανικοὶ Σύνδεσμοι Γυναικῶν» τῆς προαναφερομένης Ἱ. Μητροπόλεως. Συμφώνως πρὸς ὅσα εἶπεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης:

«Ἡ Κύπρος πραγματικὰ κινδυνεύει. Πέραν ἀπὸ τὴν τουρκικὴ ἀπειλή, τὸ μέγιστο πρόβλημα εἶναι τὸ δημογραφικό. Ἡ ὑπογεννητικότητα τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ κατῆλθε σὲ ἀνεπίτρεπτα ἐπίπεδα, ποὺ ἀπειλοῦν τὸν πληθυσμὸ μὲ προοδευτικὴ μείωση, ἀντὶ τῆς ἐπιβαλλόμενης αὔξησης, ὥστε σήμερα νὰ ἀντιμετωπίζεται μέγα πρόβλημα τῆς ἐπιφαινόμενης βιολογικῆς του ἐξαφάνισης».

Ἀποφάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας

Συμφώνως πρὸς ἀνταπόκρισιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Πρακτορείου ἡ «Ρομφαία»:

«Σὲ συνεδρίαση της συνῆλθε στὶς 21 Φεβρουαρίου 2012 στὴ Λαύρα τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας.

Γιὰ λόγους ὑγείας ἀπουσιάζοντος τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας Βλαδιμήρου τῆς συνεδριάσεως προήδρευσε, σύμφωνα μὲ τὸ Καταστατικὸ τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας, ὁ πρεσβύτερος κατὰ πρεσβεῖα χειροτονίας Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς καὶ μόνιμο μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτης Ὀδησσοῦ καὶ Ἰσμαὴλ Ἀγαθάγγελος.

Ἀφοῦ εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸ γιὰ τὴ σταδιακὴ ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας Βλαδιμήρου μετὰ ἀπὸ βαριὰ νόσο, τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κάλεσαν τοὺς πιστοὺς νὰ προσεύχονται θερμῶς γιὰ τὸν Προκαθήμενό τους, ὥστε ὁ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων Ἰατρὸς νὰ ἀναγείρει τὸν Μακαριώτατο ἀπὸ τὴν κλίνη τῆς ἀσθενείας σῶο καὶ ὑγιῆ.

Ἐπίσης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας ἀποφάνθηκε ἐπὶ τῆς δράσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Περεγιασλὰβ–Χμελνίτσκυ καὶ Βισνέβσκυ Ἀλεξάνδρου, βικάριου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κιέβου, Προέδρου τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τῆς Οὐκρανικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, μόνιμου μέλους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου αὐτῆς.

Κατόπιν συζητήσεως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφάσισε νὰ παύσει τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀλέξανδρο ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ μόνιμου μέλους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας, τὴ θέση τοῦ Προέδρου τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀρχισυντάκτη τῆς ἐπίσημης ἱστοσελίδας τῆς Οὐκρανικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας διορίσθηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μπορίσπολ Ἀντώνιος, βικάριος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κιέβου, Πρύτανης τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Κιέβου.

Ἀρχισυντάκτης τῆς ἐπίσημης ἱστοσελίδας τῆς Οὐκρανικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας διορίσθηκε ὁ πρωθιερέας Γεώργιος Κοβαλένκο, ἐξαρτώμενος στὸ ἔργο του στὸν Πρωτοσύγκελλο τῆς Οὐκρανικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπο Μέλαγια Τσέρκοβ καὶ Μπογκουσλὰβ Μητροφάνη.

Ἐπίσης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα».

Ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἰσπανίας προωθεῖ τήν κατάργησιν τῶν νόμων διά τάς ἀμβλώσεις καί τήν ἀντισύλληψιν

Ἡ νέα Κυβέρνησις τῆς Ἰσπανίας τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Μαριάνο Ραχόϊ, ἀπό τάς πρώτας ἡμέρας τοῦ βίου της, προωθεῖ τήν κατάργησιν νόμων, οἱ ὁποῖοι ἠνώχλουν τήν Ἰσπανικήν οἰκογένειαν καί τήν Παπικήν «Ἐκκλησίαν». Συμφώνως πρός δημοσίευμα, ὑπό ἡμερομηνίαν 25ην Φεβρουαρίου, τῆς ἐφημερίδος «ΤΑ ΝΕΑ»:

«*Ἡ κυβέρνηση Ραχόι ἀφιέρωσε τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ζωῆς της στὴ λήψη μέτρων, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, ποὺ μαστίζει τὴν Ἰσπανία. Στὸ πλαίσιο αὐτό, αὔξησε τοὺς φόρους καὶ ψήφισε ἕνα νόμο, ποὺ κάνει τὶς ἀπολύσεις πιὸ εὔκολες καὶ λιγότερο δαπανηρὲς γιὰ τοὺς ἐργοδότες.*

Ἀμέσως μετὰ ἐπικεντρώθηκε στὶς ἀλλαγές, ποὺ θὰ ἱκανοποιοῦσαν τὴν ἐκλογική της πελατεία, ἀλλὰ κι ἕνα καλό της σύμμαχο - τὴν πανίσχυρη Καθολικὴ Ἐκκλησία. Ὁ πρῶτος στόχος ἦταν ὁ "ἁμαρτωλὸς" νόμος γιὰ τὶς ἀμβλώσεις, ποὺ εἶχε ψηφίσει ἡ κυβέρνηση τοῦ Σοσιαλιστῆ Θαπατέρο. Μὲ βάση ἐκεῖνον τὸν νόμο, μία 16χρονη γυναίκα μποροῦσε νὰ διακόψει μία ἀνεπιθύμητη ἐγκυμοσύνη χωρὶς τὴ συγκατάθεση τῶν κηδεμόνων της καὶ χωρὶς νὰ ὑποχρεώνεται νὰ δώσει ἐξηγήσεις γιὰ τοὺς λόγους, ποὺ τὴν εἶχαν ὠθήσει νὰ λάβει μία τέτοια ἀπόφαση. Ἡ κυβέρνηση Ραχόι προτίθεται νὰ ξεθάψει ἀπὸ τὸ χρονοντούπαλο τὸν νόμο τοῦ 1985, βάσει τοῦ ὁποίου τὸ δικαίωμα στὴν ἄμβλωση περιοριζόταν μόνο σὲ εἰδικὲς περιπτώσεις, ὅπως ἡ σεξουαλικὴ κακοποίηση ἢ ὁ κίνδυνος δυσμορφίας τοῦ ἐμβρύου. Σὲ κάθε περίπτωση, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐπιστημονικὴ συγκατάθεση τοῦ γιατροῦ. Μαζὶ μὲ τὶς ἀμβλώσεις τὸ ὑπουργεῖο Ὑγείας θέλει νὰ ἐξαφανίσει ἀπὸ τὰ ράφια τῶν φαρμακείων τὸ λεγόμενο "χάπι τῆς ἐπόμενης μέρας", τὸ σκεύασμα ποὺ λαμβάνεται ἐντὸς 24 ὡρῶν μετὰ τὴ σεξουαλικὴ πράξη, ἐὰν ὑπάρχει ὑποψία ἐγκυμοσύνης.

Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ ἔχει μπεῖ στὸ μάτι τῶν καθολικῶν ἐπισκόπων - τὸν γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων - ἡ κυβέρνηση Ραχόι ἐλπίζει ὅτι θὰ "καθαρίσει" τὸ ἀνώτατο δικαστήριο, ποὺ ἔχει κληθεῖ νὰ ἐξετάσει τὴ συνταγματικότητα τοῦ σχετικοῦ νόμου. Κι ὅτι δὲν θὰ χρειαστεῖ ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ».

Ἐμεῖς, ἐδῶ εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀναμένομεν ἀπό τήν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία θά προκύψη ἀπό τάς ἐκλογάς, νά μιμηθῆ τήν κεντροδεξιάν Κυβέρνησιν τῆς Ἰσπανίας καί νά προχωρήση εἰς τήν κατάργησιν τῶν ἀμβλώσεων. Ἡ Ἑλλάς γηράσκει δημογραφικῶς. Αἱ ἐκτρώσεις εἰς τήν χώραν μας εἶναι «ὀλυμπιονῖκαι». Ἦλθεν ὁ καιρός διά νά καταργηθοῦν οἱ δολοφονικοί νόμοι ἀγεννήτων παιδιῶν, ἀλλά καί διά νά ἀλλάξη «κουλτούρα» ἡ Ἑλληνική νεολαία.

«ΚΑΜΠΑΝΑΚΙ» ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΒ. ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

Συμφώνως πρὸς δημοσίευμα τῆς Κυριακάτικης ἐφημερίδος «Τὸ Παρόν»:

«Προειδοποιητικὸ καμπανάκι χτύπησε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος στὸν Μητροπολίτη Μεσσηνίας, μὲ τὴν ἀπόφασή της νὰ τὸν βγάλει ἀπὸ ὁμιλητὴ τῆς ἱεραρχίας τὸν Μάρτιο.

Ἡ κόντρα ἀνάμεσα στὸν "βενιαμὶν" τῆς ἱεραρχίας, ὅπως σκωπτικὰ τὸν ἀποκαλοῦν οἱ παλαιότεροι Μητροπολίτες, καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο φτάνει, μέρα μὲ τὴ μέρα, στὰ ἄκρα.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ὁ κ. Χρυσόστομος, βλέποντας πὼς δὲν περνᾶ τὸ δικό του καὶ κυρίως ὅτι δὲν βρίσκει συμμάχους στὶς ἀπόψεις του, ἀποφάσισε νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ ὅλες τὶς ἐπιτροπὲς καὶ τὰ ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου μετεῖχε, σὲ ἔνδειξη διαμαρτυρίας καὶ ὡς δήλωση ἀποδοκιμασίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Νωρίτερα τὰ εἶχε βάλει μὲ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο γιὰ τὴν ἀπόφασή της νὰ στηρίξει τὸν Ἡγούμενο Ἐφραὶμ καὶ μερικὲς μέρες μετὰ ἄφησε αἰχμὲς γιὰ τὸν τρόπο λειτουργίας τοῦ συνοδικοῦ συστήματος ἀλλὰ καὶ τὸν προσανατολισμό, ποὺ ἔχει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος (ἐπιχειρηματικὲς κινήσεις, τρόπος διοίκησης κ.λπ.). Τὸ αὐτὶ τῶν συνοδικῶν Μητροπολιτῶν ὄχι μόνο δέν… ἴδρωσε, ἀλλὰ ἔστειλαν προειδοποιητικὸ μήνυμα στὸν Μητροπολίτη Μεσσηνίας νὰ μὴ συνεχίσει νὰ τραβάει τὸ σχοινί.

"Ἂν ἔχει πρόβλημα μὲ τὸ πῶς διοικοῦμε τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἂς ὑποβάλλει τὴν παραίτησή του ἀπὸ Μητροπολίτης. Ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια τῆς θέσης καὶ ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς ἀραδιάσω ἑκατὸ σελίδες διαφωνίας. Ἐπὶ τῆς οὐσίας νὰ μᾶς πεῖ καὶ νὰ πράξει", σχολίαζε Μητροπολίτης, ποὺ πρόσφατα διαπληκτίστηκε μὲ τὸν Μητροπολίτη Μεσσηνίας. Στὸ ἴδιο πνεῦμα, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεδρίασε ἐκτάκτως τὴν Παρασκευὴ καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐξαιρέσει τὸν Μεσσηνίας ἀπὸ ὁμιλητὴ στὴ μεγάλη Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ποὺ θὰ γίνει στὶς ἀρχὲς Μαρτίου. Ἐπισήμως διέρρευσε πὼς ὁ Μεσσηνίας "κόπηκε" ἀπὸ τοὺς ὁμιλητές, γιατί τὸ θέμα του –περὶ ἐφημεριακοῦ κλήρου– ἦταν ἀνεπίκαιρο. Ἀντ' αὐτοῦ ἀποφάσισαν νὰ τοποθετήσουν τὸν Μητροπολίτη Ἐδέσσης Ἰωήλ, ὁ ὁποῖος θὰ παρουσιάσει εἰσήγηση γιὰ τὴ μεγάλη οἰκονομικὴ κρίση, τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τί πρέπει νὰ γίνει στὸ ἐγγὺς μέλλον. Πολλοὶ ὅμως θεωροῦν ὅτι τὸ "ξήλωμα" τοῦ Μεσσηνίας ὑποκρύπτει καὶ ἄλλους λόγους: νὰ τοῦ στείλει δηλαδὴ μία προειδοποίηση πὼς πρέπει νὰ ταχθεῖ μὲ τὴ γραμμὴ τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ νὰ μὴ βγαίνει ἐκτὸς "γραμμῆς"».

Ἡ Ἱ. Μητρόπολις Κορίνθου ἐπροικοδότησε 64 παιδιά

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Κορίνθου ὠργάνωσε τήν Κυριακήν 12ην Φεβρουαρίου ἐκδήλωσιν, κατά τήν ὁποίαν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ. Διονύσιος ἐπροικοδότησε 64 παιδιά τῆς Ἱ. Μητροπόλεως (ἀγόρια καί κορίτσια) μέ τό συνολικόν ποσόν τῶν 64.000 εὐρώ. Ἕκαστον παιδί ἔλαβε διά τοῦ βιβλιαρίου τό ποσόν τῶν 1000 εὐρώ. Πρίν τήν ἐκδήλωσιν ἐτελέσθη Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Διονυσίου καί μέ συμμετοχήν πολλῶν ἱερέων, πρός τιμήν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί συνεργατῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Ἀκύλα καί Πρισκίλλης, προστατῶν τῆς Χριστιανικῆς συζυγικῆς ζωῆς.

Ὅπως τά ἐπισημαίνει ὁ ἐπί τριετίαν σύμβουλός του διά θέματα συνδεόμενα μέ τήν Ἐκκλησίαν καί τήν διπλωματίαν

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΑΔΥΝΑΜΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΥΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Ὁ ἐπί τριετίαν συνεργάτης τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου, διά θέματα συνδεόμενα μέ τήν Ἐκκλησίαν καί τήν Ἑλληνικήν Διπλωματίαν Δρ. Γεώργιος Μοῦρτος εἰς τήν προαναφερομένην συνέντευξίν του ὁμιλεῖ καί διά τά πέντε ἀδύναμα σημεῖα τῆς ἀρχιεπισκοπείας τοῦ μακαριστοῦ Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου. Συμφώνως πρός τό κείμενον τῆς συνεντεύξεως:

«Τώρα, ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεώς σας, γιὰ νὰ μὴ θεωρηθεῖ ὅτι ὑπεκφεύγω. Θὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐδῶ πέντε ἀπὸ τὰ ἀδύναμα σημεῖα τῆς ἀρχιεπισκοπείας Χριστόδουλου. Πρῶτον, οἱ ἐσφαλμένες ἐπιλογὲς κάποιων ποὺ συνέθεταν τὸ περιβάλλον του. Δὲν προχωρῶ σὲ ὀνόματα, γιατί δὲν εἶμαι ὁ κατάλληλος, γιὰ νὰ τοὺς κρίνω. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ ἰσχυριστῶ εἶναι πὼς αὐτοὶ ἦταν λίγοι στὸν ἀριθμό, ἀλλὰ ἱκανοὶ νὰ δώσουν τροφὴ γιὰ ἀρνητικὲς κρίσεις ἐναντίον τοῦ μακαριστοῦ. Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν συνεργατῶν του ἦταν καὶ παραμένουν ἀξιόλογοι, γι' αὐτό, κάποιοι ἐξ αὐτῶν, ἀξιοποιοῦνται καὶ ἀπὸ τὸν Ἱερώνυμο ὡς στενοὶ συνεργάτες του καὶ αὐτὸ τὸν τιμᾶ. Ἀκόμη καὶ τὸ "δεξὶ" χέρι τοῦ Ἱερώνυμου, ὁ ἐπίσκοπος Γαβριήλ, ἀναδείχθηκε ἀπὸ τὸν Χριστόδουλο.

Ἡ σκανδαλολογία

Τὸ δεύτερο ἀδύναμο σημεῖο, ποὺ ὑπερτονίστηκε κατὰ τὴν περίοδο τῆς σκανδαλολογίας εἶναι ὅτι δὲν κατόρθωσε νὰ μετριάσει τὶς ὑπερβολὲς τῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὰ πολυχρόνια καὶ τοὺς θεατρινισμούς, ποὺ προκαλοῦν. Ὑπερβολές, ποὺ ἀποτελοῦν διαχρονικὸ γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφήνω ἕνα κατεξοχὴν ἐκκλησιαστικὸ καὶ ὄχι θρῆσκο ἄνδρα, τὸν κοσμοκαλόγερο Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη, νὰ τὶς περιγράψει σκωπτικὰ σὲ ἕνα πρωτοχρονιάτικο διήγημά του, ποὺ ἔχω μπροστά μου καὶ δημοσιεύτηκε στὴν ἐφ. Ἀλήθεια, τὴν Πρωτοχρονιὰ τοῦ 1907. "…Καὶ εἰς τὸ βάθος ἀντίκρυσεν (ΣτΣ ὁ πιστός) ἕναν ἄνθρωπον χρυσοστόλιστον καὶ μιτροφοροῦντα ὡς Μῆδον σατράπην τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαρείου, ποιοῦντα διαφόρους ἀκκισμοὺς καὶ ἐπιτηδευμένας κινήσεις. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἄλλοι μερικοὶ ἔψαλλον μὲ πεπλασμένας φωνάς: Τὸν Δεσπότην καὶ ἀρχιερέα!" Ἄχ αὐτὰ τὰ πολυχρόνια μὲ τὰ "εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα" πόσο ἐνοχλητικὰ εἶναι!

Ἡ Ἐκκλησιαστική Διοίκησις

Ἕνα τρίτο συναφὲς θέμα εἶναι οἱ ὑπερβολὲς Ἱεραρχῶν στὴν ἄσκηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης, ἀναφορικὰ μὲ ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς χρηματικῆς διαχείρισης. Εἰδικὰ τὸ θέμα τῆς δικαιοσύνης, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ σοβαρὸ γιὰ τὸν ἁπλὸ Κλῆρο, θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιλυθεῖ ὁριστικὰ μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο. Τὴν υἱοθέτηση τοῦ θεσμοῦ τοῦ "Συνηγόρου τοῦ Πολίτη" στὴν Ἐκκλησία, κατὰ τὸ σουηδικὸ πρότυπο.

Δὲν ἦταν αὐτοκριτικός

Τὸ τέταρτο κατὰ σειρὰ ἀναφορᾶς ἀδύναμο σημεῖο, ὅπως μοῦ ἐπεσήμαναν καὶ δικοί μου ἄνθρωποι, ἀφοροῦσε στὸ λόγο του ποὺ δὲν ἦταν ἀρκετὰ αὐτοκριτικός, ἀλλὰ ἐκθειαστικὸς πρὸς τοὺς ἑαυτούς μας καὶ καταγγελτικὸς πρὸς τοὺς ἄλλους. Δηλαδή, ὑπερτονίζονταν τὰ θετικὰ τοῦ συλλογικοῦ μας χαρακτήρα χωρὶς νὰ ἐπισημαίνονται καὶ οἱ πολλὲς ἀδυναμίες μας, ποὺ συνέβαλαν στὸ σημερινό μας χάλι. Βέβαια, θὰ πρέπει νὰ λάβει κανεὶς ὑπόψη τὸ κλίμα τῆς ἐποχῆς. Ὁ μακαριστὸς ἀντιστέκονταν στὶς ἐντονότατες τάσεις, ποὺ ὁδηγοῦσαν ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ στὸ νεοελληνικὸ ἀφελληνισμό, ἕνεκεν τῆς ἰσοπεδωτικῆς παγκοσμιοποίησης καὶ τοῦ ἄσαρκου κοσμοπολιτισμοῦ ὑπὸ τὴ μορφὴ μίας δουλικῆς σχεδὸν ἀπομίμησης ξένων προτύπων, ποὺ τὰ ἤθελε ὅλα νὰ εἶναι "εἰσαγωγῆς", εἴτε σὲ προϊόντα εἴτε σὲ ἰδέες. Γι' αὐτό, οἱ ἐπικριτές του ἐστίαζαν τὴν πολεμική τους στὸ ὅτι τάχα ἀντιστέκονταν στὸν ἐκσυγχρονισμὸ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐννοοῦσαν τὸν ἀφελληνισμό τους. Ὁ Χριστόδουλος, γιὰ νὰ ἀντισταθεῖ σὲ αὐτὴ τὴν σαρωτικὴ ὁρμὴ μόνος του μεταξὺ τῶν θηρίων ἔπρεπε νὰ ἐνεργοποιήσει τὰ ἐθνικὰ ἀντανακλαστικά.

Διά τούς Ἕλληνας

Γιὰ νὰ μὴ πέσουμε στὸ ὀλίσθημα τῆς μετὰ θάνατον ὕβρεως πρὸς τὸν μακαριστό, ὀφείλω νὰ ἐπισημάνω ὅτι καὶ ὡς Μητροπολίτης εἶχε γράψει καὶ μιλήσει γιὰ τὰ ἀρνητικὰ τοῦ Ἕλληνα. Θέτω ὑπόψη σας τὸ ἐνδεικτικὸ δημοσίευμά του "Ἡ Ἑλλάδα στὸ στόχαστρο τῶν… Ἑλλήνων", ποὺ ἀποτελεῖ ὁμιλία του πρὸς τοὺς φοιτητὲς τοῦ Βόλου. Σᾶς διαβάζω ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα: "Ὁ Ἡσίοδος ἐδῶ καὶ 28 αἰῶνες εἶχε πεῖ ὅτι τὸ κοινωνικὸ κακὸ διορθώνεται ὅταν ἐπικρατήσουν ἡ Αἰδὼς καὶ ἡ Νέμεσις… Σήμερα στὸν τόπο μας δὲν ἐπικρατεῖ ἐν πολλοῖς οὔτε ἡ Αἰδὼς οὔτε ἡ Νέμεσις. Ἀντ' αὐτῶν οἱ Ἕλληνες μεθοδεύομε τὴν καταστροφή μας… Ἔχουμε ἤδη μπεῖ σὲ μία ζώνη κινδύνου".

Ἡ ἐπιλογή Μητροπολιτῶν

Ἡ πέμπτη ἀδυναμία εἶναι ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἀφορᾶ στὰ κριτήρια ἐπιλογῆς τῶν Μητροπολιτῶν. Τοῦ εἶχα ὑποβάλει ἔγγραφη εἰσήγηση, μὲ τὶς ἑξῆς ἐπισημάνσεις. Θέσπιση αὐστηρῶν κριτηρίων ἐπιλογῆς, ὅπως: ὁ ὑποψήφιος νὰ ἔχει διακονήσει ἐπὶ διετίαν σὲ ἀκριτικὴ περιοχὴ καὶ νὰ μὴ συνωστίζεται στὶς μεγαλουπόλεις, νὰ ἔχει ἱεραποστολικὸ ἔργο μὲ διετῆ θητεία σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ Ἑλληνορθόδοξα Πατριαρχεῖα, νὰ εἶναι κάτοχος μεταπτυχιακοῦ ἢ δεύτερου πτυχίου καὶ νὰ γνωρίζει μία τουλάχιστον ξένη γλῶσσα. Αὐτὰ τὰ προσόντα νὰ συνοδεύουν ἀπαραιτήτως τὰ ἐκκλησιαστικὰ προτερήματά του.

ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΟΕ

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας (4 Μαρτίου) ἑορτάζει ἡ «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις». Θὰ τελεσθῇ θεία Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νεκταρίου (Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία). Θὰ ἀκολουθήσῃ λιτανεία τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ κατόπιν θὰ παρατεθῇ τράπεζα. Παρακαλοῦνται τὰ μέλη καὶ οἱ φίλοι τῆς Π.Ο.Ε., ὅπως μᾶς τιμήσουν μὲ τὴν παρουσία τους.

Ἐκ τοῦ Δ. Συμβουλίου